

АНА ГОДБЪРСЪН ПОЛЕТ КЪМ БЪДЕЩЕТО

Част 3 от „Богати и красиви“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2015

chitanka.info

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Много съм благодарна, че имам прекрасни приятели и редактори като Сара Шандлър и Фарън Джейкъбс, които ми помогнаха да създам тази поредица и да я превърна в това, което е. Много благодаря и на Емилия Роудс, Джоел Хобейка, Джош Банк, Лез Моргенстейн, Катрин Уолъс, Кристин Маранг, Саша Илингуърт, Бет Кларк, Сара Ландис, Кристина Коланджело, Лорън Флауър, Лиз Дреснър, Ая Уайдър, Мелинда Уигъл и Лора Лъц. Благодаря на всички великолепни читатели, които споделиха с мен истории, герои и забележителни приключения.

1

През втората неделя на Август Астрид беше госпожа Чарли Грей от точно две седмици и започваше да свиква с мисълта. Лежаха край басейна, потънали в спокойствие и мълчание, както всеки ден, откакто жегата стана непоносима. По тъмно той тръгваше на обиколка. Научи, че това е напълно нормално за женените. Съпругата си остава край семейното огнище и се отдава на съпругески мисли, като например кого да покани на обяд или кои мебели да смени. Междувременно съпругът излиза сутринта, за да се впусне в тайнствения свят на бизнеса си. Ако пък се окаже незаконен търговец на алкохол, излита от семейното гнездо нощем.

Нямаше намерение да се омъжва за Чарли. След запознанството той я вълнуваше много повече от останалите ѝ познати, но толкоз. Беше ѝ приятно и напълно достатъчно да го нарича свое гадже, без да губи небезизвестния си вкус към флиртовете. Той беше ѝ изневерил веднъж, поне този случай ѝ бе познат. Двамата имаха забележителна връзка още от самото начало, а след като баща му почина неочаквано и по ужасен начин, се сгодиха. Дори тогава хората се питаха дали годежът ще издържи. Движеха се неотлъчно заедно по гребена на вълната — Чарли и Астрид. Това беше, преди семейство Хейл да я отвлече. Сетне всичко помежду им стана различно. Тогава той се вмъкна във влажния склад, в който тя бе сигурна, че ще умре. Беше убил човека, измъчвал я през онези ужасни часове, а след това я бе отнесъл у дома в силните си ръце. Тогава тя разбра с абсолютна сигурност, че го обича.

Колко много го обичаше само! Обичаше наперената му походка на излизане от някой бар към даймлера, след като тъкмо бе сключил сделка. Обичаше начина, по който поемаше лицето ѝ между дланите си, за да притисне по-силно устните си към нейните. Обичаше начините, по които я изненадваше с бижута. Обожаваше да вижда името му, написано на хартия, когато го споменаваха във връзка с „бившата госпожица Астрид Донъл“. Обичаше тялото му, отпуснато до

нейното на двойния шезлонг до басейна в Догуд. Техният басейн. Той беше едър, кожата му блестеше на слънцето и подчертаваше белия бански, същия цвят като нейния. Тъкмо това бе начинът, по който тя винаги си бе представяла брака.

Бяха изпили шампанското и портокаловия сок, които прислужницата Мили им донесе с обяда, и усещаха кожата си изсушена след последното плуване. Той лежеше по гръб, разтворил широко крака, също като морска звезда, а тя беше по корем, подпряла се на лакти, за да го наблюдава. Очите му бяха затворени — дали за да ги защити от слънцето, или защото спеше, тя не можа да определи, — а раменете отпуснати.

— Какво зяпаш?

Младата жена примигна изненадано. Очите му бяха все още затворени, но тогава забеляза зачатъка на усмивка в единия ъгъл на устата му.

— Теб, разбира се, огромен грубиян!

— Да не би да планираш как да ме свалиш от трона, котенце? Отрова, нож за хартия, отряд стрелци?

— О, Чарли — отвърна Астрид с тих, наситен с престорена жалост глас. — Уредя ли да те ликвидират, няма да има предварително предупреждение.

— Да не би да си решила да го направиш бързо и безболезнено, нещо като сантиментален жест заради любовта, която някога изпитвахме един към друг.

— Разбира се! Аз съм безмилостна, мили, не съм злобарка.

— Благодаря, за което. — Чарли театрално намръщи чело и размаха показалец като учител. — Само че, като твой ментор и ръководител в света на рекета и порока, държа да те посъветвам да се въздържаш от сантиментални жестове. За теб това може и да са дребни, но подобни незначителни грешки са проваляли много по-жестоки мъже от теб.

Астрид разтвори пухкавите си устни и ахна.

— Нима е възможно да има по-жестоки мъже от мен? — попита тя престорено възмутена.

Той не отговори и шегата се стопи във влажния следобед.

Настъпи тишина. Астрид затвори очи, за да се скрие от яркия блясък. Усети, че заспива, когато ръцете на Чарли стиснаха раменете ѝ.

Той я преобърна бързо, неочаквано и я притисна. Изненадата бе като порив на студен вятър.

— Видя ли? — натякна доволно той и се усмихна. — Ако се размекнеш, както сега, направо се молиш врагът да те нападне изневиделица.

Беше съвсем наблизно и тя усети как кожата му е попила топлината на слънцето.

— На краля му се иска да властва още един ден — отвърна сухо Астрид и ѝ се прииска да може да помръдне ръце. Опита да се измъкне, пробва колко стегната е хватката му, но неговите ръце бяха силни и не помръдваха, също като усмивката му. Слънцето беше толкова жарко, че небето изглеждаше почти бяло, и тя затвори очи, за да не я заслепи.

— Чарли?

И двамата се обърнаха към дошлия. Чарли видя Елайъс Джоунс, дясната ръка на баща си, преобърна се от другата страна на Астрид и се подпря на лакът, без да се отдръпне от тялото на съпругата си.

— Здравсти, Джоунс! Кажи, не съм ли си хванал красива женичка? — попита щастливо и със свободната си ръка обгърна кръста ѝ.

— Да.

Чарли целуна Астрид по челото, после погледна Джоунс, сякаш да му покаже, че е готов да чуе новините.

— Довечера, на пътя за Рай Хейвън.

По начина, по който заговори, Астрид разбра, че всяка една от думите включва още пет.

— След залез ли?

— По залез трябва да сме на позиция.

— Добре.

Чарли смръщи чело, гласът му стана дрезгав, но ръката му не помръдна от корема ѝ.

— Добре — отвърна той, като обмисляше неизказаното в съобщението на Джоунс и го възприемаше.

Нищо повече не беше казано. Астрид разбра, че Джоунс си тръгва, по тихото шумолене на тревата, докато се връщаше към къщата. Прегърна Чарли с две ръце през врата и се превъртя върху него. Два гъсти кичура руса коса се разстлаха и скриха лицата и на

двамата от слънцето. Той обгърна с ръце кръста ѝ, притисна с едната основата на главата ѝ, а другата спусна към дупето.

— Довечера кралят заминава на боен поход — прошепна тя.

Притисна я още по-силно към себе си, за да я целуне. Устните му бяха сухи и тя усети лекия вкус на шампанско и портокалов сок по езика му.

— Да, довечера. — Чарли прибра косата ѝ зад ушите и огледа лицето ѝ. — Само че без кралицата.

— И без това кралицата има друг ангажимент. — Астрид извърна лице и тръсна коса с безразличие.

— Виж ти! — Чарли я притисна отново. Този път тя усети ударите на сърцето му, които къртяха също като барабан, и тайно се зарадва, че той ревнува, макар да нямаше причина.

— Да! Ще вечерям у баба Донъл в Шагбарк Холоу. Нали трябваше и ти да дойдеш? Забрави ли?

Изражението му издаде, че не помни, въпреки това въздъхна пресилено дълбоко, за да покаже колко съжалява.

— Много се извинявам, котенце. Увлякох се и забравих.

— Няма нищо. Просто не започвай да забравяш важни неща, като например, че любимите ми цветя са маковете, или кога е рожденият ми ден. — Зашепна драматично. — На двацет и трети август. Предстои! Както и да е — продължи. — Баба Донъл ненавижда новите хора.

— Нови хора ли?

— Не нови за мен, мили. Нови за нея! — Астрид млясна бързо Чарли по устата и се измъкна от горещата му прегръдка. Пристъпи на пръсти към басейна и добави: — Бабчето си живее по установени правила — повечето дами от нейното поколение са такива.

— Да не би да си мисли, че си прекалено добра за мен?

Астрид го погледна през рамо и намигна по момичешки закачливо.

— Разбира се, че съм прекалено добра за теб. — Възглавниците на шезлонга бяха смачкани там, където бяха лежали. Чарли я наблюдаваше така, сякаш всеки момент щеше да отлети. — Тази вечер ще правиш нещо различно, нали?

— Да.

— По-опасно ли е от обикновено?

— Няма защо да се тревожиш — ще взема всички необходими мерки. Не казвай на никого къде отиваш довечера, а след като приключиш с баба си, се прибери право вкъщи.

Астрид погледна замислено тюркоазената повърхност на басейна. Умението да пренебрегва онова, което не е непосредствено пред нея, и да избягва бедите, бе вродено. Само че след нощта в склада, когато усети миризмата на туршия и лук по дъха на похитителя, когото по-късно застреляха — тя проявяваше нездраво любопитство за делата на Чарли. Мисълта я плашеше, но не ѝ пречеше да се пита защо вече не може да си затваря очите за онова, което се случваше след падането на мрака.

Чарли продължи през рамо:

— Ще вземеш бодигард и той ще чака отвън през цялото време. Ще кажа на Виктор да се грижи за теб довечера. Той е най-добрият стрелец от момчетата ми и винаги следи изключително зорко.

— Добре. — Астрид намести банския и се гмурна.

От балкона на апартамент „Кала“ на третия етаж на Догуд Кордилия Грей усещаше присъствието на мъжете, разположили се сред дърветата и в живия плет около имението на покойния ѝ баща. Напоследък някой непрекъснато наблюдаваше и присъствието му не се забелязваше. От нощта, в която хора от семейство Хейл отвялякоха Астрид, на нито едно от момчетата не беше позволено да напуска имението без бодигард. Чарли внимателно следеше къде може и къде не може да ходят.

— Лети, моля те, не тръгвай — рече тя и обърна гръб на ширналия се Догуд, за да влезе в просторната спалня, в която се беше настанила по средата на май.

Лети, най-старата ѝ приятелка, бе застанала до леглото, наведена замислено над отворения куфар, и се колебаеше как да натъпче вътре наскоро придобитите вещи. Тя примигна по типичния си невинен, загрижен начин. За момент на Кордилия ѝ се стори, че са се върнали отново в Охайо и са във влака за Ню Йорк, задъхани заради всичко, от което се бяха отказали, жадни за онова, което предстоеше. В следващия момент изражението в очите на Лети се промени. Сладка

усмивка завладя малката като копче уста и тя поклати глава с нещо като тъга.

— Знаеш, че трябва! Нали затова дойдох.

Нито едно от двете момичета не приличаше на провинциалната девойка, която слезе от влака на гара „Пенсилвания“ в първите седмици на лятото, стиснала куфар, със замечтаното изражение на новодошла. Скромността и стеснителността попречиха Лети да се яви на прослушване през първите месеци в Ню Йорк. Сега обаче беше под крилото на Вальнтайн О’Дел. Неговите филми двете гледаха в стария си живот в тясното кино в малкото градче Дифайънс. След като две седмици Лети пътуваше с влак до града за уроци с Вальнтайн и курс по актьорско майсторство, той и съпругата му, София Рей — която му партнираше във всички филми, за сетен път предложиха на Лети да се премести в апартамента им на Парк Авеню, за да наглеждат по-зорко превръщането ѝ в онова, което тя открай време искаше да бъде: фурия на сцената.

— Знам — въздъхна Кордилия и се отпусна на мекия бял стол край отворените френски прозорци към балкона. Бял килим разделяше двете момичета също като току-що навалял сняг. — Имаш късмет, че се махаш от това място!

— Стига глупости, много скоро и ти ще отлетиш. Ще ми дойдеш на гости, ще прием чай с филмови звезди! — Лети се разсмя с веселие, звънлив смях, като на птичка, която пее по залез. Кордилия също прихна. Яйчо, хрътката на Лети, седнала в краката на господарката си, поклати глава напред и назад, все едно искаше да участва във веселбата.

Лети пристъпи към тоалетката и зарови в неразборията там. Яйчо я последва и се настани в краката ѝ. Кордилия вдигна с въздишка вестника от полираната масичка от орехово дърво и отвори на страниците със светската хроника на „Ню Йорк Импириъл“.

„Снощи в «Трезор» мярнахме дъщерята на покойния контрабандист Дариъс Грей да се грижи за семейния бизнес. Подтичваше напред-назад по мозайката в пищна рокля от черна коприна, кестенявата ѝ коса бе плътно пригладена към главата, устните блестяха. Заведението бе

пълно до пръсване със спортисти, светски личности комарджии и поети, но така и не забелязах пилота Макс Дарби, който е добре известен с непоносимостта си към нощните клубове, както и със склонността си към акробатични номера във въздуха. Наскоро се разчу, че развива слабост към Кордилия Грей... Какво става между пълния въздържател и момичето, което стои зад успеха на «Трезор»? Дали ще ги видим отново заедно?“

Пръстите на Кордилия стиснаха вестника, докато преглъщаше странния коктейл от гордост и раздразнение. Беше позволила на журналиста Клод Карион да се мотае в заведението ѝ и да пие безплатно. Така си осигуряваше добър бизнес: името ѝ редовно се появяваше в колонката му, откакто тя пристигна в Ню Йорк, а подобно внимание съществено допринасяше за успеха на „Трезор“. Ако съществуваше автор, създал мита Кордилия Грей, то това беше той. Тя обаче не харесваше никак мъжа в скъп костюм, който не му стоеше добре, с разделена на път в средата коса и кожа като на нощна птица. Бе наясно, че неговото внимание само ще затрудни нови срещи с Макс.

— Имаш невероятен късмет, че можеш да обикаляш, където пожелаеш, без да се тревожиш, че те дебнат журналисти или бодигардове! — подхвърли госпожица Грей, докато сгъваше вестника, за да го остави.

Лети отстъпи от огледалото. Пробваше червило, устата ѝ беше с цвета на мак, който подчертаваше наситеносините ѝ очи. За момент погледна Кордилия със съчувствие. Все пак по устните ѝ затрепка игрива усмивка. Тя стъпи на килима, първоначално разтърси рамене, сетне подскочи като сърничка, накрая размаха ръце и започна див танц. Докато стигна до стола край френските прозорци, и двете се заливаха от смях.

— Не се преструвай пред мен, Корд — подхвърли Лети, когато приключи с изпълнението и приятелката ѝ направи място на стола. — Знам, че тайничко харесваш и славата, и богатството, макар да разправяш колко не желаеш да си в светлината на прожекторите! Просто Макс ти липсва, но ще го видиш съвсем скоро. Познавам те и съм сигурна, че ще намериш начин.

Спряха да се кискат и Кордилия въздъхна. Лети, разбира се, беше права. Уикендът беше дълъг, а Кордилия бе работила упорито в „Трезор“. Сега предстоеше нова седмица и тя бе заредена с много енергия. Дълбоко в себе си чувстваше как в най-скоро време ще види Макс. Ако съдбата не уредеше нещо, то тя самата щеше да се погрижи.

2

Лети пристигна в града с чисто нова рокля, подгизнала от пот. Беше си сложила сламена шапка, за да заслонява очите ѝ. Сама носеше куфара, който ѝ се стори два пъти по-тежък, отколкото на тръгване от Уайт Коув. Тротоарите на Парк Авеню бяха почти празни. Забеляза, че пуделите, френските булдози и малтийските болонки ги разхождат предимно прислужници в униформи. Замисли се за Яйчо и ѝ домъчня. На тръгване от Догуд хрътката я следва чак до входа. После остана да вие жално, докато колата завиваше. В този ден обаче нямаше място за тъга, защото бе в самото начало на омайна нова глава от своя живот и не можеше да вземе кучето със себе си.

През изминалите две седмици познанията ѝ за изкуството да се представя на сцена се трупаша с всеки ден. След случайната среща с Валънтайн О'Дел — филмовата звезда, чийто образ познаваше от големия екран — тя се качваше на влака до града, за да я научи той на всичко, което знае. Дните бяха натоварени, невинаги беше лесно. С часове танцуваше пред високите огледала в учебното му студио, докато най-сетне започна да изпълнява движенията без всякакво усилие, а краката ѝ се подуваха. Такова ежедневие бе толкова вълнуващо и изтощително, че Валънтайн предложи Лети да се премести да живее при него в града. София Рей, негова съпруга и любимата му партньорка за главните роли, щеше да се върне от крайбрежието и нямаше да е неприлично. Още повече че София щеше да я научи на много неща.

— София Рей!

Лети вдигна поглед, стресната от момичешки глас зад нея, който изрече името, което бе в мислите ѝ. Сигурно се бе разсеяла и не бе забелязала номерата, покрай които минаваше. Видя елегантна тъмнозелена тента, на която със златисто ръкописно бе изписано „Аполониън“. Разбра, че е пристигнала.

Висока жена с пухкави червени устни — лицето ѝ бе скрито зад черни очила, но характерната бухнала изрусена коса бе на показ —

излизаше от автомобил. Дори на тротоара, София Рей изпъкваше с неземеен блясък и привличаше погледите.

Червенокосото момиче, извикало името на София, се бе втурнало покрай Лети към идола си с надеждата известната актриса да ѝ каже нещо хубаво.

— За мен е истинска чест да се запозная с вас! — бърбеше възторжено почитателката. — Не мога да не ви кажа, че бяхте божествена в „Скитникът и наследницата“! Това е любимият ми филм с О’Дел и Рей.

— Колко си сладка! — отвърна София и смени позата. На пръв поглед в очите ѝ блестеше обич, но Лети забеляза презрението, с което оглеждаше непознатата. То бе изкусно прикрито и все пак го долови в гласа ѝ. Неочаквано се почувства малка и незначителна.

— Сега, миличка — продължи със захаросания си глас актрисата, — трябва да си вървиш.

Лети си представяше София като своя приятелка, а след като я видя на живо, се сви от смущение. Наистина Валънтайн бе щедър и мил, но се запита как тази внушителна жена ще се погрижи за провинциално момиче с глупави мечти за големия град. Лети застина на място и зачака подходящ момент да избяга. Преди да успее, София се извърна и впи поглед в Лети. Лъчезарна усмивка се разля по червените устни и тя заговори с напълно различен глас:

— Ти сигурно си Лети.

Почитателката рязко се въртна и погледна другото момиче със смес от завист и страхопочитание.

— Да — отвърна тръпнещата Лети.

— Да не стоим така, миличка, влизай! — София протегна ръка, Лети кимна, обзета от чувство за вина, и се остави София Рей да я въведе във фойето с розов мрамор на жилищната сграда. — Валънтайн скоро ще дойде. Току-що обядвахме в „Плаза“. На излизане някакви хора го познаха и настояха да им посвири на пиано, а в такива случаи той не устоява, както вече ти е добре известно. Просто не умее да отказва. Разбираш, миличка, колко изтощителна е тази работа...

На Лети ѝ бяха необходими няколко секунди, докато разбере, че тя е „миличка“, и щом осъзна, закима енергично.

— О, да.

— Какъв късмет, че Валънтайн те откри, преди да напреднеш в бизнеса. Ние ще те наглеждаме и ще ти покажем тънкостите.

— Благодаря — възкликна Лети. — Толкова съм ви благодарна, че ми позволихте да живея у вас — с вас — наистина съм ви много благодарна.

— Миличка, аз също извадих късмет. Вал ми разказа за теб и предчувствам как с теб ще се сприятелим. Момичетата като мен трудно си намират приятелки. Повечето ми завиждат, а другите искат подаръци, да ги представя на известни хора или да се снимат с мен. Но не си такава, нали?

— Не съм! — Лети поклати уверено глава също както преди няколко секунди.

— Да, усещам. На теб мога да се доверя.

Лети грейна. Бе невероятно слисана от посрещането и остана почти без думи. За щастие асансьорът звънна, преди мълчанието да стане потискащо, и лъскавите врати се отвориха.

— Разбира се, можем да й имаме доверие!

И двете жени се обърнаха. Видяха застаналия зад тях Валънтайн. Беше широко усмихнат, кестенявата му коса бе вдигната високо над челото. Топлият му уверен глас накара Лети да се изчерви чак до врата.

— Да, мила, сега вече си една от нас, независимо дали ти харесва, или не! — София влезе първа в асансьора, последвана от Валънтайн и накрая Лети. София натисна копче без номер, на което пишеше „П“. Когато вратата се затвори, Лети вдигна поглед, очите ѝ се стрелнаха от единия идол към другия, сякаш, ако отклонеше поглед за по-дълго, двамата щяха да изчезнат. Тя затвори очи, а когато ги отвори, Валънтайн и София бяха все още до нея.

Жегата бе все така непоносима, когато Астрид слезе от автомобила с шофьор и чу думите на баба си.

— Приличаш на майка си — заяви хладно госпожа Ърл Донъл, с моминско име Каролайн Оукхърст, от просторната веранда на внушителната викторианска къща, където бе роден бащата на Астрид.

Не беше комплимент. Астрид бе чула предостатъчно изказвания на двете дами една за друга и знаеше какво точно се опитва да каже баба ѝ. Все едно майка и снаха са се наговорили да си противоречат за

всичко. Докато Каролайн държеше на приличието, Върджиния залагаше на показността. От Каролайн се излъчваше достойнство като на кралица, а Върджиния беше безцеремонна и нагла. В повечето случаи разправиите им започваха за пари, но с течение на годините се отнасяха една към друга като към олицетворение на всичко, което трябва да се избягва в живота. Астрид се бе научила да чува възможно по-малко, от която и да е от двете и се отнасяше с пренебрежение към кавгите им. В същия дух пресече ливадата пред къщата и сега.

— Бабче, моля те — отвърна Астрид, докато се качваше по стълбите, за да прегърне елегантната дама, която я очакваше. Баба й носеше сиворусата си коса на висок кок, както на младини, и въпреки че черната й плетена рокля бе с консервативна кройка, типична за годините преди войната, тя не се отнасяше стриктно към социалните норми в присъствието на единственото си внуче — отвърна на прегръдката, все едно Астрид бе още дете, и по този начин изключи строгата церемониалност, която предпочиташе във всеки друг случай. — Не бъди лоша, прекалено руса съм за такива неща, а не мислиш ли, че имам носа на семейство Донъл? Все това ми повтаряше.

— Да се надяваме и молим да е точно така. — Баба Донъл пое ръката на Астрид и я въведе в къщата. — Истинският нос на семейство Донъл проличава, когато си поне на двацет и пет. Имаш още време. Едва ли момчето, което се върти около колата, е съпругът ти.

— Не! Това е бодигардът. Чарли много съжалява, задето не успя да дойде, а толкова му се искаше.

— Щом казваш — отвърна с пълно безразличие старата дама.

Минаха по дълъг, широк коридор, който пресичаше къщата по средата и отвеждаше към хол с южно изложение.

— Ааа... — въздъхна баба Донъл, сякаш току-що се връщаше от дълъг ден, в който се е борила със света (което със сигурност не бе правила). Плесна с ръце и се настани на канапе, тапицирано в розов сатен. Няколко секунди по-късно иконом в униформа внесе сребърен поднос с две потни високи чаши джин с лед. — Радвам се, задето отново се върна в цивилизацията, миличка.

Астрид пое чашата и огледа определението на баба си за цивилизация: стени, скрити под портретите на седем поколения семейства Донъл и Оукхърст, мебели от палисандрово дърво, на което бе твърде вероятно навремето да са седели благородници. Самата къща

бе просторна, хладна, но съвсем не и с размерите на палат като Догуд или Марш Хол. Баба ѝ спокойно можеше да си позволи по-представителен дом, но се гордееше като истински сноб, че не подменя нещо, което няма нужда от поправка.

Астрид замълча, за да отпие от коктейла. Лаймът и вкусът на тоник извикаха неволни асоциации. Припомни си мириса на дъха на баба си, докато ѝ четеше приказки за лека нощ, сетне дъха на майка си, когато Върджиния взе дъщеря си и я заведе на пътешествие из Европа, което продължи години.

— Откъде намираш джин?

— Миличка, икономът ми се грижи за тези неща. Не го питам. — Баба Донъл обърна лице и строгият ѝ профил се очерта на розовия абажур, което бе красноречив сигнал, че няма какво повече да каже по въпроса. — Този бизнес е истинска гротеска — от самото начало, та чак до края — не съм от лицемерките, които прегракнаха в защита на сухия режим, но обичам тишината в провинцията и нямам намерение да стъпча тази обич, като нарушавам закона.

— Бабче — продължи игриво Астрид, — мога да ти помогна с тази работа, по-точно казано, ние можем, след като с Чарли вече сме едно, защото, както сигурно знаеш, той се справя доста добре с продажбата на алкохол.

— Дааа — проточи предупредително баба Донъл така, че думата промени значението си и накрая стана ясно, че изобщо не е потвърждение.

Възрастната дама прочисти гърлото си, стана и се отправи към шкаф с рафтове, превити под томчета с пълните произведения на Шекспир с тъмновиолетови платнени корици и златни букви. Тя спря, остана с гръб към Астрид и наведе глава, за да погледне огромния портрет на покойния си съпруг, мъж със слабо, издължено лице и патрицианско излъчване, също като нейното.

— Чудесно е, задето дойде днес. Много ми се иска да се запозная с твоя човек, разбира се, някой друг път. Приготвила съм ти сватбен подарък, единствено за теб, и ми се струва... сега е най-подходящият момент да ти го дам.

— Бабче! — В гърдите на Астрид забълбука смях. Махна към баба си и продължи весело: — С Чарли сме съпрузи и много се извинявам и на теб, може би и на мама. Не го направихме, както си му

е редът, и не поканихме всички след обява във вестниците. Сега вече сме женени, наистина сме женени, което означава, че всичко е обща собственост.

— Разбира се. — Гласът на старата жена стана мек — напълно нетипично за нея. Обикновено говореше високо и остро. Спря, прокара ръка по книгите, докато не стигна до „Отело“, и извади от томчето плик. Върна се при внучката си и заговори с изключителна настойчивост. Астрид не успя да си върне досегашната усмивка. — Въпреки това, достави ми удоволствие. Няма да се преструвам, че знам как вие, младите, вършите нещата напоследък, но престъпниците не са новост на този свят, а съм виждала как свършват закононарушителите. Парите не могат да спасят всички, но със сигурност ще помогнат на онези, които, изпаднат ли в затруднение, искат да помогнат на себе си. Зестрата не е кой знае каква, мила моя, просто подходяща сума за жена, която навлиза в света. Надявам се с Чарли да живеете щастливо дълги години и да не ти се налага да посегнеш към тези пари, а покъсно да ги предадеш на дъщеря си.

Тя подаде плика и Астрид — все още стресната от необичайната посока на разговора — не се сети какво друго да направи, освен да отвори плика. Вътре съгледа зелена книжка с думите „Спестовен фонд Уайт Коув“ на корицата. Докосна страниците и разбра, че баба ѝ е права — сумата не беше огромна, въпреки това бе много повече, отколкото Каролайн отпускате на овдовялата Върджиния, и значително повече, отколкото Астрид знаеше какво да прави с нея.

— Не се тревожи, те са на безопасно място, в спестовен фонд, и още дълго могат да останат в него. Не бива да казваш на Чарли. Условието на подаръка е единствено ти да теглиш от сметката. Разбра ли ме? Трябва да запазиш тайната.

— Благодаря — прошепна Астрид.

Прииска ѝ се да обясни как не може да пази тайна от Чарли дори да искаше, но бе силно учудена от настойчивостта на баба си. Примигна и прибра книжката в плика. За пръв път ѝ стана неприятно, че Чарли не е с нея тази вечер. Ако беше дошъл, баба ѝ щеше да разбере, че двамата са женена двойка и може да му се има доверие. Освен това Чарли щеше да знае какво да прави с парите, вместо тя да се чуди как да постъпи.

— Чудесно! — Баба Донъл плесна с ръце и гласът ѝ отново стана аристократичен и високомерен. — Ела, миличка — продължи тя, стисна Астрид за лакътя и я накара да стане от стола. — Сигурна съм, че вечерята вече е сервирана — стриди и лека рибена супа — и съм сигурна, че ще прием шампанско, за да отпразнуваме сватбата ти и вида ти на зряла жена.

Излязоха в коридора и Астрид зърна Виктор, бодигарда, да оглежда ливадата. За пръв път, откакто стана госпожа Чарли Грей, мисълта, че е омъжена и изглежда като зряла жена, не ѝ се стори чак толкова възхитителна, а животът не се оказваше безкрайно парти.

3

— Антъни — провикна се Кордилия от прага на билиардната зала на втория етаж. Облегна се на касата и кръстоса крака. Косата ѝ беше на хлабава плитка. Беше облечена в синя мъжка работна риза, вързана на кръста, ръкавите навити на лактите над права черна рокля. Мъжете вероятно биха помислили, че е просто момиче, което се кани да прекара вечерта в четене на модни списания у дома, но Астрид — все още в елегантната черна рокля, с която бе на гости на баба си — огледа приятелката си от главата до петите и единият ъгъл на устата ѝ се изви нагоре. Вече бе видяла на какво е способно женското въображение на приятелката ѝ.

— Антъни?

— Да? — отвърна той, без да се обръща към нея.

Беше се привел, готов за удар, и никак не му стана приятно да го притесняват. Чарли вече беше излязъл, за да се заеме с бизнеса, на който двамата с Джоунс се бяха отдали напоследък, и бе взел най-добрите си хора. Останалите бяха пръснати в имението, някои на покрива с пушки. Затова в този час билиардната зала бе заета от най-младите в екипа на Грей, лицата им поруменели над неоформените бради и мустаци, които се опитваха да си пуснат.

— Един от фаровете на автомобила трябва да се оправи. Би ли ме закарал?

Антъни нанесе удара и се обърна. Пропусна и топката безобидно уцели зелената филцова бариера.

— Веднага ли?

— Да, веднага. — Кордилия не откъсваше нежните си кафяви очи с надеждата настойчивият ѝ поглед да постигне своето. — Ако го откарам сега, за утре ще е готов.

— По средата на играта сме...

Млъкна, когато Кордилия се отгласна от касата и вирна властно брадичка.

— Да, но ако тръгнем сега, ще се върнем преди мръкнало. Чарли нареди да не излизаме, след като се стъмни, а аз искам колата да е готова за утре.

Антъни осъзна, че няма смисъл да спори с Кордилия. Хвърли щеката на масата и тръгна навъсено към вратата, пред сестрата на шефа си. Тя пък се въртна, след като намигна на Астрид, и го последва по главното стълбище. Той бе все още ядосан, задето са прекъснали играта му, и не забеляза, че и двата фара на автомобила „Мармън“ са наред, когато тя включи двигателя и наду клаксона, за да му даде сигнал да я последва с един от старите седани, модел „Т“, които семейство Грей държаха за по-незначителни задачи като сегашната.

Докато шофираха по засенчените от дървета пътища към Олд Ойстър Таун, тя наблюдаваше Антъни в огледалото за обратно виждане. Забеляза злобното му изражение и колко е разсеян. Изражението му не се промени, когато спряха на бензиностанцията. Тя не му каза нищо. Просто му даде знак, че влиза в автосервиза, за да потърси механик. Той ѝ махна с безразличие и разтвори вестник, за да почете, докато я чака.

В офиса възрастен мъж в омазан гащеризон седеше зад бюро, вдигнал крака на плота. Щом видя Кордилия да влиза, бързо скри бутилката, поставена до краката му, и глътна остатъка от чашката. Ръцете и краката му бяха слаби, за сметка на шкембето.

— Не ми обръщай внимание — подхвърли тя с усмивка.

— Много глупаво от моя страна, но напоследък не знаеш на кого може да се има доверие и на кого не — изръмжа той и пак посегна към бутилката. — Като те огледах, ми се струваш сваятна. И така да е, госпожице, вече затворихме.

— Няма значение. Просто се питах дали имате нещо против да оставя автомобила си при вас до утре. Може ли? Говоря за „Мармън“, паркирала съм навън. — Очите на стария изглежда са били сини на младини, но сега, като ги присви, изглеждаха почти сребристи. — Ако кажеш да, имаш десет долара.

— Това са много пари, за да се правя на нощен пазач — отбеляза той.

— Не и ако включиш такса, задето си ме пуснал да се измъкна през задната врата. — Тя се усмихна ослепително и добави: — Плюс

глътка от това уиски. И разбира се, ще трябва да предадеш бележка на приятеля ми Антъни, когато дойде да ме търси.

Човекът извади нова чашка от чекмеджето, където държеше уискито, и наля малко. Кордилия пристъпи към него и постави банкнотата от десет долара на бюрото със сгънато листче, на което бе написано името на Антъни. В бележката обясняваше, че не става въпрос за неприятности, а ако не иска и той да има неприятности, трябва да си затваря устата. Тя ще се върне, преди Чарли да забележи. Срећна погледа на стария и вдигна чашката, докосна неговата. Изпи всичко наведнъж и си спомни как индианците наричаха алкохола — огнена вода.

— Благодаря ти — рече тя и надраска номер на вестника на бюрото.

— На този телефон можеш да се свържеш с брат ми Чарли, ако искаш вносно уиски. Обикновено не се занимава с малки поръчки, но кажеш ли му, че си ми приятел, ще направи изключение. Казвам се Кордилия.

Сребърните му очи проблеснаха, когато се досети за кого става въпрос.

— Благодаря, госпожице.

Тя се усмихна отново и пристъпи към прозореца, откъдето даде знак на шофьора на черен родстер, който се мотаеше край колонката за бензин. Той включи фаровете и бавно потегли. Тя забеляза, че Антъни вдига поглед от вестника и извъръща очи, когато родстерът направи завой към града.

— Ще ми я пазиш ли? — попита Кордилия, свали синята риза и я закачи на кукичка край вратата.

— Разбира се, госпожице.

Тя излезе в сгъстяващия се сумрак през задната врата и тръгна по прашния паркинг. В този час светлината бе странна, играеше си с непривикналите очи и всичко изглеждаше различно, особено ако онази, която човек трябва да наблюдава, бе облечена в черно.

Не си казаха и дума, докато не изминаха осемстотин метра по пътя. Щом отбиха към Олд Ойстър Таун на главната магистрала, Макс неочаквано спря и посегна към нея. И двамата се люшнаха назад от

силата на целувката, докато накрая Кордилия се отдръпна внимателно и се усмихна.

— Извинявай, сигурно имам вкус на некачествено уиски. Старият май ми нямаше доверие, затова глътнах малко.

— Пет пари не давам — отвърна той и пак включи двигателя.

Тя бе забравила колко е красив с късата си тъмна коса, просто сянка на главата, и бледосините очи, сериозни и нетрепкащи, както винаги. Той задържа погледа ѝ и преглътна. Сетне под острия нос запълзя една от редките му искрени усмивки.

Чувствата, които Макс събуди в нея в момента, бяха същите като онези, които усети, когато го видя за пръв път. Току-що бе пристигнала в Ню Йорк, а той прелетя със самолета си над гара „Пенсилвания“ и изписа пухкави бели букви в небето.

— Това е Макс Дарби — посочи нетърпеливо един минувач, когато тя попита, и името винаги щеше да съхранява почудата от първата глътка въздух в този град. Не остана никак изненадана — усети единствено страхопочитание, когато няколко седмици по-късно, след като всичко в живота ѝ се обърка необратимо, той падна от небето точно пред нея и двамата разбраха от каква мая е направена тя. Така се чувстваше, когато той обърна тихия си напрегнат поглед към нея — бе убедена, че Макс е способен на велики дела, значи и тя трябваше да умее същото.

Посегна към ръката му и я задържа, докато си разказваха тихо за дните, в които не се бяха виждали. Кордилия най-добре помнеше сцената в „Трезор“. Наслаждаваше се на спомена колко настойчиво я бе целунал той в онази нощ.

Едва когато пристигнаха в Харлем, раменете му започнаха полека да се отпускат. Въпреки това, докато пресичаха улицата към кафявата къща, където живееше майка му, той поглеждаше през рамо, все едно някой ги бе проследил. Напрежението се стопи едва когато се качиха на площадката на втория етаж и вратата с написана на ръка цифрата две се отвори със замах.

— Кордилия! Много се радвам да те видя отново, сладурче — възкликна госпожа Дарби и прегърна сина си. Стисна ръката на момичето. — Все опяхах на Макс пак да те доведе. Както и да е, влизайте. Вечерята изстива.

Всичко в хола на госпожа Дарби беше подредено — старите мебели във викториански стил бяха лъснати и семпло аранжирани, светлината бе топла, масата сложена за трима. В кухнята бръмчеше вентилатор, от грамофона в съседната стая се носеше концерт на пиано. На улицата крещяха деца. Тя чуваше стъпките на хората в апартамента на горния етаж. В тази стая нямаше нужда да се разкриват тайни, защото — за разлика от останалата част на света — тук никой не пазеше тайни, и за момент, когато сведоха глави, за да каже Макс молитва, тя забрави нещата, заради които бе дошла в Ню Йорк, и усети истинско задоволство.

На друго място в Манхатън вечерта едва започваше. В Харлем ококорени воайори от белите части на града, дошли да си търсят дългокраки тъмнокожи момичета и екзотични представления, надничаха през прозорците на автомобилите към сцените, които се разиграваха по улиците. Те със сигурност щяха да останат изненадани от спокойната сцена, в която две от най-новите звезди на таблоидите се наслаждаваха на компанията си. За Кордилия нямаше друго място, на което да отиде. Всеки път, когато погледнеше изразителното, красиво лице на Макс, изпитваше гордост при мисълта, че той е неин и бе способен на нещо, с което малцина други можеха да се похвалят. Той пък я стрелкаше с погледи, сетне извъръщаше очи, сякаш не му се вярваше, че момиче като нея седи в хола на неговата майка.

След вечеря госпожа Дарби излезе, за да останат младите насаме. Макс седна на едно от канапетата, тапицирани в жълта басма, а Кордилия отпусна глава в скута му. Опъна се на канапетото, подпря крака на ръкохватката и затвори очи, докато Макс си играеше с косата ѝ.

— Докато живееш в Юниън, винаги, когато ми останеше някой свободен час, ходех в библиотеката да чета нюйоркските вестници... — започна Кордилия тихо, с тъга. — Прочитах и криминалната хроника, и клюкарските колонки с надеждата да попадна на нещо за татко. Обичах да чета и за Ню Йорк. Събирах стари пътеводители, за да науча улиците и метрото, да опозная кварталите, та като дойда тук, да не се губя.

— Както си го представяше, ли изглежда?

— Не точно. Оказа се много повече, отколкото очаквах! Странното е как все си повтарях, че пристигна ли тук, ще започне истинският ми живот, няма да ми се налага да си фантазирам. Открих, че тук мога да попадна в капан. А и не спрях да чета вестниците. Знаеш ли чии имена търся?

Макс се усмихна едва забележимо.

— Моето — отвърна той. Очите му блестяха така, сякаш мислеше над нещо, от което се страхуваше, но все пак бе готов да го стори.

Тя прехапа устни.

— А ти някога поглеждал ли си за моето?

Той се приведе напред и прибра кичур зад ухото й.

— Да. Отначало случайно, после, за да разбере откъде, по дяволите, се е появило момиче като теб. Щом разбрах коя си, реших, че е най-добре да не се опитвам да те опознавам по-добре. Въпреки това не спирах да търся името ти, сам не знаех защо.

— Сега вече знаеш ли?

— Да. Защото си най-смелото момиче, което познавам.

Кордилия сведе поглед. Детството я беше научило как да се справя с обидите, но все още нямаше представа как да приема комплиментите. След това и двамата мълчаха, а на Кордилия щеше да й бъде приятно спокойствието и мълчанието да продължат още, но една мисъл не й даваше мира.

— Тази вечер Чарли е намислил нещо.

— Откъде знаеш?

— Всъщност не знам. Просто предполагам. Беше умислен и зает — всички бяха така, — а на тръгване ми каза да не се отделям от бодигарда и в никакъв случай да не напускам Догуд. — По устните й затрепка лека усмивка. Тя отвори очи и срещна погледа му.

С изненада откри, че той не й се усмихва.

— Как мислиш, с какво се е захванал?

— Сигурно е нещо, свързано със семейство Хейл, но не съм сигурна. Защо се мръщиш така? Не се ли радваш, че сме тук?

— Разбира се. Все пак, след като Чарли е преценил, че не е безопасно да излизаш тази вечер, има основание.

— Ама аз...

— Просто ми обещавай занапред да се пазиш, когато ти се стори опасно, и ще позволяваш някой да те придружава.

— Добре. Обещавам.

— Добре. — Макс приглади косата назад от челото ѝ, сякаш искаше да наблюдава без каквито и да било пречки чертите ѝ, преди да я целуне.

Целувката беше сладка, а когато приключи, Кордилия се почувства приятно уморена и отпусна глава на рамото му.

— Как само ми се иска да можех да остана тук цяла нощ... но ще скандализираме майка ти. Да не говорим как горкичкият ми бодигард сигурно е вир-вода от ужас, задето няма да се прибера преди брат си.

— Знам — отвърна тъжно Макс.

Въпреки това не станаха веднага. Когато най-сетне се изправиха, се движеха бавно. Излязоха с нескрито съжаление от тихата стая и приглушената светлина. На вратата той посегна към коженото си авиаторско яке и ѝ го подаде.

— Вземи го.

— Макс, имаш нужда от него! Да не говорим, че навън е поне трийсет градуса. Няма да измръзна.

Той кимна.

— Въпреки това го вземи — настоя и Кордилия разбра, че не иска да излиза навън с голи ръце.

— Добре. — Докато слизаха към партера, тя го наметна.

Навън бе светло почти като ден благодарение на уличните лампи и преминаващите автомобили. Отнякъде долиташе музика, викове и смях се носеха от прозорците на по-високите етажи. Той стисна ръката ѝ и излезе преди нея на тротоара, за да я защити от преминаващи автомобили. Вдигна ръка. Жълто такси спря до тях, той се наведе към предния прозорец, за да договори цената за дългото пътуване.

— Ще те откара — заяви Макс и се обърна към Кордилия.

— Благодаря.

— Радвам се, че дойде.

— И аз.

— Би трябвало аз да те закарам — рече неочаквано той.

— Не... Трябва да си рано на летището, а ако ме закараш сега, докато се прибереш, ще е почти утро.

За момент между тях се върна старото чувство на неловкост, странно усещане за строгост. После той я погледна, поклати едва забележимо глава, сякаш не можеше да повярва, че е истинска. Устните му се разтвориха, тя притаи дъх, защото ѝ се стори, че ще ѝ каже, че я обича. Вместо това той отвори задната врата и я изчака любезно да се настани на седалката.

— Скоро ще ти позвъня — обеща Макс и се усмихна широко.

И двамата бяха наясно колко сериозно говори.

— Става — ухили се в отговор тя, докато той затваряше вратата, и продължи да е широко усмихната и след като потеглиха.

Не погледна нито веднъж през рамо, но беше сигурна, че Макс продължава да гледа. Отпусна се щастливо на кожената седалка и не забеляза сребърния седан от другата страна на улицата, който направи бърз обратен завой, за да последва таксито ѝ на юг към Петдесет и девета и Стрийт Бридж.

4

През нощта автомобилите по градските улици са с лица като играчи на покер: чертите им не трепват, очите блестят като луната. Профучават, само фаровете заслепяват. На Астрид ѝ беше приятно, когато нечии фарове ги осветяваха, защото виждаше добре съпруга си, линията на челюстта му, изпънатата на гърдите и раменете риза. Сутринта, когато се събуди, се изкуши да му разкаже за тайната на баба Донъл, но си спомни обещанието, което даде на старата дама. Вместо това изгука колко нетърпимо е да са разделени и го помоли да я вземе на някоя от нощните си обиколки. Сега очакването пулсираше в нея.

Майка ѝ никога нямаше да опознае света, в който Чарли я отвеждаше. Нямаше да ги види нито едно от момичетата, които през есента щяха да се върнат в Кънектикът, за да завършат при госпожица Портър и да си хванат някой досадник като Бо Ридли — момчето, което открадна първата ѝ целувка и много скоро щеше да се превърне в скучен стар съпруг, каквито колекционираше майка ѝ. Върджиния Донъл де Груите Марш открай време се състезаваше с дъщеря си поради глупавата и неоспорима причина как винаги ще бъде точно двайсет и две години по-млада от нея. Астрид никога не бе долавяла такава отчаяна ревност в гласа ѝ, както по телефона днес сутринта. Старата се опитваше да си изпроси покана да излезе с младите красавици под прозрачния претекст, че дъщеря ѝ и липсва. Астрид обаче беше наясно с истинската причина — Върджиния не можеше да търпи, че Астрид не е предпочела да е като майка си и е пропиляла шанса да събере няколко скъпи фамилии, за да си осигури нощи като тази.

Докато фучаха по Шесто Авеню, Чарли се приведе напред, подпрял лакти на коленете, кафявите му очи напрегнати, съсредоточени в предстоящата задача. Астрид отпусна ръка на гърба му, за да му вдъхне кураж. След като баща му почина, той започна да се превръща в нещо като маниак. Зае се да разшири бизнеса, особено

когато можеше да открадне клиенти на семейство Хейл. Семейство Хейл, разбира се, бяха отвърнали на удара — като отвлякоха Астрид, — но Чарли я спаси. Сега тя щеше да спаси него, независимо по какъв начин, и щеше да се погрижи да не работи прекалено упорито, да създава у него чувство на лекота, като се поддържа в чудесна форма.

— Тук — посочи Чарли.

Шофьорът отклони даймлера от широкото авеню и се плъзна по странична уличка, обточена с дървета.

Астрид вдигна рамене и зашепна тихо и очаквателно, докато подминаваха червените тухлени сгради във Вилидж, където старите семейни ценности се смесваха с веселието. Често бе идвала тук с Чарли и с всички от Уайт Коув, все млади хора, които търсеха бурни нощи, и бе почти сигурно, че ще посрещнат изгрева в края на деня, вместо в началото. Никога обаче не бе обикаляла Вилидж по този начин — не се бе промъквала тайно, вместо с намерение да привлече погледите.

— Тук — посочи отново Чарли и шофьорът спря пред стара витрина на магазин. Прозорците бяха боядисани в черно отвътре. Над входната врата грееше неонов надпис „Аптека“. Без да погледне дори Астрид, Чарли отвори вратата. Младата жена се премести към него и протегна крак, обувката на висок ток докосна тротоара.

Изписка гневно, когато усети метала на вратата да се затваря в крака ѝ.

— Чарли!

— Какво правиш? — По лицето му се бе изписала неприкрита изненада и едва когато видя разкривената уста на съпругата си, разбра, че е наранил крака ѝ. — Извинявай, миличка. Оставаш тук.

— Чарли — намръщи се Астрид. — Каза, че ще дойда с теб.

— Влизам за малко, миличка, след това ще те заведа в най-сладурското италианско заведение зад ъгъла, нали? Тед ще остане с теб — продължи той. Говореше за шофьора. — Въръжен е.

Златистата рокля, с която бе Астрид, пролъскваше, докато тя слизаше на тротоара, за да затвори вратата след себе си. Перна кичур руса коса и срещна погледа на Чарли. Той вирна брадичка в знак на мълчаливо несъгласие, но бързо примигна, а Астрид, вече усетила победата си, разтегли пълните си устни в усмивка. След още секунда той се предаде напълно. Наклони глава едва забележимо и даде знак на

бодигарда да тръгне напред. Стисна ръката на Астрид и я потегли към вратата, а тя заситни в тясната рокля, за да не изостава.

Бодигардът натисна звънеца продължително. Дълго, поне така им се стори, отвътре нямаше никакъв шум. После вратата се отвори и издължено, изпито лице с чифт очила, боднати на върха на носа, се появи в пролуката.

Очите на мъжа огледаха тримата млади на улицата. Първо зяпна Чарли, след това Астрид, после отново Чарли и си позволи да задържи очи по-дълго на наследника на контрабандната империя Грей.

— От какво се оплаквате? — попита подозрително той.

Бодигардът погледна шефа си и Чарли отговори:

— Не мога да спя нощем.

— Откога не можете да спите нощем? — попита мъжът, без да е особено загрижен, поне така се стори на Астрид и тя леко изви устни, защото и преди бе чувала и виждала подобна размяна на пароли.

— От осем дена — отвърна Чарли.

Човекът кимна и отвори широко вратата, за да го последват през празната аптека, където шишенцата с илачи бяха подредени като призраци по огледалните полици. Въведе ги в задна стая. Няколко малки маси бяха осветени от ниско надвиснали лампи, викторианските пискюли избелели, платнените абажури протрити. „Рънинг Уайлд“ звучеше от стар грамофон. Пет двойки се бяха настанили вътре, нито една от тях не би отишла да играе крокет някъде в Уайт Коув в неделен ден.

— Виждам много халки, но ми се струва, че тук ние сме единствените съпрузи! — прошепна очарованата Астрид на ухото на Чарли.

Посрещналият ги с очилата ги отведе на тяхната маса. Това ѝ се стори странно. Бяха се озовали на тайно място, на което ходеха единствено онези, които бяха замислили нещо нередно.

— С какво да ви помогна? — попита очилатият, докато Астрид се настаняваше на стар дървен стол.

— Искам да говоря със собственика — рече Чарли и остана прав.

— О, Чарли, нека загреем за минутка! Донесете ни две от най-хубавото, което сервираме тук — поръча Астрид, махна небрежно и намигна театрално.

Очилаткото се поотпусна, щом забеляза намигването ѝ. Младата жена реши, че харесва досега навъсеното лице с някои части, по-натрапчиви от други.

Чарли седна с неприкрито неудоволствие до нея, а бодигардът се дръпна в един ъгъл, когато домакинът хлътна зад завеса.

— Виждаш ли, Чарли, много скоро ще се окаже, че съм незаменима в дейността ти! Подозирам как имаш нужда от женско докосване в тази работа. Да знаеш, понякога плашиш хората.

Вените на дебелия врат на Чарли бяха леко изпъкнали, затова тя го погледна нежно. Не се отказа, докато погледът му не омекна, и едва тогава се приведе към него.

— Чарли, обещавай ми никога да не ходиш в подобни кръчми с други момичета.

— И защо ми е да...

Астрид извърна поглед към останалите клиенти и го накара да се огледа.

— Сети се сам.

— Астрид. — Чарли отпусна ръце на кръста ѝ и я прегърна. — Астрид, никога не бих го направил.

— Знам, знам, въпреки това ми обещавай.

Той се наведе и устните му бяха съвсем близо до ухото ѝ.

— Никога не бих го направил — увери я той и сериозният му глас го доказа. Тя усети, че ще последва целувка, но донесоха напитките, сервирани в очукани чашки за кафе.

Астрид грейна и вдигна чашката към устата си. Само че вкусът на уискито беше кошмарен, затова остави чашката в чинийката.

— О, Чарли, не казвай на господин Очилатко, но вкусът на това е ужасен.

Тя се засмя звънко и звукът наруши момента на нежност. Чарли се извърна бавно и даде знак на домакина, който се оттласна от стената и дойде при масата им. Засвири следваща песен, поредната стара — Астрид не можа да си припомни заглавието ѝ, но я помнеше от парижките кафенета през годината след втория развод на майка ѝ, когато обикаляха Европа.

— Извинявай — заговори студено Чарли, — но според съпругата ми питието е ужасно.

— Ужасно е твърде силна дума! — намеси се и Астрид.

— Извинявам се. — Мъжът с очилата говореше възможно най-тихо и не погледна Астрид нито веднъж. — Единствено с това разполагаме тук. Може би мадам ще предпочете по-различно заведение.

— Съпругата ми харесва обстановката тук. — Чарли се изправи и отмести стола назад. — Искам да поговоря със собственика по въпроса.

— Аз съм собственикът, господине.

— Тогава искам да поговорим насаме.

Ъгълчетата на устата на очилатия се отпуснаха надолу, сякаш не виждаше какъв е смисълът, но нямаше нищо против да удовлетвори необичайната молба. Посочи към задната част на помещението. Чарли стрелна с многозначителен поглед бодигарда. Астрид забърза след Чарли зад завесата и попадна в малък, неугледен офис. Бюрото заемаше почти цялото пространство, а на останалото бе поставен шкаф за документи, най-горното чекмедже отключено и отворено, а вътре се виждаха няколко бутилки с кехлибарена течност.

— Казвам се Чарли Грей — започна Чарли и дръпна стола, за да седне.

— Знам кой сте, господин Грей.

Астрид погледна развълнувано съпруга си при доказателството колко е голям и известен, а славата му се е разнесла дори в такива дупки. Той не отвърна на погледа ѝ, но тя остана зад него и нежно отпусна обсипаните си с пръстени пръсти на рамото му. Каза си, че присъствието ѝ е внушителен аксесоар.

— Внасям алкохол. Хубав алкохол. Не като този, който ни сервирахте.

— Известно ми е с какво се занимавате, господин Грей.

— Пробвайте го. Току-що го внесохме от Бахамските острови. Върхът е.

Чарли извади фласка от вътрешния джоб на сакото и наля малко от кафявата течност в две чашки за кафе, поставени една до друга на бюрото. Двамата мъже отпиха, оставиха чашите на плота и се погледнаха. Астрид цял ден очакваше тази част от вечерта, когато ще я въведат зад завесата да види как се прави всичко, и не биваше да си позволи да отклонява вниманието си точно сега. Стаята се оказа малка и безинтересна. Младата съпруга дори за миг не спря да се пита какво

става на покрива на „Риц“ тази вечер. Все пак погледът ѝ се спря на единственото, което освежаваше помещението — снимка в рамка на две деца, облечени в дантелени дрехи, които се предполагаше, че са елегантни.

— Колко каси да ти поръчам? — попита Чарли.

— Господин Грей, изглежда, не се разбираме — отвърна очилатият.

— Господине? — намеси се Астрид. — Това вашите деца ли са? Стреснатият мъж проследи накъде сочи пръстът ѝ.

— Да — отвърна ѝ предпазливо.

— Много са милички.

— Благодаря. — Астрид му се усмихна и той отвърна на усмивката. — Тези са по-големите, Роузи и Матю.

Чарли тласна стола назад и стана.

— Колко каси да поръчам?

— Господин Грей, алкохолът ви е много хубав. Само... няма как да купувам от вас. Доставя ми го Койл Минк. — Човекът замълча и погледна Чарли. — Той управлява Бронкс.

Чарли отпусна юмруци на масата и се приведе напред, а когато заговори, слюнката му достигна до носа на очилатия.

— Чувал съм за Койл Минк, дори съм чувал за Бронкс, но това тук не е Бронкс и затова отсега нататък ще купуваш от мен.

— Господин Грей, аз...

— Колко каси? — Чарли се разкрещя неочаквано.

— Ама аз...

— Колко каси? — Този път гласът на Чарли беше по-нисък, но не чак толкова застрашителен. Този път слюнката му се оказа на челото на човека.

— Пет... — осмели се да заяви нещастникът с надеждата това да е достатъчно.

— Пет. — Чарли изпъна рамене и заговори така, все едно вкушваше всяка изречена дума. — Пет каси за начало. Ще изпратя момчетата утре да ти донесат пет каси. — Флaskата изчезна под сакото на Чарли и той извади картичка, която завъртя между пръстите си, а сетне я остави на бюрото. — За мен беше удоволствие да правя бизнес с теб. Между другото, това е съпругата ми Астрид. Не е ли най-прекрасната жена, която човек може да си купи.

— Да — отвърна мъжът, но гласът му беше глух, не прозвуча убедително. Бе съвсем различен от онзи, с който каза: „Роузи и Матю“.

В сърцето на Астрид се загнезди тъга, когато разбра колко малко се интересува човекът дали тя е красива, или не. Преди да успее да изрече и дума, Чарли я стисна за ръката и я изведе от офиса. Тя се обърна назад, но очилаткото продължаваше да стои свел поглед към бюрото, с празното изражение на напълно победен и сломен.

У Чарли долови триумф. Беше доволен от постигнатото. Премина през заведението наперено. Мъжете и жените, сгушили се на масите си, се обърнаха към него плашливо, както селяни биха наблюдавали викинг. Не се наложи да казва каквото и да е на бодигарда край вратата — онзи просто ги последва, докато минаваха бързо през аптеката и излязоха на тротоара. Чарли задържа вратата на Астрид и ѝ помогна да се настани. Тя чу металното хлопване. Чарли се отпусна до нея, притисна я на задната седалка и устата му отвори нейната със сила.

Беше горд със себе си и на нея ѝ се прииска да се гордее с него, но жалкото състояние, в което оставиха собственика на заведението — отпуснатото лице, все едно бе поел поредния удар на живота — развали настроението ѝ.

— Чарли, много се уморих — рече тя и се отдръпна. — Би ли ме закарал вкъщи?

— Нямах никакъв шанс, кукличке! — В тъмните му очи блестяха искри, когато я привлече към себе си. — Сега изобщо нямам намерение да те пусна.

Гражданите са хора, които не се задържат на едно място. Всяка година се движат все по-бързо, търсят нови дейности, които да погълнат колосалната им енергия. Перчат се, крещят, хвалят се и наблюдават, играят на сложна криеница, все едно бетонните каньони са нещо като пренаселен спортен салон в джунглата и докато участват в играта, нито един от тях няма да остарее. На всеки новодошъл във великия метрополис може да му се стори странно, че първото излъчване на филм е извинение за цяла сюррия вестникарски фотографи да се блъскат зад кадифеното въже, да крещят имена, които често се споменават в колонки или за които често се говори по

радиото. Гордите собственици на тези имена са облечени изключително изискано и е направо очевадно, че очакват много повече от вечерта, отколкото да седят на тъмно и да гледат образите си на екрана.

На път към кино „Лоус“ на Четирийсет и пета улица и Бродуей, Лети напълно се чувстваше на мястото си между двамата си благодетели. Спираше, усмихваше се пред обективите, облечена в тъмнолилава набрана рокля, която подчертаваше блясъка на раменете ѝ. Тънка сребърна панделка обхващаше лъскавата ѝ бухнала коса, а над лявото ѝ ухо се виждаше цвят от магнолия. Същия следобед София преподаде на Лети урок как да бъде звезда, който се оказа различен от уроците на Валънтайн. София я научи как да позира за филм, как да се усмихва на публиката, как да се представи като бляскава личност, която излъчва величие. Това бе може би най-важната информация, защото Лети следваше казаното от София и фотографите я викаха да се обърне към тях, сякаш и тя участваше във филма.

Независимо от това, когато светлините в киното угаснаха, тя се пренесе в света на Минета Карингтън, остроумна, страстна светска дама, омъжена за празноглав плейбой, но все още увлечена по тенис шампион, в когото е била влюбена като момиче. Докато героинята пътуваше до южните морета и Европа, за да търси смисъла в живота, историята ѝ разчувства Лети, понеже забеляза красотата в нея и невъзможното щастие.

— Хареса ли ти? — прошепна тя, все още поразена, когато лампите блеснаха.

— Какво да ми хареса? — София се бе облегла на седалката, насочила вниманието си, вече от десет минути, към двамата господата с папийонки на задната седалка, които се сториха смътно познати на Лети. Е, не си спомни дали са се виждали през някоя от дългите нощи напоследък, или от филм, който беше гледала.

— О — продължи тя с променен глас и отпусна китка, натежала от дебела гривна, обсипана с диаманти, върху ръката на Лети. — Питаш за филма. Очарователен, нали?

— В началото, може би. После е много повече! Толкова е тъжен. Почти не мога да повярвам, че... — Лети замълча и се замисли как завърши всичко за героинята... сама в кораб за Ню Йорк, град, който нямаше какво повече да ѝ предложи.

— Според мен е изключителен — намеси се Валънтайн и се наведе над гърба на съпругата си да погледне Лети. След това се ухили и тя разбра, че и той е гледал със същото страхопочитание като нея.

Навсякъде около тях изискани мъже и елегантни жени ставаха, пригладваха копринени рокли и изпъваха маншети. Погледите им бяха насочени към вратата, все едно следващото събитие щеше да започне без тях, и при мисълта тя настръхна. Лети бе леко изненадана как всички успяват толкова бързо да се изтръгнат от света на филмите. Това донякъде я притесняваше. Част от разочарованието се стопи, когато се сети, че Валънтайн също бе гледал в захлас.

— Хайде, мила — подкани той София.

— Добре, мили — отвърна тя. — Спаси ме, преди да отегча тези господа до смърт.

— Нищо подобно! Как е възможно? — възкликнаха двамата почти едновременно, все едно бяха близнаци. Последваха въздушни целувки, размениха се обещания и София ги помоли да изпратят много обич на сладките кученца мопсове.

— Те братя ли са? — прошепна Лети, когато заслизаха по огромното извито стълбище към фойето.

— Братя ли? — избухна в смях София и се приведе заговорнически. — Сега вече може и да са заприличали на братя, но дълги години приличаха повече на господин и госпожа.

Лети се ококори, устните ѝ се събраха като топче от объркване. Как е възможно — искаше ѝ се да попита, след като са двама мъже и всеки го вижда? София обаче ѝ намигна и Лети разбра. Щом научи клюката, усети лек спазъм от задоволство. По пътя към фойето си припомни думите на София как съвсем скоро ще станат приятелки. Огромен полилей висеше над тълпата, събрала се на първия етаж, и хвърляше сенки върху лицата им. Мнозина бяха се извърнали в очакване да видят как филмовите звезди слизат. Тя се почувства като важна личност и малко се изненада, когато първият, който приближи до тях, протегна ръка към нея.

— Я, че вие сигурно сте Лети Ларкспър! Умирах да се запозная с вас.

Лети се усмихна недоумяващо на високия рус господин. Красивото му лице ѝ се стори познато. Успя единствено да кимне,

вместо да отговори. Като мълчеше, създаваше тайнственост — тъкмо такъв бе съветът, който София й даде по-рано, докато се обличаха.

— Аз съм Лорънс Питърс — продължи той. — Участвах в тенис шампионата, помните ли ме, по средата на филма. Аз хвърлих ракетата в момент на възмущение.

— Да, разбира се, не ви познах без козирката.

— Изглеждате великолепно! — възкликна възторжено той.

София прочисти гърло и очите на Лорънс се стрелнаха от Лети към придружителите й, които бяха изпънали рамене и го оглеждаха скептично.

— Ами, във... — заекна Лорънс, сякаш бе смутен, че едва сега осъзнава къде е попаднал. — Надявам се, ще бъдете на партито на Джак Монтроуз.

Този път Лети не отговори веднага, защото нямаше представа кой е Джак Монтроуз или защо ще ходят на въпросното парти. София отговори вместо нея.

— Разбира се, ще бъдем на партито на Джак — отвърна надменно тя. После прегърна Лети и я потегли към изхода.

— Какво е това парти? — попита Лети, когато излязоха навън и фотоапаратите пак защракаха.

— Хора като нас ходят на такива партита — разсмя се София и тръсна коса.

— За да се отегчим до смърт — добави недоволно Валънтайн.

— Мили, недей така! — усмивката на София стана ослепителна и тя стисна по-здраво ръката на Лети. — Ако те чуе някой, ще реши, че говориш сериозно.

Валънтайн се насили да се усмихне на Лети.

— Искам да преговоря репликите си в „Добрият лейтенант“, да не напомням, че утре са пробните снимки с костюми и искам да си почина.

— Виждаш ли, сладурче, той е дори по-суетен от мен! — София даде знак на шофьора им и не забеляза колко съпругът й се подразни от забележката.

— Не ни оставяй! — избъбри Лети, без да мисли.

— Дами, сигурен съм, че ще се забавлявате по-добре без мен. — Усмивката на Валънтайн се върна и той се поклони галантно на Лети.

— Мили, стига глупости, ще ни липсваш всяка секунда. — София се обърна и целуна съпруга си, докато кремата лимузина приближаваше. После свали ръкавицата си, за да избърше с палец червилото от устните му. — На теб ти стои малко тъмно — разсмя се тя. — Сега вече е по-добре. Любими, би ли взел такси до нас? Изведнъж ми се прииска да стигнем час по-скоро на партито...

Лети не беше сигурна дали молбата нарани Валънтайн, или тя се почувства обидена от негово име, или просто остана разочарована. Искаше ѝ се да обсъди филма с някого. Валънтайн беше единственият, поне така ѝ се стори, който го гледа внимателно и съсредоточено.

— Разбира се, безценна моя — отвърна той.

Целуна София, сетне и Лети по бузата и закрачи по тротоара към Парк Авеню, все едно е най-обикновен човек. За момент Лети остана да го наблюдава как се отдалечава сред множеството, но чу София да я вика. Последва тюркоазения шлейф на роклята ѝ в лимузината, за да се отправят към следващото бляскаво място.

Астрид нямаше представа колко време е спала, когато Чарли влезе и я събуди. Из стаята в кулата, която навремето бе на Дариъс Грей, а сега тяхна, бяха разхвърляни дрехите, които така и не прибраха след пътуването. Светлина от охранителната кула влизаше през високите прозорци. Тя обърна гръб на вратата, за да не види той, че очите ѝ са отворени и гледа през прозореца. Искаше ѝ се да поспи както обикновено с щастливия, дълбок сън на момичетата, които притежават достатъчно егоизъм и не им се налага да започват деня си в определен час. Небето навън просветляваше. Чуваше как Чарли ходи из стаята.

Споменът за вечерта се върна — поредица от грозни сцени. Чарли я повлече из цял Манхатън, хвалеше се с външния ѝ вид, семейството ѝ и уменията си на контрабандист, как щял да стане по-велик от Койл Минк. Когато най-сетне тя успя да го придума да се върнат в Догуд, на вратата ги пресрещна Джоунс. Астрид продължи към стаята им и чу Чарли да крещи от втория етаж. Изглежда, през цялото време се бяха карали.

Сега Астрид се заслушваше как Чарли опитваше да се пребори със самото си, а после с обувките. Разбра, че е дори по-пиян отпреди.

Най-сетне той се съблече и падна тежко върху дюшека до нея. Захърка на мига. Хъркането е нещо, което изобщо не ѝ беше приятно. Когато бяха на меден месец, тя не искаше да спи, докато са далече, а хъркането бе типично за повечето мъже и тъкмо затова я очароваше, вместо да я измъчва. Сега обаче бе наясно, че е истински тормоз.

Обърна се, за да не го гледа, сетне отново се превъртя. Лъчите на изгрева заиграха по високите му скули и извивката на затворените клепачи. Имаше чувството, че с часове е оглеждала лицето му, и се питаше какво става в неговата глава. Най-сетне ѝ хрумна да се измъкне от белите чаршафи и да се премести на канапето, където легна и затвори очи.

5

— Какво ти казах? Понякога е по-весело да излезем по женски.

За да докаже правотата си, София даде знак на преминаващ наблизно сервитьор и взе две високи чаши с шампанско от медния поднос, въпреки убедеността на Лети в правотата на думите ѝ. Вече бе наясно колко скучно щеше да бъде, ако се бяха прибрали, за да обсъждат филма, след като бе на истинско парти като това — страхотно, с размах, съвсем като по филмите.

— Вал е романтик. Той е влюбен във филмите, тревожи се до полуда за репликите си и разни подобни глупости. Много е важно обаче от време на време да излизаме от къщи, особено в нощи като тази, когато важните хора са тук, в добро настроение и ще те видят, когато изглеждаш великолепно.

— Да, сега вече ми е ясно.

Докато разглеждаше просторния хол на Джак Монтроуз, Лети си каза, че господата в смокинги и жените, облечени по най-последна мода, греят от важност. Беше сигурна, че всеки, попаднал в подобна обстановка, ще се чувства като важна личност. Размерите на стаята бяха невероятни — сякаш бе безкрайна и в двете посоки. Зад тях имаше стена от напръскани в златисто огледала, а пред тях стъклени врати бяха отворени към тераса, надвесила се над заоблените форми на дърветата в Централ Парк. Навсякъде бяха пръснати кърпачки за седане — ниски бели канапета и шезлонги, отделени едни от други от розови храсти в огромни саксии. На пода бе просната мечка кожа.

— Никога не знаеш кого ще срещнеш, когато отидеш на парти — дори да не запомниш нищо от онова, което ти казвам, миличка, не забравяй следното. Гледай да те канят на възможно повече партита. Щом вече си там, гледай да привлечеш вниманието на най-важния мъж. Като начинаеща си давах малко време — станах толкова добра в подбирането на баровците, че вече си бях набелязала, когато трябва още преди момчето да е поело палтото ми. — София нагласи цигара в цигарето си и спря монолога колкото да изчака мъж да се появи като

светкавица и да ѝ я запали. — Благодаря — рече пренебрежително. — И така — продължи, след като мъжът се отдръпна, — пробвай ти.

Лети изпъна гръб и потри с длани ярката предница на роклята. Сините ѝ очи зашариха първо наляво, после надясно. Заоглежда лицата на гостите. Забеляза интересни, горди лица, лукави, лъснали от пот, весели и в първия момент си каза, че няма начин да отдели, когото и да било като специален. Почти всеки изглеждаше така, сякаш е ходил в Европа поне два пъти, и си имаше собствен шофьор и сметка в „Бендъл“. Журналистът Клод Карион, когото познаваше от „Трезор“, обикаляше с изпънати рамене. Лети чу София да споменава името му на няколко пъти, докато се приготвяха, и се запита дали това не е някакво изпитание и дали тъкмо той не е най-важният.

После забеляза лице, което я накара да се усмихне и забрави за какво се оглежда.

— Ами... Извини ме, моля те. Виждам познат.

— Не мисля, че си открила баровеца, кукличке. — София леко перна Лети по рамото и червените ѝ устни се разтеглиха в покровителствена усмивка. — Щом трябва, върви. Мъж, който не е важен днес, може да се окаже важна фигура утре, а и никога не знаеш кой е втори братовчед на краля.

— Благодаря ти — рече с признателност Лети, все едно се нуждаеше от специално разрешение, за да отиде при мъжа, навел се над мраморния парапет отвън, на терасата. Щом той я забеляза, пристъпи към нея с протегнати ръце да я посрещне.

Дори не се сети за начина, по който разговаря с Грейди Лодж последния път, когато се видяха, докато не се изправи пред него. Бузите ѝ пламнаха и поруменяха. Онази нощ той възнамеряваше да я представи на родителите си, но тя се държа неприемливо. Беше забравила за срещата им и когато все пак се появи, той вече нямаше желание да я представи на когото и да било. Онази нощ бе научила, че той предпочита да живее с оскъдните суми, които печели като писател, макар семейство Лодж да са милионери. Оттогава го бе виждала един-единствен път и тогава не си проговориха. Той придружаваше госпожица на име Пийчи Уитбърн, която бе от света на Астрид Донъл и вече се бе научила да обикаля стаята така, сякаш е нейна.

— Хау — рече Лети и повтори движението на ръката му.

— Хау — отвърна той през смях. — Радвам се да видя как все още се изчервяваш — продължи и по гласа му ѝ стана ясно, че вече не ѝ се сърди. — Това е издайнически знак. Все още си човешко същество, въпреки компанията, в която се намираш.

— О! — На Лети ѝ се прииска да спре да се изчервява и притисна длан към бузата си.

— Извинявай. Грубо ли се изказах? Беше твърде надуто. Просто исках да отбележа, че всеки ден чета за възхода ти.

— Не е възможно да е всеки ден. — Лети извърна поглед към София, която я наблюдаваше от канапето. — Не съм направила нищо, за да заслужа подобно внимание.

— Може би сегашните материали са авансът за бъдещата ти дейност. Искан ми се да мисля, че съм единственият, който е наясно колко си специална, но е твърде малко вероятно. — Грейди се усмихна почти тъжно и натъпка ръце по-дълбоко в джобовете на панталона.

Ласкателството разпрати приятни тръпки по голата ръка на Лети, които продължиха чак докато забележа тъгата в дълбоките му сиви очи.

— Сега Пийчи Уитбърн ли ухажваш? — попита го с неудобство. — Видях ви в „Трезор“ и ми се сторихте щастливи заедно.

— А, да... Пийчи — отвърна той, макар по нищо да не пролича да е щастлив. — Предполага се, че трябва да се ожения за нея. Всички разправят... така трябвало.

Лети остана почти доволна, задето на него не му се иска особено да се жени за Пийчи Уитбърн. Изведнъж си спомни последните инструкции на София да избере най-важния мъж на партито. Почувства се леко засрамена да се занимава с един от присъстващите, който по никакъв начин не е в състояние да ѝ осигури роля. Обзета от чувство за вина, се обърна, за да разбере какво мисли в момента за нея София. Чувството за вина бе изместено от изненада, когато забележа, че благодетелката ѝ вече не е на канапето край кожата на полярната мечка.

Трепна при мисълта, че на София ѝ е писнало от нея и си е тръгнала от партито. Тогава щеше да се почувства съвсем сама, а в стая като тази това се оказваше най-ужасяващата мисъл от седмици насам. Отдръпна се от Грейди, пристъпи по-близо до музиката и гласовете, заозърта се, за да потърси ментора си, но видя жени във всички цветове на дъгата, само не и в тюркоазено.

Най-сетне забеляза роклята на София, наподобяваща водопад. Лети вече се бе отдалечила от балюстрадата чак до вратата на просторната бална зала. Неочаквано младата жена се поколеба дали жената е София. Ръка в червено кадифе обгръщаше кръста на госпожата, измъкна се от ръкавицата и фамилиарно се отпусна на ханша ѝ.

— Грейди, извини ме, моля те, за момент — прошепна Лети, докато се връщаше към залата.

Той отговори, но Лети не беше сигурна дали е чула думите, защото тъкмо тогава въпросната жена се обърна и Лети се убеди, че е София. Лицето ѝ грееше към мъж в червено кадифено сако, озарено от замаяна усмивка. Той не беше красавец, имаше едри, изсечени черти, беше огромен, сякаш практикуваше различни спортове и се хранеше с много месо. Беше важен човек, личеше отдалече, но пък застаряваше, защото косата му посивяваше. Толкова стар, че спокойно можеше да мине за баща на Лети, дори и на София.

Лети ги последва през тълпата и разбра, че мъжът в червеното сако е техният домакин, Джак Монтроуз. София сигурно е отишла при него, защото не се чувства добре. Затова той я е притиснал до себе си, вече не беше в състояние да стои на крака и той я отвеждаше някъде, където ще може да си почине на спокойствие. Минаха през врата в далечния край на залата и Лети почти ги настигна, когато мъж в черен смокинг ѝ препречи пътя.

— Лети Ларкспър!

Тя вдигна поглед към грейналото лице на русия Лорънс Питърс.

— В момента не мога да говоря — избъбри тя.

— Да говорим ли? Че кой иска да говори? — Той се разсмя добродушно и пое едната ѝ ръка, сякаш се канеше да я поведе да танцуват валс. — Там танцуват, не особено изискано, но ние можем да им покажем как се прави.

— Не, аз... — Лети погледна назад и забеляза Грейди на вратата на терасата.

Търсеше я с поглед. Знаеше как изглежда в момента в ярката ефирна рокля, докато Лорънс се кани да я завърти на дансинга. Не можеше обаче да мисли по въпроса. На жената, която я беше поела под крилото си и бе обещала да я научи на всичко, което знае, ѝ бе прилошало и Лети трябваше да ѝ се притече на помощ.

— Госпожице Ларкспър, знам, че не съм известен като Валънтайн или София. — Незнайно как и кога, челото на Лорън се бе навъсило като буреносен облак и той бе свил уста. — Но това съвсем не е причина да се държите зле с мен.

— Моля да ме извините, не исках. — Лети се отдръпна. Вече бе изгубила София и Джак Монтроуз от поглед. — Сега обаче ви моля да ме извините.

— Очаквам да ми се реванширате! — провикна се след нея Лорънс.

Тя вече бе завила зад ъгъла, където видя София да се притиска към ръката на Джак Монтроуз. През вратата мярна сумрачен коридор и забърза по него. Зави и почти не чуваше звуците от партито. Озова се пред две врати една срещу друга. Сигурно София е зад едната. Пристъпи и почука срамежливо. Отговор не последва. Тъкмо се обърна към другата и дочу тих стон отвътре, сякаш София изпитва болка.

— София! — Лети ахна и почука на вратата.

Никой не отговори, но се чу шум, все едно някой се блъсна във вратата от другата страна, а после последва нов стон. Сърцето на Лети затрепка. Вдигна ръка и почука по-силно.

— София!

Шумовете спряха и вратата се откряна.

— Какво? — Бузите на Джак Монтроуз бяха по-румени отпреди, вратовръзката му беше разхлабена.

Тя веднага разбра, че той е разгневен. Преглътна и се постара да не отклонява поглед от неговия.

— Къде е София? — попита разтревожена. — Добре ли е?

Той я зяпна въпросително, сетне бегла усмивка заигра по лицето му. Усмивката ѝ се стори по-ужасна от намръщеното изражение, което я измести, и за момент Лети се почувства зле, незначителна и тъжна, също както в нощта, когато едва не я накараха да направи представление пред мъжкото парти, когато зала, пълна с мъже, виеше в очакване тя да свали дрехите си.

— Тя е неразположена. Това е всичко. — Каза го бавно, изричаше всяка дума похотливо. И двамата бяха наясно, че е лъжа. — Аз ще се погрижа за нея. След малко ще се почувства по-добре.

Вратата хлопна, преди Лети да успее да каже и дума. Тя се олюля назад, шокирана от неоспоримото доказателство как жена, спечелила любовта на Валънтайн О'Дел, търси внимание другаде. Не искаше да чува нови звуци от стаята. Прииска ѝ се София да излезе и да обясни, че не е каквото изглежда, но тя не го направи и след малко Лети наведе глава и се върна на партито. Мислеше единствено за Валънтайн. Как си тръгна като най-обикновен човек и закрачи по тротоара. Реши, че ще е невъзможно да скрие от него какво му причинява София.

6

Горещината събуди Кордилия. Обърна се сред смачканите чаршафи и забеляза, че прислужницата е влизала. Поднос на крачета от лъскаво дърво бе поставен наблизко. В него я чакаха кафеник и кана портокалов сок. Вестник нямаше. За момент се ядоса на Мили, която не бе в състояние да се съсредоточи достатъчно дълго над нищо, за да го свърши както трябва. Досега трябваше да е научила как Кордилия обича да започва деня.

После си спомни колко трудно Мили прие истината за Дани, който загина от куршум в нощта, когато Астрид бе отвлечена, и колко много работа ѝ възлагаше Астрид, откакто живееше в Догуд. Реши, че няма защо да се обижда. Снощи „Трезор“ беше пълен. Макс Дарби я обичаше — бе почти сигурна. А и навикът да четете вестници, да се опитва да научи нещо за света от вестникарските страници, ѝ се струваше скъп спомен от стария живот. Бе почти убедена, че е така. Стана и мина по белия килим, покрай ниските, модерни мебели в апартамент „Кала“, в който и сега имаше свеж букет с цветя, чието име носеха покоите ѝ. Надникна към ширналия се пейзаж от меко зелено кадифе по западната ливада на Догуд. Гледаше представата на баща си за живота. Знаеше, че това е и нейната представа и тя я е открила.

Въздъхна доволна. Реши да намери Чарли и да му се похвали колко добре се е представила снощи. Беше чудесно да си има брат. Дватама се разбираха и без думи, можеха да се споглеждат безмълвно и също така безмълвно да признават колко би се гордял Дариъс с тях.

Обу широк панталон и облече кремава блуза, набрана на деколтето. Прибра коса назад, за да открие лицето си така, че на врата да ѝ е хладно. Наля си чаша кафе и слезе долу.

Стигна до площадката на втория етаж, забеляза Келър, едно от момчетата на Чарли, да излиза от билиардната зала и му се усмихна лъчезарно.

— Добрутро — поздрави тя.
Той се извърна.

— Вече е следобед.

Преди да успее да му отговори, той профуча покрай нея и заслиза по стълбите.

— Какво му е на Келър? — попита тя, щом влезе в кабинета на Чарли и се настани на големия стол срещу бюрото му.

Той се бе подпрял на прозореца и не се обърна веднага към нея. Навън небето трептеше, обвито в омара, и тя се запита дали няма да завали.

— Кой?

— Келър? Новият. Онзи, който все не успява да си пусне брада. — Минаха няколко минути, преди Чарли да отговори, и чудесното ѝ настроение започна да се топи. Искаше ѝ се Чарли да се почувства щастлив и късметлия, също като нея, но той дори не я погледна.

— Нищо му няма. Снощи не е спал много и днес е като размазан. — Столът изскърца, когато той свали крака от перваза и бавно се завъртя.

— Чарли? — възкликна тя, когато брат ѝ се обърна. — Изглеждаш ужасно. Трябва да поспиваш повече.

Той се усмихна насила и запали цигара, преди да качи краката си на бюрото.

— Татко никога не спеше — отвърна след малко той.

— Наистина ли?

— Казваше, че не му е приятно. Твърдеше, че през повечето време се мята и върти и се тревожи дали не пропуска нещо.

— Това не значи, че не би искал и ти да спиш.

Чарли зарея поглед и изражението му стана непроницаемо. Очите му бяха изморени, унили, кожата под тях посиняла, сякаш бе пребит.

— Той би искал ти да спиш. Все повтаряше, че си красива като майка си и също толкова прекрасна и трябва да бъдеш глезена, както той така и не е успял да поглези Фани, докато е била жива. — Стисна цигарата между показалеца и палеца и я заоглежда. — Казал ли съм ти, че пазя един спомен с нея?

Кордилия рязко си пое въздух.

— Не си.

— Не е точно спомен. По-скоро картина в спомените ми за една колиба. Може би някое от скривалищата на татко. Двамата слушат

радио и танцуват. Дълут Хейл беше там, действието се развива по времето, когато все още са били приятели. Спомням си месестото му лице с огромно устище. Танцуваше около госпожа Хейл и всички много се смееха.

— Струва ми се приятно — отвърна с усмивка Кордилия. Нямахте представа, че Дълут Хейл и баща ѝ са били приятели, но миналото ѝ се стори приятно, докато слушаше разказа на брат си.

— Сигурно са били пияни. Сто на сто татко ми е шляпнал един и ми е казал, че е трябвало да ме роди хубаво, мило момиче като Фани, вместо никаквицата, която ме е пръкнала.

Чарли все още не беше погледнал Кордилия в очите и донякъде тя беше доволна, че е така, защото бе станала много сериозна. Не ѝ беше приятно да мисли, че между двамата с Чарли има разлика, че баща ѝ му е говорил гадни неща. Не ѝ се наложи да измисля отговор, защото Елайъс Джоунс влезе и се отправи към бюрото.

— Кордилия, трябва да поговоря с Чарли.

От начина, по който го каза, разбра, че иска да останат насаме.

— Разбира се. — Изправи се с усилие, доволна, че може да си тръгне, но ѝ се прииска да каже нещичко на брат си.

— И аз искам да поговоря с теб. По-късно.

Тя кимна и след като няколко секунди напразно се опитваше да улови погледа на Чарли, излезе от стаята.

Тъмният махагон на площадката на втория етаж изглеждаше със синкав оттенък от светлината високо горе и Кордилия спря. Погледна нагоре и се запита защо се чувства толкова неловко. Беше виждала Чарли в лошо настроение и преди, а Джоунс винаги искаше да обсъжда нещо с него насаме. Известно време остана там, на място, колебаеше се дали да се върне в стаята си, или да слезе долу. Тогава вратата на билиардната зала се отвори и едно от момчетата излезе. Спря, когато видя Кордилия, след това притвори очи и изви устни по странен начин.

— Какво? — попита сопнато тя.

Той само сви рамене и слезе долу, като прескачаше през стъпало. Вратата към билиардната беше открената и тя спря за момент на прага, сякаш се надяваше да зърне как някой върши нещо и това да обясни тишината, надвиснала над Догуд. В стаята обаче бе останал само

Виктор, бодигардът на Астрид, седнал на протритото канапе под прозореца, кръстосал крака, отворил вестник.

— Госпожице Кордилия. — Той стана, когато я видя, и остави вестника.

— Къде е Астрид?

— Не знам. Не съм я виждал тази сутрин. Добре ли е? — Изрече го прекалено бързо, след това изпука с кокалчетата си, сякаш се притесняваше.

— Няма нищо необичайно, ако спи до обяд — отвърна бавно Кордилия. — Така е била отгледана и възпитана.

— Да, така е. — Виктор прочисти гърлото си. — Разбира се.

— Какво не е наред, Виктор?

— Не ти ли казаха?

— Какво е трябвало да ми кажат?

Преди той да успее да отговори, тя чу името си по радиото и забрави за Виктор, втурна се към гласа.

— ... откакто госпожица Грей влезе в живота на младия пилот, уменията му започнаха да се изплъзват. Преди никога не грешеше, докато сега греша, интересът му към летенето отслабва и макар да се говори, че никога не докосва алкохол, е бил забелязан в клубове, където се знае, че основната притегателна сила е алкохолът. Мнозина в света на спорта мислят, че той ще си върне формата, след като дъщерята на контрабандиста излезе от живота му, но както бе изтъкнато в колонката на Бухала тази сутрин, двамата изглежда се срещат редовно, а Кордилия посещава апартамента на майката на Макс Дарби в Харлем и очевидно е наясно с тайната, че той е роден с негърска кръв...

Кордилия бавно се обърна към Виктор. Лицето му си оставаше безизразно, а тя нямаше представа какво да каже.

— Пише го и във вестниците, нали?

— Не знам...

— Няма значение. — Пристъпи към него и дръпна вестника от ръката му.

Обърна на клюкарската рубрика. Там почти на четвърт страница се мъдреше снимка, на която се виждаше как с Макс излизат от апартамента на госпожа Дарби, а до нея и по-малка, от следващата сутрин, когато Макс се сбoguва с майка си на улицата. На черно-бялата

снимка разликата в цвета на кожата им беше подчертана, но приликата личеше.

След това не чуваше нищо повече нито по радиото, нито бръмченето на вентилатора на тавана, най-малкото пък онова, което Виктор имаше да каже.

— Ако Джоунс дойде да ме търси, кажи му, че съм отишла на дълга разходка.

Не изчака реакцията на Виктор. На последната дума вече изскачаше навън и светкавично влетя в библиотеката на първия етаж, където поиска да я свържат с дома на Хъдсън Лоръл.

— Телефонът на госпожа Хъдсън Лоръл. — Гласът беше превзет, странен. Кордилия никога не се беше виждала с благодетелите на Макс, но усети, че разговаря със секретарката, а не със стопанката на къщата.

— Макс вкъщи ли е?

— Моля? — Последва дълго мълчание. — Не разбирам кого търсите.

Кордилия затвори очи и стисна зъби. От студенината, с която бяха изречени думите, ѝ се прииска да изрита нещо, но нямаше да ѝ помогне. В момента единствено трябваше да намери Макс.

— Напротив — отвърна спокойно тя. — Разбирате.

Жената в другия край на линията рязко пое въздух.

— Да, но го няма. Госпожа Лоръл вече не може да го приема в къщата си. Той беше като член на семейството, но това повече не се търпи. Тя беше суфражетка! Все още я боли, че те са получили избирателни права преди нас.

Кордилия притисна длан към челото си, прокара дългите си пръсти по лицето и започна да масажира слепоочията.

— Моля ви — прошепна тя. — Много ви моля, просто ми кажете къде е.

След дълго мълчание жената продължи с променен глас:

— Има само едно място, на което му е приятно да ходи. Днес сутринта господин и госпожа Лоръл се изпокараха ужасно. Предполагам, на него сърце не му дава да каже на момчето, че повече няма да може да го финансира.

— Благодаря. — Кордилия затвори слушалката и си позволи да остане дълго със затворени очи.

После инстинктът надделя. Подкара бързо към портата, без да обръща внимание на виковете на пазача, който искаше да разбере къде отива и дали Чарли е одобрил. Не му обърна никакво внимание, защото не чуваше почти нищо заради самообвиненията си.

Лети отвори очи и видя слаба светлина да се процежда през прозореца. В шест сутринта тя хвърляше по дългата бяла стена бледозелени отънъци, което означаваше, че е закъсняла със ставането и баща ѝ скоро ще дойде да я вдигне. Сгуши се и затвори очи, прииска ѝ се да остане така още дълго, вместо да ходи да дои животните. Дръпна чаршафа към брадичката си и се наслади на коприненото докосване, когато хладната тъкан погали кожата ѝ. Тъкмо коприненият чаршаф я стресна. Отвори отново и двете очи и примигна, спомни си, че не е в Юниън, а в Манхатън, в дома на филмови звезди, едната, от които хлътна в стая с мъж, който не е съпругът ѝ.

В Юниън, дори в Догуд, тя винаги се обличаше внимателно, преди да излезе от стаята си и да започне деня. Сега бе твърде гладна, за да прави подобно нещо. Стъпи на белия килим и седна пред тоалетката в бледо — прасковената дълга нощница, която София ѝ беше дала заедно с други свои вещи, които вече не използваше. Наметна се с кремаво кимоно и излезе на пръсти в този вид. Коридорът бе тих, единствено аплиците хвърляха светлина. Мина по меките килими към хола, който се намираше на по-ниско ниво. Беше подреден със семпли мебели, които изглеждаха безобразно скъпи, златни урни бяха пълни с пампаска трева, на стените бяха закачени гигантски портрети на Валънтайн и София. Стаята ѝ се струваше малко странна — прекалено помпозна, за да бъде наречена дом — и тя с удоволствие влезе в кухнята, която ухаеше на прясно препечен бекон.

— А-ха, госпожица Ларкспър, героинята на деня! — подхвърли Валънтайн гръмко.

Седеше на кръглата маса край огромните двойни прозорци, разтворил сутрешните вестници. Лети не се въздържа и се усмихна. Размекваше се, когато ѝ правеха комплименти. Грейваше, когато някой ѝ казваше нещо хубаво, също като дете, на което са предложили бонбон. Кухнята също я радваше — беше чиста и семпла в сравнение с

останалата част на къщата. Прислужницата в униформа режеше картофи на дъска, ароматът на кафе бликаше от печката.

— Гладна ли си? — попита любезно той.

— Умирам от глад — призна Лети, настани се на един стол и подпря лакти на твърдата маса.

Валънтайн се ухили.

— Берил, би ли направила на госпожица Ларкспър един омлет?

— Добре, господин О'Дел — отвърна прислужницата и пристъпи към масата с порцеланова чашка за кафе и чинийка в едната ръка, а в другата с кафеник.

— Миличка, ти си истински феномен! Вече всички говорят за теб... — Той ведро отвори вестника до ръката на Лети на светските страници и посочи с пръст снимка, заела четвърт страница. На нея се виждаше момиче с къса, тъмна коса, оброчила белите бузи, да се носи по дансинга в прегръдката на високо, усмихнато момче в смокинг. Тялото ѝ бе изключително стройно и фино и изглеждаше съвсем крехко в ръцете му.

— Това аз ли съм? — чу тя гласа си.

— Да, освен ако „Ню Йорк Трубадур“ не са се объркали. „По изгрев госпожица Лети Ларкспър, която бързо стана неразделна с бляскавата актриса София Рей, танцува на покрива на «Риц» с изгряващата звезда на «Монтроуз Филмик Кампъни», Лорънс Питърс...“ — Валънтайн побутна вестника към Лети и тя бързо прегледа колонката, сякаш се страхуваше, че всичко е измислица. — Прилича ли на теб?

— Просто... — прошепна Лети и зачете статията отново. — Странно, но не помня да съм ходила на покрива на „Риц“.

— Наистина ли? — разсмя се Валънтайн. — Това никак не ме изненадва. Заспала си в една от техните зали по някое време снощи, след като си похапнала нещо малко. Хектор е трябвало да те пренесе до колата. Сигурно партито добре се е развихрило. На София ѝ е прилошало и се наложило да си вземе стая в „Риц“ за през нощта.

— О! — Лети не намери сили да погледне Валънтайн. Образът на Джак Монтроуз и подхилването му се надигнаха от спомените и тя усети как ѝ прилошава.

— Вие, момичета, изглежда, добре сте се позабавлявали.

Ако чуеше нови подробности от вечерта, Лети се страхуваше, че ще разкрие подозренията си за случилото се между София и Монтроуз. Последваха няколко секунди, в които се поколеба дали да не сподели. Като видя Валънтайн тази сутрин — поразрошен от съня, но мил и красив, — разбра, че той заслужава нещо по-добро. Не намери обаче сили да издаде жената, която вече я бе научила на толкова много, бе й показала как да се държи като истинска нюйоркчанка. Затова смени темата по единствения начин, за който се сети.

— Дали в Охайо получават „Трубадур“?

Валънтайн срещна погледа ѝ.

— Защо? Да не би там да те чака някой младеж?

— Не — поклати категорично глава Лети, все едно това щеше да ѝ попречи да се изчерви.

— София е във възторг от теб — продължи Валънтайн и се обърна към прозореца. Тя наблюдаваше врата му, докато преглъща, и за момент забрави за чудото, че името ѝ е във вестника, докато се вираше в съвършения профил, очертан на ярката синева. — Може би — продължи тихо той, — жена ми вижда частица от себе си у теб. Само че... — Той въздъхна и затвори очи, а когато заговори отново, Лети откри, че никога досега не е чувала да говори с подобен глас. — Само не ставай прекалено много като нея.

— Нали затова съм тук? — попита Лети, преди да се замисли как звучи или какво означават думите му.

Валънтайн я зяпна с очи, дълбоки като езера. Слънчевите лъчи му придаваха златисти отблясъци, както никога във филмите.

— Шоубизнесът е труден и е направил София силна и непоколебима. Само това имах предвид. Ти не губи чувствителността си, и... на мен няма да ми е никак приятно да те видя наранена.

Той отпусна ръка върху нейната и тя усети как очертанията на стаята се стопяват. Лети бе изпитала съвсем същото и когато се запозна с Валънтайн. Тъмните му очи бяха топли, насочени уверено към нея, и тя за пръв път почувства, че я разбират. Връзката между тях увисна във въздуха, красива и едва осезаема.

— Заповядайте, госпожице — рече Берил и тресна грубо чинията пред Лети. Омлетът беше съвършено оформен, в бяла овална чиния, украсен с клонче магданоз и резен грейпфрут, който ѝ се мръщеше обвинително.

— Каква прекрасна гледка!

Лети се завъртя към София, очертана на рамката на вратата към хола. Косата ѝ беше доста сплескана, но пък червилото ѝ бе свежо. Беше със сако върху тюркоазената вечерна рокля. На Лети ѝ бяха необходими няколко секунди, за да разбере, че София не говори саркастично, а наистина се радва, задето съпругът и протежето ѝ закусват заедно в домашен уют. Досети се обаче, че госпожата е била навън, на улицата, в този вид, и усети възмущението ѝ да напира.

Валънтайн рече сърдечно: „Добро утро, мила!“, докато съпругата му пристъпваше към него, за да лепне звучна целувка върху неговите устни.

— Какво пишат за нас тази сутрин?

— Много. Нали това е най-важното? — отвърна небрежно Валънтайн и двамата се разсмяха.

София отвори вестника и затърси името си. Продължиха да бърбят, но Лети вече не ги чуваше. Все още усещаше мястото, където я бяха докоснали ръцете на Валънтайн, и то потръпваше от топлината на кожата му.

— Кафе? — обърна се Берил към София.

Тя наблюдаваше Лети. Неочаквано Лети си спомни как изглежда все още по нощница. Дрехата галеше кожата ѝ и тя се почувства почти гола. Заля я срам и известно объркване. За момент почти ѝ се прииска да се е събудила в Охайо. Само допреди няколко секунди оглеждаше с копнеж женен мъж — съпруга на новата си приятелка — и бе убедена, че завладялото я чувство на вина се излъчва от всяка част на тялото ѝ. Ами отвратителният факт, който човъркаше някъде в стомаха ѝ, как София бе изневерила на съпруга си, а Лети бе видяла?

— Трябва да се облека — рече тя и се почувства глупаво.

— Ами закуската ти? — попита Валънтайн.

Лети се изправи и отмести стола назад.

— Вече не съм толкова гладна — излъга и се отправи към вратата.

— Побързай — намигна приятелски София. — Имам големи планове за днес.

— Добре. — Лети излезе бързо от кухнята и се постара да не среща погледа на София.

Щом затвори вратата на стаята си, не губи време, веднага свали кимоното и изхлузи нощницата през глава. По възможно най-бързия начин оправи памучното си долно бельо, намъкна карирана пола до под коленете и широка блуза в моряшки стил. Седна пред тоалетката и си пое въздух бързо, плитко. Сега вече се позна. Ето го момичето от малък провинциален град, което за кратко бе изместила. Лесно им беше на филмовите звезди да чакат да мръкне, за да се облекат прилично, но тя бе расла сред по-прости хора.

Денят, който прекара със София, ѝ се бе сторил толкова възшебен и весел. Още повече бе наясно как филмова звезда от нейния калибър може да я научи на неща, които никой друг не знае. Цената обаче беше висока. Тайната, която се очакваше да пази, я отвращаваше. Сети се как се възхищаваше на Валънтайн О'Дел, когато ходеше на кино веднъж седмично. Отдавна го обичаше, отдалече, и сега не ѝ беше никак приятно някой да го лъже. Любовта ѝ, разбира се, беше фантазията на момиченце. След няколко дена в неговата компания това бе кристално ясно. Сега обаче, като мислеше за докосването му и за страшното предателство на София, се запита дали той няма нужда тъкмо от такава обич.

Кордилия стигна на пистата и видя как Макс лети. Цветът се оттече от лицето ѝ. Дори ревът на самолета му ѝ се стори гневен. Когато той се обръщаше настрани или правеше лупинг, гневът бликаше. Беше го виждала да прави подобни трикове и преди и се страхуваше за него, макар тогава номерата му да ѝ се струваха интересни, изкусно изпълнени. В момента той се бе впуснал в нещо наистина опасно. Начинът, по който летеше, приличаше на предизвикателство към смъртта.

Почувства облекчение, когато той най-сетне кацна и тя затича към него по сухата трева. Погледите им се срещнаха и Кордилия веднага долови гнева му. Той се обърна и закрачи към хангара.

— Макс, почакай!

Трябваше да затича, за да го настигне. Доближи го и стисна ръката му. Едва го докосна, но усети как гневът започва да се оттича.

— Макс — започна тя. — Много съжалявам.

Известно време останаха така, на известно разстояние, стиснали ръце. Той се загледа в далечината, а тя не откъсваше поглед от тила му.

— Няма защо да съжаляваш — заяви най-сетне той. Думите обаче бяха изпълнени с много горчивина и тя разбра, че му се иска всички, които познава, да съжаляват.

— Ела. Просто ела. Ела с мен. Хайде.

Ръцете ѝ запълзяха по ръката му и нежно го придърпаха. Най-сетне той се обърна и тя видя колко е разкривено лицето му, след като е прочел гадните неща, написани за него. Отначало тръгна с нежелание, но когато стигнаха до автомобила, и двамата забързаха. Не обсъждаха къде отиват, дори не си проговориха, докато не се отдалечиха достатъчно и не се озоваха толкова близо до пролива, та усетиха мириxa на вода.

Птиците се издигаха от водата, спускаха се към малките вълни, които се надигаха от невидим източник и не спираха да се плискат в каменистия бряг. Тя си каза, че ако Макс вдигне поглед и види всичко това, нещо в него може да се успокои и навярно тогава отчаянието няма да го притиска.

— Според мен всичко ще се оправи — започна убедено и нежно тя. — Ще отшуми. Винаги става така. Хората ще забравят и всичко ще си бъде по-старому. Може дори да стане още по-добре. Онзи ден четох във вестника как създали първия негърски авиационен клуб в Лос Анджелис и...

— Не живея в Лос Анджелис. Живея в Ню Йорк.

— Да, разбира се, просто исках да кажа, че...

— Не искам да членувам в никакъв клуб. Не искам да бъда някакъв екзотичен елемент в някакво си шоу. Искам... аз съм най-добрият.

— Добре, но...

— Кордилия.

Тя откъсна очи от пътя и го погледна. Бяха стигнали до неравен участък и се наложи да стиска волана здраво, с две ръце, за да не кривне. Макс бе свел поглед към ръцете си, все едно се опитваше да измисли какво да каже. Сви юмрук и удари таблото.

— Ще се нараниш — прошепна тя.

— Какво значение има?

— За мен има.

— Какво знаеш ти. — Той скри лицето си в длани. — Нямах никаква представа колко е зле положението. Не само съм черен. Аз съм чернокож с бяло момиче. Имаш ли представа какво причиняват на момчета като мен? Не само на юг. Тук, в окръг Куинс, нахлузват плик на главата...

Той не довърши и Кордилия трепна, когато се досети какво се опитва да ѝ каже. Прииска ѝ се да отговори нещо мило, с което да го разведри, но не ѝ хрумна нищо и погледна пътя пред тях, величествените къщи на скалите, гъстите облаци над тях.

— Просто ме отведи у дома — помоли той.

— У дома ли?

Последва дълго мълчание, накрая Макс уточни:

— При семейство Лоръл. Май това имах предвид.

Двамата не си проговориха повече, освен когато Макс измърморваше, за да я насочи накъде да шофира. Пристигнаха пред живия плет, който отделяше дома на благодетелите му от пътя. Тя позна внушителната бяла къща, макар да я бе виждала единствено от въздуха, докато летяха. От това място, в полите на хълма, къщата ѝ се стори по-величествена, сякаш я наблюдаваше скептично, докато седеше, вирнала нос на хълма.

— Макс, обичам те — чу тя гласа си. Не възнамеряваше да каже подобно нещо, но когато чу думите, остана поразена от дълбокия смисъл в тях.

Той седя дълго, неподвижен. Тя разбра, че я е чул, но така и не срещна погледа ѝ.

— Благодаря ти, че ме докара — бе всичко, което каза.

Макс слезе от автомобила и тръгна със стегната крачка нагоре по хълма.

Тя изчака да види дали няма да се обърне да ѝ помахва. Питаше се няма ли да промени мнението си, дали влизането в къщата, която до много скоро величаеше и в която сега щеше да срещне единствено жестокост, след като тайната му е разкрита, няма да му дойде прекалено много. Той обаче не се обърна. Продължи с решителна крачка към огромната бяла къща, където навремето го посрещаха като герой. Сърцето ѝ се свиваше. Искаше ѝ се да го извика и да му каже, че ще го чака, но осъзна колко е безсмислено. Вече се бе отдалечил твърде много от нея.

Догуд бе жесток към мъжете, пол, към който Астрид проявяваше огромен интерес, преди да се омъжи. Като дебютантка не се притесняваше от репутацията си на флиртаджийка и колекционираше чувствата на млади и стари, на галантни и ерудирани, на срамежливци, все едно бяха пощенски марки. Сега ненавиждаше мъжете. Гласовете им извираха от далечните кътчета на къщата. Те тъпчеха ливадата на двойки, стиснали в ръце пушки, подпрени арогантно на раменете им. Въпреки голямото разстояние бе сигурна, че са потни, а около тях вони. Също така бе наясно на какви жестокости са способни.

В безмълвен протест срещу мъжете и всичко, което те причиняваха, Астрид прекара колкото можа във ваната. Излезе от стаята, която делеше със съпруга си, едва когато вече не ѝ остана какво да чете. Остави косата си да съхне на топлото слънце и не използва нито един от обичайните женски трикове, за да я бухне след това. Избра да облече роклята, която Чарли ѝ подари, права, бяла, не защото бе подарък от него, а защото така и не бе дала да я стеснят. Дрехите, които Чарли ѝ купуваше, бяха с два размера по-големи. Тази беше достатъчно широка, за да скрие фината ѝ фигура. Въпреки тези усилия, отражението ѝ, когато се видя на площадката на втория етаж, не беше неприятно, изглеждаше очарователно небрежна, напълно подходящо за горещия сезон, в стила, който предпочитаха по-едрите момичета.

И така, тя взе последните списания от библиотеката и се затвори заедно с Яйчо на остъклената веранда, където никой вече не ходеше, защото тук бе застрелян Дариъс. Пусна плоча на Руди Вале на грамофона, макар да знаеше, че грубияните на втория етаж ще ѝ се присмоят, задето слуша музика за глупави жени. После позвъни на Лен, готвача, и го помоли за пилешка салата, картофен чипс и лимонада, за да развали апетита си, ако Чарли реши да обядват заедно. Нямаше да го издържи да седи срещу нея, докато се тъпче с храната, която е спечелил, като се е гаврил с мили възрастни господа, чиято

единствена цел е да осигурят по-добър живот за децата си. С дискретна небрежност тя се отпусна на избелелия розов шезлонг между палмите в саксии и кръстоса глезени. Потопи се в историята на „Фейм“ за Елоиз Алигаш, жената, която пресъздаваше гласа на Кара Гитлинг по радиото.

Тези малки победи я разсеяха за известно време, докато не чу тежки стъпки на горния етаж. Яйчо вдигна глава и изджафка към тавана. Някой стъпваше тежко по старото дюшеме и тя бе сигурна, че е Чарли. Намръщи се и измърмори нещо, дори се замисли дали да не се качи да каже, че няма да е зле да се съобразява с хората на долния етаж, което означаваше да види едрото му лице, а нямаше никакво желание. Вместо това звънна за още чипс и се наведе над списание „Венити Феър“.

„Венити Феър“ беше пълно с възвишени размишления за пиеси, които не беше гледала и едва ли някога щеше да види, но бе благодарна, че списанието е в ръцете ѝ, когато вратата се отвори и тежките стъпки на Чарли се насочиха към нея. Усети как раменете ѝ се напрегнаха, но заповяда на глезените си да не помръдват и да се държат небрежно както преди.

— Събуди се, котенце, време е да вървиш на работа!

Тялото на Чарли се отпусна от другата страна на шезлонга и побутна Астрид. Тя стегна глезени и вдигна списанието, за да се скрие от грубите му черти. Шумоленето на ленения му панталон, когато се отри в кадифения шезлонг, ѝ се стори особено дразнещо, но бе заглушено от пръстите му, бръкнали за чипс, а после и от ужасното хрущене на кътниците му.

— Котенце? — Чарли отпусна ръка на глезена на Астрид, но тя си нареди да не помръдва, да не откликва на докосването му. — Излизам и имам нужда от момиче до себе си.

— Тази вечер не ми се излиза — заяви тя след дълго мълчание, с надеждата той да махне ръката си от глезена ѝ.

— Я не се сърди. — Чарли се изправи, разтърси отново шезлонга и пресече стаята. По начина, по който заговори — по-небрежно, отколкото бе подходящо за момента, — Астрид разбра, че си въобразява как ще постигне своето. Надникна над страниците на списанието. Той продължаваше да тъпче чипс с едната ръка, докато с другата подмяташе украсената табакера, поставена в единия край на

масата от палисандрово дърво. Докато го наблюдаваше отзад, осъзна, че у него все още има нещо привлекателно. Може би начинът, по който раменете му опъваха кремавото ленено сако. Припомни си как вонят целувките му, след като е пушил. — Знам, че снощи не те заведох в готино заведение — продължи той и запали цигара. — Тази вечер обаче ще бъде различно. Може да ти хареса. Заведението има повече класа.

Отново се обърна, затова Астрид бързо вдигна списанието пред очите си.

— Не съм в настроение, скъпи — отвърна му сухо.

— Стига, де! — сопна се Чарли и дръпна списанието от ръцете на Астрид. За момент останаха загледани един в друг — неговото лице разкривено от раздразнение, нейното изпънато от изненада, ръцете ѝ леко повдигнати, не помръдваха, след като той изтръгна списанието. Тя примигна и той отмести поглед, сякаш засрамен от стореното. — Извинявай, Астрид. Просто не разбирам какво те прихваща. Искам само да се изфукам с теб и да те покажа.

Астрид скръсти ръце на гърдите и се обърна с профил към него.

— Да ме покажеш значи?

Чарли въздъхна и се опита да приглади смачканото списание, но след това го запокити настрани и седна до съпругата си на шезлонга.

— Стига, де. Не се дръж така. Там, където ще ходим довечера, ще ти хареса — хотел „Сакстън“ в Ийст Сайд, стари клиенти на татко. Казаха, че току-що са получили доставка на вино и шампанско, напитки от класа, пристигнали са от Канада, затова нямат повече нужда от нас. Е, ние притежаваме класа и затова съм решил да ги убедя, че имат нужда от нас, колкото и да се дърпат. След това ще те заведа на вечеря, котенце.

Астрид не бързаше да отговори. Приглади горната част на роклята, огледа ноктите си, които имаха нужда от грижи. Забеляза, че Руди Вале вече не пее от грамофона, и съжали, че не чува музиката. Огледа стаята и се обърна към Чарли бавно и небрежно.

— Не съм гладна.

— Ама...

— И няма да огладнея.

Чарли я погледна, отметна глава назад и очите му заблестяха.

— Добре, стой тук. Стой тук цяла вечер. Не си въобразявай, че ще напуснеш имението. — Врътна се, все едно вниманието му вече бе насочено към други въпроси. — Ще кажа на Виктор да те наглежда довечера и този път няма да можеш небрежно да отскочиш до града...

В мига, в който вратата се хлопна след него, той излая заповеди. Астрид пък започна да премисля нещата, които можеше да му каже, за да го постави на място.

— Добър вечер, Кордилия. — Полет, управителката на „Трезор“, посрещна шефката си на вратата на клуба. Усмивката ѝ беше приятна, но в очите ѝ личеше изненада. Може би си даде сметка колко е очевидна, защото добави: — Не те очаквахме.

— Знам. — Кордилия пхна няколко непокорни кичура в кока си и огледа масите. Половината бяха заети в горещата нощ, когато влагата е толкова потискаща, че никой не иска да помръдне, ако не се налага. — Но интуицията ми подсказва, че ще бъде натоварено.

Истината бе, че тя се надяваше да е натоварено или поне да има достатъчно посетители, за да не мисли за Макс — как неговите чувства към нея бяха съсипали кариерата му, как ѝ обърна гръб, след като му призна любовта си, без дори да погледне назад.

— Може би — рече с неприкрито съмнение Полет.

— Ако ти трябва, ще бъда в кабинета.

Кордилия говореше официално, сериозно, постара се да звучи като шеф на Полет, вместо като момиче, което търси начин да се разсее. Дори когато се замисляше за нещо весело или забавно, то я връщаше към Макс, защото в тези моменти копнееше да му разкаже, а след това се сещаше, че никога повече няма да може да сподели с него.

Крчеше към задната част на клуба и кимаше на мъжете зад бара, на клиентите, които познаваше. Няколко продавачки на цигари се бяха облегли на задната стена, близо до вратите, които отвеждаха към някогашния кабинет на президента на банката. Раздвижиха се, щом видяха Кордилия да продължава, а погледите им се задържаха на нея няколко секунди по-дълго от обикновено.

— Хайде — подтикна ги Кордилия, когато влезе в коридора, без да се обръща, за да се увери, че са я послушали.

Много добре знаеше какво си мислят. Обсъждаха, че излиза с чернокож, и се питаха дали е знаела от самото начало, или е разбрала с останалите.

През месеца след смъртта на баща си тя не спираше да се обвинява. Беше изпълнена с нервно напрежение, беше нещастна, обикаляше къщата и лежеше във ваната дълго, дори след като водата изстинеше. Пушеше цигара след цигара. Не спря, докато не се запозна с майката на Макс и госпожа Дарби не ѝ покаже какво е отношението ѝ към момичетата, които пушат. Оказа се лесно да се откаже, след като разбра какво означава това за госпожа Дарби. Досега не бе изпитвала желание да запали.

Тя все още беше момичето на Макс. Поне така ѝ се искаше. Само защото той изглеждаше далече, не означаваше, че може да се върне към старите навици. Затова изпъна роклята от шифон, която падаше свободно от раменете, и се зае да намери с какво да се разсее. Нали затова дойде в града.

Изглежда, някой бе чул молбите ѝ. Група млади мъже с папийонки празнуваха предстоящата сватба на един от компанията. Бяха се настанили на бара и вдигаха невъобразим шум. Група танцьорки, все още накичени с пера, бяха насядали на останалите маси около дансинга. Двете групи бяха започнали преговори, все още саркастични и същевременно флиртаджийски, и напрежението от подмятанията се разпространяваше из цялото заведение, дори музиката звучеше по-енергично. Вечерта вече не бе подходяща да седнеш и пийнеш на спокойствие. Барът не беше достатъчно добре зареден и Кордилия незабавно трябваше да слезе долу, за да реши какво да се отвори.

След това поръчките заваляха. Оказа се, че ледът не достига, затова изпрати Антъни за още. После отиде при мъжете зад някогашните гишета да им помогне с поръчките. Разбиваше и разбъркваше напитки, подаваше ги на барманите в униформи от другата страна. Скоро пак огледа клуба и забеляза, че всички места са заети, а две от танцьорките са се качили на бара и изпълняват старомоден канкан с възторжената помощ на оркестъра.

Изпрати един от хората на Чарли да помогне на Антъни с леда, а други двама да са край момичетата, да не би някое да се подхлъзне и падне.

— Да не скапете настроението на хората — предупреди ги, — но и не искам момичетата да си счупят вратовете в моето заведение.

— На вратата няма да остане никой — опъна се единият.

— Няма значение. Антъни ще се върне всеки момент, а и доколкото виждам, беляджиите са върте. Нека потанцуват още малко, след това ги свалете и им подарете бутилка шампанско.

Имаше много викове и крясъци, докато клиентите в пъстри дрехи се движеха развълнувано напред-назад, а натоварената ѝ работа беше в разгара си, когато излезе отпред да провери какво става с леда. Тогава забеляза човека, който я накара да се закове на място. Спокойствието, с което я наблюдаваше, бе невероятно притеснително и в първите няколко секунди не разбра чий е този поглед.

— Том Хейл — рече равнодушно Кордилия, все едно, като чуеше звука на името, присъствието му щеше да е по-малко стряскащо.

Той бе застанал на бара с напитка в ръка, също както и останалите. Лененият му костюм бе свободен и изискан. Тя с раздражение си спомни колко добре се чувстваше той навсякъде. Последния път, когато го видя, беше в чуждо заведение, където той бе също толкова безгрижен, затова остана изненадана, когато чу, че е бил начело на похитителите на Астрид.

— Кордилия Грей — отвърна той и ъгълчетата на устата му се извиха нагоре като на ученик.

Беше красив, както винаги, макар и с по-наситен тен — тъмен, почти колкото Дариъс ставаше, — а медната му коса бе сресана грижливо на една страна. Баща му може и да е гангстер, а майка му от известно семейство, което притежава кънтри клуб „Уайт Коув“, но той бе с аристократични черти и се държеше с достойнство. Винаги правеше впечатление на човек, който е няколко крачки пред другите.

— Какво търсиш в заведението ми?

— Реших да изпия един коктейл, да видя как е при конкуренцията. — Той плъзна поглед из помещението, сякаш да ѝ покаже, че мисията му е напълно невинна. — Не е забранено от закона, нали?

Кордилия се поотпусна и пристъпи към мястото му на бара, между две групи, които не забелязваха какво става около тях. Наклони глава и го огледа, после заговори небрежно:

— Не повече от всичко останало, което вършим.

Той се разсмя прекалено бързо и завихри напитката си в другата посока.

Кордилия го погледна студено.

— Не беше чак толкова смешно.

— Сигурно не беше. — Той сви рамене и извърна поглед, фината костна структура на лицето издаваше сила. Той бе среден на ръст, държеше се непринудено, което е характерно за онези, които живеят привилегировано и винаги получават каквото искат. Беше великолепен; дори след всичко, което се случи, тя не можеше да го отрече. — Всъщност дошъл съм да поговоря с теб по бизнес.

Кордилия изви изненадано вежди.

— Защо ще говориш с мен?

— Защото те познавам — отвърна тихо. Закашля се в свития си юмрук и огледа заведението, преди да продължи. — Нали знаеш, че онази вечер брат ти е отвлякъл наша пратка?

— Затова ли е толкова доволен напоследък?

— Сигурно. Сещаш се, че татко е решил да изгори Догуд до основи. Само че аз не искам повече разправии.

— Искаш примирие. — Кордилия се замисли над информацията. — Защо?

— Не е практично — отвърна простичко Том и отпи от напитката си.

— Много ще ти бъде трудно да убедиш Чарли, че това е разумна причина.

— Затова искам да поговоря с теб.

Кордилия кимна и не отговори.

— Между другото, съжалявам за приятеля ти Макс. Не ми се струваше подходящ за теб. Въпреки това е грозна работа, когато един мъж постигне толкова, а после загуби и подкрепата, и репутацията си заради подобно нещо. Не са много белите, които могат да пилотират като него.

Кордилия се изчерви, когато той спомена Макс, но не от неудобство. Ядоса се, задето Том мисли за Макс. Сетне забеляза погледа му върху себе си, как се плъзва по роклята, когато си мисли, че тя гледа настрана. Споменът за онова, което бяха правила, се върна. Пак почувства кожата му до своята, както когато бяха голи и той шепнеше името ѝ. В нея се загнезди чувство на срам, но се надяваше Макс никога да не разбере какво е правила с други момчета, преди да се запознае с него. Когато усети пръсти по кожата на ръката си, едва не подскочи. С облекчение забеляза, че Полет е застанала до рамото ѝ.

— Търсят те по телефона — рече тя и потъна отново в тълпата.

Кордилия кимна. Обърна се към Том и осъзна, че макар да трябваше да го мрази, вече не изпитва лоши чувства.

— Изглежда, прекарваш доста време на слънце — отбеляза тя. Един от барманите се бе отправил към тях и тя се провикна: — Карл, познаваш ли господин Хейл?

Всички се опитваха да привлекат вниманието на Карл, но той стрелна с бърз поглед Том и кимна на Кордилия.

— Погрижи се да си плати напитката! — пак се провикна тя. Гласът ѝ не беше нито враждебен, нито любезен, когато се обърна към Том. — Радвам се, че се видяхме — подхвърли и бързо тръгна към кабинета си.

Здрачът дойде и се сгъсти, а Астрид наум продължаваше да се разправя с Чарли. Гледаше все същата страница на „Венити Феър“ — сякаш бяха минали две години — дори след като мракът не успя да прогони жегата.

— Няма да можеш да отскочиш небрежно до града — изрече тя високо, разкривила лице, в опит да имитира властния глас на Чарли.

Отиде до грамофона и пак пусна Руди Вале. После си припомни последния път, когато отскочи до града. Беше в нощта — една от нощите, колко ли бяха? — когато Чарли я заряза, за да прави мръсни номера на семейство Хейл, и ѝ беше наредено да не излиза. Беше тормозила Виктор, човека на Чарли, докато той не я закара до града, за да открият Кордилия, Лети и Били Марш, доведената ѝ сестра. Каква страхотна нощ беше! Четирите обикаляха от заведение в заведение, не платиха нищичко и ги глезеха, където и да влязат.

— Тогава за последен път бях щастлива — въздъхна тя пред огледалото в златна рамка край емайлираната количка за сервиране. Прозвуча мелодраматично и разбра, че не е истина. Беше щастлива в сватбената си рокля, беше щастлива на круиза в Карибите, на който заминаха с Чарли. Беше щастлива и снощи с Чарли, преди да стане свидетелка на грозотата в живота на контрабандиста. Едно време умееше да забравя неприятните моменти в живота и ѝ се стори глупаво, че сега не съумява да се отърве от спомена за смазания

човечец с невинни деца и неугледното заведение зад аптеката във Вилидж.

— По дяволите, топлината ти действа зле — продължи да говори на отражението на красивото си сърцевидно лице. — Престани, сладурано, за да не ти се появят бръчки.

Затова прекоси стаята, завъртя се на старите персийски килими, докато Яйчо обикаляше в кръг около нея, взе си орхидея от една саксия и я бодна зад ухото. Каза си, че пет пари не дава какви ги върши Чарли. Няма никакво значение, че най-добрите ѝ приятелки са някъде навън и се радват на вниманието на нови обожатели, изживяват живота си по неповторим начин. Все пак ѝ стана мъчно и реши, че градинско парти е единственото разрешение. Позвъни на всички, за които се сети, и ги покани на следващия ден в три.

Едва когато прозвучаха последните акорди от „Ако имах момиче като теб“, проумя, че не я свърта. Единственият начин да опази здравия си разум, е да каже на момчетата на Чарли, че Кордилия има нужда от нея в „Трезор“. Изпъна ужасната рокля, приглади коса и се отправи към коридора.

Пътят ѝ се оказа препречен по-рано, отколкото предполагаше.

— Излизам — заяви тя отработено дръзко.

Виктор препречи пътя ѝ, скръстил ръце на гърдите. Досети се колко дълго е стоял на това място.

— Нищо подобно. — Гласът му не прозвуча грубо, но той се подсмивваше. Беше застанал разкрячен, все едно се готвеше за физически отпор, ако тя откаже да остане.

— Стига, де — усмихна се Астрид по специалния си начин и се отпусна. Една вечер — вечерта, в която се опита да сготви на Чарли истинско ястие, а резултатът беше трагичен — Виктор имаше за задача да я пази и двамата играха на карти и пиха шампанско за вечеря. Струваше ѝ се, че тъкмо преди да положи глава на огромната, грозна маса в трапезарията и да се унесе, той бе казал нещо, което можеше да мине за флирт. Навярно, помисли си, щеше да се поддаде на чара ѝ и сега. — Не помниш ли колко се забавлявахме последния път?

— Помня колко много неприятности ми докара последния път.

— Не е било чак толкова зле, иначе Чарли нямаше да ме остави отново с теб.

— Той много добре знае, че не съм забравил. — Усмивката беше изчезнала, а в тъмните му очи нямаше и следа от веселост. Просто я наблюдаваше, спокойно, но бе ясно — няма да отстъпи. — Знае, че съм си научил урока и няма да се оставя да ме командва едно момиче.

— Добре! — възкликна Астрид и се промуши покрай него.

Виктор не отговори, последва я — стъпваше леко, но лъснатият под на балната зала беше твърд и нямаше много мебели, които да притъпят ехото. Докато минаваше през издутите завеси и слизаше по внушителните каменни стъпала на верандата, Астрид се надяваше той да остане и да я наблюдава от къщата, за да може тя да остане сама. Когато усети тревата под босите си стъпала и се отпрати далече от светлината на високите прозорци на Догуд през поляната, се уплаши, че той вече не е зад нея. За момент гордостта ѝ надделя над любопитството, но когато стигна на мястото, откъдето започваше хълмът, не издържа и се обърна рязко.

Виктор беше зад нея, на по-малко от пет метра. Беше застанал на място, имаше нещо пъргаво в начина, по който се бе притаил, също като индиански следотърсач, тръгнал на лов.

— О! — възкликна тя и избухна в смях.

Той се опитваше да си придаде сериозен и строг вид, но смехът ѝ обезоръжи и двамата и по устните му затрепка усмивка, която най-сетне озари лицето му.

— Мислех, че съм ти се изплъзнала. — Тя му намигна и глупавите думи накараха и двамата да прихнат отново.

— Госпожице Астрид, извинявам се предварително, но има какво да се желае от техниката ти.

— По дяволите! Аз пък си мислех, че съм върхът.

— Върхът си в много отношения, но когато не искаш да те забелязват, постъпваш малко... глупаво.

— Глупаво ли? — Астрид сви юмруци, подпря ги на кръста и се нацупи театрално. — Чарли ще ти съдере кожата, ако научи, че ме обиждаш.

— Сигурен съм, че Чарли го е грижа да не напускаш имота сама, или защото семейство Хейл го искат.

Астрид наведе глава и притвори примирено очи.

— Боже, май наистина съм ти докарала неприятности.

Слабите рамене на Виктор се вдигаха и отпускаха и той извърна глава настрани. Астрид остана да го наблюдава — ръцете му може и да бяха осеяни с белези и мазоли, имаше лицето на грубиян, но високото му слабо тяло бе почти хърбаво и това личеше от начина, по който му висеше доченият панталон.

— Е — продължи тя, когато разбра, че той няма да ѝ отговори. — Може и да съм ти докарала неприятности, но ти едва не ме уби! Да закараш момиче като мен в онази таверна в Уест Сайд. — Говореше приятелски, шеговито, но така и не успя да изрече името на заведението, за което Виктор ѝ беше разказал, където двамата мъже бяха нахлузили чувал на главата ѝ, преди да я натъпчат в автомобила.

— Знам и се извинявам. — Той гледеше настрани и говореше сериозно, съвсем не като нея. — Не съм искал да влизаш там. Не и без мен.

— Е — плесна с ръце Астрид, сякаш по този начин щеше да прогони неприятните спомени. — Значи сме квит.

Тъмните очи на Виктор срещнаха нейните и той кимна.

Астрид протегна ръка към него.

— Значи сме приятели.

— Приятели сме.

Стиснаха си ръцете стегнато, по мъжки, сякаш допреди малко са се карали заради бейзболен мач, но после са се осъзнали. Астрид пусна ръката му. Двамата се обърнаха и поеха бавно, не точно в посоката, в която бе тръгнала преди Астрид, но не и към къщата. Няколко звезди намигаха, мътна четвъртинка луна бе увиснала над черните дървета. Тревата под краката ѝ беше мека и тя си помисли, че ще бъде приятно да полегне на нея. Виктор я следваше на малко разстояние. Мълчаха. Щурците и комарите не спираха да бърбят.

Едва когато стигнаха до каменния вътрешен двор при басейна, тя заговори.

— Знаеш ли — започна философски, — цял ден си казвам, че мъжете са зверове, достойни за презрение.

— Така ли?

— Така — кимна Астрид. Стисна ръце зад гърба и вдигна лице като момиченце, за да погледне небето. — Всъщност опитвах се да те мразя, докато бяхме в къщата, но се оказа много по-трудна задача, отколкото предполагах! Ти не си звяр.

Той спря на каменните плочи и тя видя отражението му в басейна — затова спря и се обърна към него. Задуха сух, горещ вятър, залепи полата на Астрид за краката ѝ, лепна горната част за гърдите. Тя се усмихна само с едно ъгълче на устата. В тъмните му зеници просветна нещо, дългите му мигли скриха очите.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Астрид издаде плътната си долна устна.

— Само това... — Знаеше, че каже ли нещо повече, ще избухне в смях. Затова направи срамежлива крачка към него, сетне бързо като котка протегна ръце и го блъсна. Погледна как се опитваше да се задържи над огледалната вода, с лице, ококорено от шока. Устата ѝ се изви от напирания смях, но преди да успее да избяга, той стисна ръката ѝ и двамата паднаха бавно, съвсем бавно. Сякаш цял час висяха над водата, също като съзвездие на фона на куполообразното небе, усмихваха се един на друг, щастливи, сухи, преди водата да ги погълне, да се затвори над тях, и двамата хлътнаха в хладна тишина.

Неочаквано Виктор я прегърна през кръста и я изтегли към въздуха. В движението му нямаше друго намерение, а Астрид умееше да плува добре, но се остави той да я изтегли. Показаха се над водата, тя си пое рязко въздух и приглади косата си назад, докато той риташе, за да се задържат над водата. Дрехите им тежаха и тя усещаше ударите на сърцето му.

— Така ли правят приятелите? — Искаше да прозвучи като шега, но в гласа му нямаше веселост и това промени значението на изречението.

Гърдите ѝ се надигаха под мократа рокля, залепнала за кожата, и високият ѝ звънлив смях се разнесе над водата. Тя се оттласна от него и с два мощни замаха стигна стената на басейна, за да се повдигне на циментовия ръб.

— Видя ли какво става, когато се размекнеш? — скара му се тя. За момент остави краката си да висят във водата, наблюдаваше главата на Виктор и раменете му да се подават в дълбокия край. — Сега ще ти се измъкна!

Скочи и хукна по ливадата, направи циганско колело, когато стигна светлия кръг около къщата, и се втурна през балната зала, преди някой да види в какъв вид са дрехите ѝ. Този път не се чуди дали Виктор е зад нея. Знаеше, че не е. Щеше да е глупаво от негова страна

да я последва, освен това бе наясно, че той не е глупав. Щом смъкна подгизналата рокля и се топна във ваната, вече не бе нужно някой да я наглежда. Мили, прислужницата, щеше да му каже къде е и тогава той можеше да си почива цяла вечер. Междувременно и тя щеше да си почине, доволна, че е постигнала, макар и малко отмъщение над мъжете в този свят. Ако това не бе достатъчно, за да я приспи, можеше да си представи как изглеждаше доверчивият красив Виктор, преди да го бутне в басейна.

8

Лети излезе от Манхатън и раменете ѝ се отпуснаха. Не каза честно на благодетелите си защо отива в Уайт Коув. Бе напълно възможно Кордилия и Астрид да имат нужда от нея. Почти бе истина и че нито една от тях не можеше свободно да излиза от Догуд, за да идва в града, когато пожелае. Ако бе казала на София и Вал истинската причина, поради която отиваше — импровизираното чаено парти на госпожа Чарли Грей, на което нямаше търпение да се види със старите си приятелки, — имаше опасност и те да се самопоканят. Горещината все още измъчваше хората и почти всеки би се възползвал от възможността да замине някъде в провинцията, за да избяга от нажежените тротоари. Отначало София се намръщи театрално, но после настоя Хектор да закара Лети.

— Ти си ми прекрасна приятелка — въздъхна щастливо София.
— Искам да съм сигурна, че ти е напълно удобно.

При тези думи Лети усети как я бодва чувство на вина и докато се возеше в удобния автомобил на семейство О'Дел, я заболя при мисълта колко щедра е София, макар младата жена непрекъснато да си напомняше какво е правила актрисата с Джак Монтроуз. После се питаше дали не наранява Вальнтайн, като мълчи за случилото се, и объркването нахлуваше отново, завладяваше я и бе доволна да лети през предградията, далече от „Аполониън“.

Пое по склона към западната ливада. Съгледа Яйчо и облекчението я заля. Хрътката подтичваше до момче, чието лице не позна, но щом зърна Лети, кучето спря за миг и вирна муцуна във въздуха. Изджафка веднъж за поздрав и драсна надолу по хълма.

— Здравей, момиче! — възкликна Лети, когато Яйчо скочи и почти я прегърна с дългите си крака.

След като момиче и куче се поздравиха, Яйчо се върна при момчето, все едно му водеше Лети. Те я приближиха и Лети позна момчешките черти на Грейди. Усмихна се широко. Той беше в широк бял костюм, който му придаваше вид на един от наследниците на

забележително семейство от Уайт Коув, а не на градския драскач, с когото се запозна. Междувременно Яйчо затича напред и подскочи няколко пъти около краката на Грейди.

— Май те помни — провикна се Лети.

— Нима е възможно?

— Беше само преди няколко месеца. — Яйчо се задъхваше, главата ѝ се люшкаше напред-назад, а шоколадовите очи се стрелкаха от Лети към Грейди. — Освен това ти ѝ спаси живота.

— Ти я спаси. Аз бях уплашен до смърт и нямаше да знам какво да правя, ако ти не беше с мен. — Грейди погледна Яйчо, сякаш се извиняваше, че напомня за болезнения момент. — Изглеждаш чудесно — продължи той леко задавено, както когато някой казва нещо, което не може да скрие.

— Благодаря. — Лети се усмихна на комплимента и погледна тясната рокля на райе, която падаше от слабите ѝ рамене.

Първият ѝ избор беше по-момичешки. София обаче ѝ напомни, че никога не се знае с кого може да се запознае или какво ще стане, затова било по-добре да облече по-изтънчена рокля.

— Извинявай, не поговорихме повече онази вечер. На София ѝ прилоша — говоря за София Рей, актрисата, при която уча напоследък...

— Знам коя е госпожа Рей — прекъсна я Грейди.

— Разбрах, че не ѝ е добре, и тръгнах с нея.

— Разбира се. — Тъгата се върна в очите на Грейди. Лети се сети, че във вестниците публикуваха нейна снимка, докато танцува с Лорънс Питърс на зазоряване. Грейди положително знаеше, че тя не е прекарала цялата вечер като болногледачка. — Сигурно искаш да видиш приятелите си — продължи той.

Тръгнаха към тентата, където младите мъже и жени, облечени в бяло, се криеха под бялата арка на тентата. Мили разнасяше подноси с напитки, Астрид бе застанала в кръг от момчета, на които изглежда им предстоеше да постъпят в колеж наесен и до един внимателно слушаха какво им разказва.

— Ето те и теб! — Пийчи Уитбърн със светлорусата коса, разделена на път от лявата страна, бе облечена в светлосиня рокля без ръкави, с висока яка. Не се усмихна, когато забеляза Лети. За момент Лети си припомни втория път, когато се срещнаха, как Пийчи бе

забравила, че се познават, и се запита дали да не се престори, че не я познава. След това обаче тя хвана Грейди за ръката и срещна погледа на Лети. — А, небезизвестната Лети Ларкспър.

— Не знаех, че съм чак толкова известна. — Лети пристъпи притеснено на високите токчета.

— А ти как би нарекла човек, чието име се споменава всеки ден във вестника? — срязва я Пийчи, все едно Лети бе казала нещо много глупаво.

Преди Лети да измисли как да отговори, дамата зад Пийчи рязко се обърна.

— Ето те и теб, Лети! — възкликна Били Марш, доведената сестра на Астрид. Извърна поглед от Пийчи и прегърна Лети. — Нали нямаш нищо против да я открадна? Не съм я виждала от цяла вечност. Супер. И аз така си мислех.

Преди Пийчи и Грейди да успеят да отговорят, Били затегли Лети настрани и двете влязоха под тентата. Косата на Били беше тъмна като на Лети, къса и тя я зализваше назад, прибираше я зад ушите, което ѝ придаваше вид на испанка. Беше в широк тъмносин панталон и бяла блуза, женствена, но два размера по-голяма.

— Извинявай, не успях да те спася по-рано, миличка. Тези двамата са големи досадници — обясни Били, докато забъркваше напитки и за двете.

— А, Грейди става, нали?

— Едно време беше супер — останах силно впечатлена, когато заряза „Кълъмбия“ и започна да се мотае във Вилидж. Сега се е вързал с Пийчи и аз вдигнах ръце. Или пък той е вдигнал ръце. Абе, нещо такова. Ще се остави да го впримчат.

— Много жалко — рече Лети, преди да успее да овладее разочарованието си.

Били ѝ подаде чашата и я погледна над ръба на своята.

— Защо си толкова тъжна, кукличке? Не идваш ли от някое страхотно парти?

Лети се изчерви и извъртя очи.

— Добре съм, просто съм леко уморена. Партитата бяха много. Това обаче е супер, нали? Колко много хора са дошли, а Астрид ги е поканила вчера.

— Нали знаеш колко убедителна е Астрид. Науми ли си нещо, е върхът, става като магнит. Никой не може да ѝ устои.

— Кои са тези момчета? — Лети кимна към малката група около Астрид.

— От Уайт Коув. Някои са се прибрали за ваканцията. Високият рус младок с розовото лице е Бо Ридли, син на сенатор. Никога не отказва покана за парти — голям досадник и страхотен дръвник. Всеизвестно е как върти номера или поне така му се иска. Знаеш ли... опитал се да подкупи кочияша на файтон да му даде коня си, а после носач в „Риц“ да го качи в товарния асансьор! Същата нощ били изпочупени много стъкла. Баща му трябвало да плаща и надплаща, за да покрие случая. Астрид обаче харесва тези мамини синчета. — Били извъртя очи и отпи от джулепа си. — Другите четирима са същата песен, но на друг глас.

Лети се поусмихна и се почувства малко по-смела, защото знаеше, че Били ѝ е приятелка.

— Къде е Чарли?

— Сигурно в къщата. Днес всички са в бойна готовност. — Тя кимна към бодигарда в ъгъла на тентата, слаб младеж с голям нос, Виктор. — Одеве, когато дойде, Астрид го избягваше и ми се струва, че на него му стана неприятно.

— Ами Кордилия?

— Отиде да се разхожда. Да страда сама. Цялата работа с онзи Дарби направо я скапа. Май няма никакво желание да обсъжда въпроса.

— Ами — отвърна с въздишка Лети, — радвам се да те видя.

— Пий, кукличке. — Били вдигна чаша да се чукне с Лети. — Казвай сега какво те тормози.

Няколко минути двете стояха край масата и наблюдаваха мълчаливо двайсетината млади гости, скупчили се на сянка. Астрид забеляза новодошлата и я повика.

— Лети, миличка, кога пристигна? Да знаеш само колко ни липсваш. Ела тук!

Русата коса на Астрид беше паднала над едното око. Тя протягаше настойчиво ръка към приятелката си. Лети се поколеба и погледна Били, но тя кимна и подтикна Лети да се разходи сред

гостите. Астрид направи няколко крачки напред и я привлече до себе си.

— Момчета, това е Лети Ларкспър, която ми беше кума на сватбата! Лети, запознай се с момчетата. Не си пълни главицата с имената им. И без това се обличат по един й същи начин. Няма как да запомниш кое име с кое лице върви.

Момчетата се разсмяха гръмко, сякаш пренебрежителното отношение на момиче като Астрид е чест. После започнаха да разпитват Лети със странните си, изискани акценти. Изведнъж партито се превърна във въртележка. Жегата понамаля, слънцето набъбна, докато се спускаше към хоризонта. Тъкмо когато Бо Ридли или някой от двойниците му питаше дали да й донесе нов джулеп, Лети забеляза Кордилия, седнала настрани от гостите на партито, на близкия хълм, обгърнала коленете си с ръце.

— Да, благодаря. — Лети изчака той да се отдалечи от масата, излезе от под тентата и тръгна към приятелката си.

— Стори ми се, че доста се забавляваш. — Косата на Кордилия беше пусната и изглежда, не беше ресана този ден, разстилаше се по раменете и по тъмносинята рокля от шифон.

Лети седна до Кордилия.

— Приятно ми е да се поразсея — отвърна тя след малко.

— От какво? Беше толкова развълнувана, когато тръгна за града.

— Да. — Партито в ниското и музиката бяха станали по-шумни, а Бо Ридли се показва на входа на тентата. Застана с чаша джулеп в ръка, напълно объркан. — Все още съм развълнувана. Само... ами те са толкова различни от хората, с които сме расли. — Цялата горна част на тялото на Лети се разтърси от смях. Междувременно Астрид застана до Бо и му каза нещо престорено свенливо, с извити устни. Разсмях се, пое джулепа от ръката му и поклати глава на онова, което той казваше. Сетне стисна ръката на Били и я поведе по ливадата. — Толкова са изтънчени и опитни.

— За какво си говорите? — попита весело Астрид, когато приближи.

— Колко са изискани и опитни са семейство Валънтайн О'Дел! — провикна се Кордилия. — Май цялата тази изтънченост потиска Лети.

— Едва ли са по-изискани от нас. — Астрид стрелна Били с поглед, сякаш очакваше потвърждение.

— Едва ли — потвърди Били и се просна на тревата пред Лети и Кордилия.

— Нас харесваш! — Астрид подаде джулепа на Лети и без да се интересува дали ще ѝ останат петна от тревата, нагласи бялата си пола от поплин върху дългите си крака и седна на земята.

— Нито една от вас не ме обърква толкова — възропта Лети срамежливо, докато отпиваше от напитката си. — Имам чувството, че ми се налага да бъда приятелка на София. Цял живот съм искала да бъда като нея! Сега обаче, след като видях какво представлява в действителност, започвам да се питам...

— Тя по-добра актриса ли е от теб? — попита Кордилия. — Защото, ако играе по-добре от теб...

— Не е това — поклати глава Лети. — Видях я... заедно с онзи огромен важен господин, Джак Монтроуз... и те...

Астрид ахна. Беше потресена.

— Не може да бъде!

— А пък Валънтайн е толкова добър и мил, а изглежда няма никаква представа... — Щом изрече името на Валънтайн, очите ѝ натежаха и по бузите ѝ избиха петна.

— О, боже. — Киселата усмивка на Били се изкриви на една страна. — Значи София изневерява, а Валънтайн ти се умилква.

— Не бих казала, не е точно така...

— Той е актьор, държи да го обичат — продължи Били, без да обръща внимание на скромните думи, които очевидно имаха за цел да замажат истината.

— Притеснена ли си, че един женен мъж флиртува с теб? — Астрид се разсмя и се облегна на слабите си ръце. — Там си, миличка, за да се запознаеш с хора от филмовата индустрия, не за допълнително обучение! Остави семейство О'Дел да те води на партитата, на които ходят, а флиртуването не е лоша работа. Май София върти очи, а което е по-лошо, се умилква на доста мъже. Хората от шоубизнеса са свикнали с различни правила.

— Само не забравяй! Ти си там, защото пееш по-добре и от двамата — вметна Кордилия.

— Да, и ако не те намърдат във филм, поне ще те запознаят с някой, който ще го направи.

— Затова горе главата, посмей се, да не ти пука и така нататък, нали?

— Добре. — Лети разклати напитката си и ледът звънна в чашата. — Сега е ред на Кордилия.

— А, не. — Астрид посегна към чашата на Лети и отпи дълга глътка джулеп. — Никакви такива! Корд е нещастна заради случилото се с Макс и няма какво да обсъждаме повече, докато двамата не се видят отново.

— Ама... — понечи да протестира Лети.

— Права е. — Кордилия си пое многозначително въздух и тръсна коса. — Нищо не мога да направя, докато не се видим. Може би това и ще предприема. Предлагам преди това да поседим така поне час.

— Добре — съгласиха се в един глас останалите.

Седнаха на хълмчето и останаха да наблюдават гостите под тентата, докато синьото небе напредваше към късния следобед. Смяха се над казаното същия ден, обсъждаха какво би се случило, бяха доволни, че могат да оставят предизвикателствата за по-късно, когато слънцето залезе и няма да е толкова задушно.

Чарли бе категоричен: нито Кордилия, нито Астрид ще излизат от Догуд, дори придружени от бодигардове. Затова, когато хората от партито започнаха да се разотиват, Кордилия помоли Грейди да я закара до бензиностанцията на Олд Ойстър Таун и легна на задната седалка, докато минаваха през портата. Покрай събитията от последните няколко дни забрави, че е оставила автомобила си. Щом помахна на възрастния човек в офиса и се отправи към Манхатън, разбра, че едва ли можеше да измисли по-добро бягство. Кожените седалки бяха затоплени, небето бе в лавандулов цвят. Подпря лакът на прозореца и усети вятъра в косата си, докато минаваше по моста Куинсбъро. Макс излезе от църквата на 145-а улица и веднага я забеляза. Тя се бе облегнала на предния капак и беше единственото бяло момиче в квартала.

Наведе се нежно към майка си и прошепна нещо на ухото ѝ. Госпожа Дарби присви очи към Кордилия и кимна, но не показа с

нищо друго, че я познава. Макс пресече улицата с дълги, целеустремени крачки, докато двамата не застанаха един срещу друг. Денят почти преваляше и светлината бе романтична, а изваяните, червени устни на Кордилия се извиха в ъгълчетата и за няколко минути с Макс бяха като всяко момиче и момче, които се чувстват неудобно след раздяла.

— Ако искаш да говорим, най-добре да отидем другаде. Тук няма да им е приятно, че сме заедно, както и ако в Уайт Коув ме видят да разговарям с теб.

Усмивката на Кордилия помръкна, въпреки това кимна с разбиране. Седна зад волана и включи двигателя, без да каже и дума. Минаха през града, по улици, пълни с деца, които подтичваха под противопожарни кранове, оставени отворени. Фонтаните вода приличаха на течено злато на късното следобедно слънце. Най-сетне двамата се озоваха в Уест Сайд и паркираха на стръмна улица близо до старо гробище.

— Сигурно майка ти се радва, че си у дома — подхвърли Кордилия след малко. Седнаха на пейка в парк, на разстояние помежду си и загледаха как слънцето се топи над реката. Дърветата на отсрещния бряг бяха оранжеви на светлината на залеза, а водата около отражението на слънцето изглеждаше сребриста, тиха, осеяна с плавателни съдове в какви ли не размери — бавни шлепове и малки риболовни лодки с хвърлени въдици.

— Да, но предпочита да върша онова, в което най-много ме бива. Както и да е, сега вече не прилича много на дом. Говоря за Харлем, не за апартамента на мама.

— Не са ли горди, че живееш там?

— Никой не обича блудните синове. Не особено. Ще ме приемат, но не означава, че им е приятно, задето съм станал известен, докато съм минавал за бял. — Макс се разсмя мрачно, наведе се напред и подпря лакти на коленете си. Слънцето окъпа бледосините му очи, но той не извърна поглед, взираше се напрегнато, все едно го предизвикваше. След малко Кордилия отпусна ръка върху неговата и той я погледна. Поклати глава и се облегна назад на пейката, прегърна я през раменете. — Да не би да мислиш, че ако се върнеш сега в Охайо, ще ти се зарадват?

— Наясно съм, няма. — Гърлото на Кордилия беше пресъхнало, усети горчицина, щом се сети за родния си град. Имаше толкова много причини, поради които нямаше да я искат, но как да ги обясни... Затова прошепна нежно: — Никой обаче не ме е гледал с уважение.

— Да не би да са мислели, че си надута? — Той я притисна по силно и тя се облегна на него, поласкана от начина, по който произнесе „надута“, сякаш бе нещо хубаво.

— Да.

— И при мен беше същото.

Тя кимна и разбра, че не е важно да му разказва как е заминала, нито спомена за Джон Фийлд, застанал пред олтара с усмивка на надежда, а след това и спомена за лицето му, когато го мярна от влака, как бе изтерзано от мъка. Нямаше да му разкаже с какви имена я наричаше леля й Айда, нито пък вероятната забрана да споменават името й у дома. С Макс си приличаха най-вече по онова, което ги беше привлякло в града.

— Макс?

— Да?

— Те искат да преговарям с тях.

— Кои?

— Семейство Хейл. — Ръката му се стегна и Кордилия отвори очи и забеляза колко напрегнато я наблюдава Макс. Сините му очи блестяха на фона на маслиновата кожа, а жилите на врата му бяха изпъкнали.

— За какво да преговаряш?

— За примирие между двете семейства. Том Хейл дойде да ме види онази вечер в „Трезор“. Още не съм споменала на никого. Струва ми се, че чакат да кажа нещо на Чарли.

— Защо ти?

Кордилия сви рамене.

— Сигурно са решили колко по-лесно ще им е да ме манипулират. — Полуусмивка се мярна по лицето й. — Май трябва да им намекнеш да не разчитат на тази работа.

Макс не обърна внимание на шегата.

— Недей — бе всичко, което той изрече.

Кордилия извърна поглед.

— Защо не? Ако си мислят, че могат да ме водят за носа, ще останат разочаровани, а и без това битките станаха твърде много. Едно от нашите момчета загина в нощта, когато отвлякоха Астрид. Те пък изгубиха няколко човека. Не искам да се повтаря.

— Недей — повтори той. Поклати глава и продължи: — Убиха баща ти. Какво ще ги спре да те наранят? Моля те, Кордилия.

— Какво ще спечелят, като ме убият? — Кордилия се изправи и се приближи до Макс, подпъкна крака под себе си. — Може и да са убийци, но едно мъртво момиче няма да им е от полза. Просто не се връзва.

— Не говори така.

— Добре — въздъхна тя и ѝ се прииска да не бе споменавала нищо, а въздишката ѝ да отнесе темата надалече. Колкото ѝ се искаше той да говори по този начин, толкова и не ѝ беше приятно. — За твое щастие, Чарли никога няма да се съгласи, затова мисля да изоставя мечтата за сключване на мир между войнстващите племена за друго време.

— Браво. — Макс прокара пръсти през косата ѝ и тя затвори очи, наслади се на тръпките, които пръстите му разпращаха по главата ѝ чак до устните. После той се сепна и рязко се изправи. — Ако се мъти нещо, значи трябва да се прибереш, преди да мръкне — заяви той и ѝ подаде ръка.

Тя стана без негова помощ и двамата тръгнаха бавно към колата. Не си казаха нищо повече дори когато тя намали, за да го остави пред дома на майка му. Очите му се стрелнаха от един прозорец към друг, за да разбере дали някой не ги наблюдава. После се наведе и я прегърна през кръста с една ръка. Този път целувката не беше срамежлива. Целуна я така, сякаш имаше нужда и не можеше да изтърпи да не го направи, а тя отвърна и ѝ се прииска да не спира. Той обаче слезе, наведе се, погледна я и след миг хлътна във входа.

Дълбока въздишка разтърси тялото на Кордилия, след като той си тръгна. Тя разбра със сигурност какво има между тях: той не спираше да мисли за нея, както и тя за него, а нямаше представа кога ще се видят отново.

9

На следващата сутрин Кордилия слизаше по стълбите, когато чу крясъци иззад една от вратите. Разбра, че нещо не е по вкуса на Чарли. Джоунс също говореше, но по-тихо, с повече самообладание, което ѝ подсказа, че с бизнеса има проблем и ще научи по-късно. Тялото ѝ бе все още отпуснато от съня и нямаше желание да разговаря с брат си, когато е разгневен. Заметна дългата си плитка през рамо и слезе на първия етаж, където завари готвача Лен да чете вицове от сутрешния вестник, качил крак на един стол.

— Какво да ви направя, госпожице Грей?

— Ще пия кафе, портокалов сок и кроасан — отвърна тя и излезе на верандата.

Стори ѝ се малко странно да произнася „кроасан“ пред човек като Лен, който имаше само един крак и умееше да приготвя ястия като спагети с кюфтета. Дариъс обичаше фините ястия и дъщеря му свикваше да иска същите. На верандата нагласи леката си ленена рокля и седна на стола от ковано желязо с изящни орнаменти.

Небето беше натежало от безформени сиви облаци, на места изпъстрени в жълто от слънцето, което — Кордилия предположи, макар да не го виждаше — бе в зенита си. В този час в Догуд цареше тишина и спокойствие.

Днес времето не беше лошо, поне под каменните арки, които защитаваха южната част на къщата.

— Благодаря ти, Лен — вдигна тя глава към готвача, когато ѝ постави подноса със закуската на бялата метална масичка. — Благодаря — повтори с повече признателност, щом съгледа пъхнатия под сребърния кафеник сгънат вестник, който той четеше допреди малко.

Потърси името на Макс на спортните страници, но го откри в рубриките с местни новини. Гневът ѝ пламна, когато разбра защо. По-голямата част от статията беше интервю с госпожа Лоръл. Тя обясняваше как нямала проблем с негрите, ами както повечето хора

ненавиждала лъжите и тъкмо затова съпругът ѝ отрязал финансирането на бившето им протеже. Още повече заявяваше подкрепата си за досаден политик в надпреварата за губернатор и размишляваше за вълната от имигранти — ирландци, италианци и германци, — които съсипвали страната с пиянските си навици, донесени от родните им страни, и храна със странен мирис.

Кордилия изпъшка тежко, захвърли вестника тъкмо преди Чарли да влети през френските прозорци и да профучи покрай нея.

— Какво ти става? — попита тя към широкия му гръб.

Чарли застана на най-ниското каменно стъпало към поляната, ширнала се чак до овощната градина и скупчените дървета, закрили хоризонта.

— Астрид — отвърна мрачно той.

— Това ли е всичко?

Чарли я стрелна с подозрителен поглед през рамо, затова тя продължи:

— Чух ви двамата с Джоунс да говорите...

В отговор Чарли само изсумтя.

— Тя отказва да ме погледне в очите — продължи той. — Може да ѝ е писнало да виси вкъщи, да живее с бодигард и изобщо да не си показва носа навън.

— И на мен не ми е лесно, след като някой непрекъснато ми се влачи по петите.

— Да, да. Свиквай.

— Чарли... — Кордилия изпъна гръб и пъкна плитката в роклята. В главата ѝ започваше да се оформя идея, но нямаше намерение да я сподели с Чарли точно сега, когато е най-кисел. — Знаеш ли, не се живее... Дали не е време за примирие със семейство Хейл?

На Чарли му бе необходимо време, за да се обърне. Погледна Кордилия и тя забеляза, че изражението му е на човек, когото току-що са нарекли грозник.

— И защо ни е подобно нещо?

— Първо, защото те го поискаха.

— От теб ли го поискаха?

— Том го каза. Дойде в „Трезор“ онази вечер и заяви, че искат да преговарят.

Очите на Чарли заблестяха от гняв.

— Том Хейл е бил в нашето заведение! — изрева той. Не беше въпрос. Повтори думите и връхлетя срещу Кордилия. Стисна масата с две ръце и я разтресе. Кафето се разплиска, а портокаловият сок потече по белите орнаменти. — Том Хейл е бил в мое заведение и ти не си ми съобщила.

— Щях... — Кордилия погледна брат си, — просто премислях посланието на Том.

— Трябва да се преструваме, че не е убил татко ли? Или да забравя как се опита да убие Астрид? Може би това е начинът да им развържем ръцете и да ги улесним да си въртят бизнеса?

Едната страна на устата на Чарли бе извита нагоре. Той изглежда Кордилия с отвращение, преди да се обърне. Седна на най-горното стъпало и подпря лакти на коленете. Тя забеляза, че ръкавите на ризата му са навити до лактите, и тутакси се сети, че той е станал отдавна и е много разтревожен.

— Защо си отмъкнал пратката им? — попита тя.

Чарли се въртна към нея.

— Ти пък откъде знаеш?

Тя срещна погледа му и го задържа, докато той пак не ѝ обърна гръб.

— Отмъкнахме много клиенти на Хейл, след като убиха татко — започна бавно братът. — Известно ли ти е?

Кордилия остави чашката с кафе и започна да сплита отново косата си.

— Да.

— Изгубихме някои, докато ме нямаше. Също и стари клиенти, верни на татко от самото начало.

— О, Чарли, ти не отсъства чак толкова дълго, мисля, че...

— Не сме ги изгубили, защото съм заминал. Загубихме ги, защото семейство Хейл имат нови доставки, разчитат на супер стока. Май идва през Нова Скотия.

— Ако семейство Хейл е успяло да се добере до подобна стока, значи и ние можем — отвърна спокойно Кордилия.

Беше приключила с плитката, но сега я усети прекалено стегната, затова вплете пръсти между кичурите да я разхлаби.

— И Джоунс смята така. — Чарли ехидно се разсмя. — За мен обаче не е вариант. Отнема прекалено много време.

Кордилия мълчеше и наблюдаваше как брат ѝ пали цигара. Не ѝ стана приятно как говори, особено зловещият начин, по който изрече „Отнема прекалено много време“.

— Ти какво направи?

— Вече знаеш, струва ми се. Отмъкнахме им доставката. Голяма доставка. Направихме го преди няколко дни, на пътя към Рай Хейвън.

Кордилия дълбоко си пое въздух. Потръпна, щом се сети колко лекомислено е постъпила, когато отиде до града съвсем сама, за да се види с Макс. След като Чарли е отмъкнал пратка на семейство Хейл, те със сигурност щяха да си отмъстят по един или друг начин. Снощи явно се бе прибрала благодарение на късмета си. Макс се оказа прав.

— Какво ще правиш с алкохола? — не ѝ дойде наум какво друго да попита.

— Ще го продам! На по-висока цена, на мръсници, решили, че ще са по-добре без нас.

Кордилия кимна. Все още не ѝ беше приятно как говори Чарли, но знаеше колко е безсмислено да спори с него. Сигурно и Дариъс щеше да постъпи по същия начин.

— Не се ли притесняваш, че те ще ни нападнат?

Чарли запали цигара, като драсна с ожесточен замах клечката по камъка.

— Престани да говориш като Джоунс — измърмори той. — Разбира се, че ще си отмъстят.

— Нека преговаряме с тях.

Чарли стана и се изправи срещу сестра си. Беше стиснал цигарата със зъби и месестите му ръце бяха скръстени на корема, докато я наблюдаваше в продължение на няколко секунди, без да продума. Тя остана силно изненадана от следващия му въпрос.

— Те поставиха ли някакви условия?

Кордилия мигна. Припомни си Том в „Трезор“ онази вечер, как я наблюдаваше. Представи си пак самодоволното му изражение, дързостта да влезе в нейния клуб. Беше ѝ трудно да мисли за него като за нещо повече от момче, разбило сърцето ѝ. Истината обаче бе, че това момче заплашваше всичко, което ѝ бе свидно. Том се бе настанил

на бара в скъп костюм, имаше тен от корта, а тя не се уплаши ни най-малко от него.

— Само че искат да говорят с мен.

— С теб ли? — изсмя се високо Чарли. — Защо пък с теб?

Кордилия сви рамене.

— И аз се питам същото.

Облак дим изскочи от устата на Чарли. Той присви очи и за момент задържа цигарата между показалеца и средния пръст, после я пусна на земята и я стъпка.

— Позволи ми да го направя — помоли Кордилия и кръстоса дългите си крака на другата страна.

— Как ли пък не. — Чарли поклати рязко глава, качи се по стълбите и седна до нея. Посегна към чашката кафе и отпи голяма глътка.

Кордилия се отпусна назад. Не можа да си обясни откъде дойде дълбокото разочарование.

— Какво ще стане, ако не говорим с тях, Чарли? — попита тихо тя.

— Не знам. — И двамата бяха зареяли погледи на юг, към града, и едновременно забелязаха две фигури да се приближават по възвишението. — Не знам, но той да вземе да се подготви. А, да, това пристигна за теб. — Извади от джоба на панталона си избеляло жълто квадратче и го постави на масата. — Нямам представа какво сте намислили вие двамата и ще ти направя услуга да не питам. Искам само да се пазиш, нали?

Чарли стана и се взря в далечината. Тя бързо отвори листа и прочете телеграмата. Мястото на изпращач не бе попълнено, но Кордилия много добре знаеше от кого е.

„Благодаря ти, че дойде вчера. Не бях особено забавен и едва ли заслужавах посещенията ти. Щом видях лицето ти, повярвах, че слънцето може да изгрее отново. Така и стана.“

— Има ли игра, в която си добър? — попита Астрид. Беше победила в първата на крокет без особено усилие, а сега, тъкмо когато

реши да даде възможност на Виктор, той бе нагласил оранжевата си топка така, че щеше да го разбие с един удар. — Като си спомня колко беше трагичен на карти, потръпвам и си приготвям питие.

В тъмните очи на Виктор блесна пламъче. Усмихна ѝ се скромно, без да се притеснява особено. Беше подпрял чукчето на рамо и не бързаше да ѝ отговори.

— Знам, че не бива да ти разкривам уменията си — отвърна най-сетне той. — Ще трябва да ме победиш на всички игри, за да разбереш.

— Така ли? — Астрид се подсмихна, преди да се завърти и да пристъпи към зелената топка и да вземе поза. Тънкият бял памук на роклята с шпиц деколте, без ръкави, едва докосваше кожата ѝ, а ниските обувки на бос крак бяха износени, удобни. Тя отметна коса от лицето и стисна чукчето с две ръце. Направи два пробни замаха, спря точно пред топката и отпусна чукчето. Чу се трак и по-тихо чук, когато зелената топка перна оранжевата. — Ха! — Астрид вдигна победоносно юмрук. — Това е то, скъпи. Никога няма да се възстановиш след този удар.

— Можеш да направиш и допълнителен.

Тя се завъртя към него и забеляза колко му е все едно — усмихваше ѝ се щастливо. Разбра, че той не предлага подобен ход, за да спечели. Просто се стремеше играта да продължи по-дълго. И на нея ѝ се искаше играта да продължи. Харесваше го, задето му е безразлично дали ще победи, но забеляза, че небето притъмнява, а мразеше да губи.

— Нямаш никакъв шанс, господинчо — намигна му тя.

Виктор пристъпи към нея и тя подпря с крак топката си, за да я задържи. С един замах запрати оранжевата топка във въздуха. И двамата си поеха дълбоко дъх, докато топката се извисяваше по-високо, отколкото Астрид бе възнамерявала, нагоре по хълма и живия плет.

— По дяволите! — възкликна тя, когато разбра, че топката изчезна.

— Стига, де. — Виктор посегна към ръката ѝ и я повлече към плета. — Няма страшно, ще я намерим.

— Не. — Тъй я погледна в очите, после ръката ѝ, все едно изведнъж се сети, че не е особено разумно да я държи. Тя го чакаше да

продължи, но той не помръдна, затова го подкани. — Не виждаш ли, че ще завали? По-късно ще изпратя Мили да я намери.

— Добре.

Във въздуха се носеше сухият мирис на пръст, както обикновено преди порой. Статичното електричество във въздуха рошеше русата ѝ коса. Тя се усмихна и го задърпа в обратната посока, към къщата.

— Обзалагам се, сега ще те бия на табла — предизвика го тя, докато вървяха през тревата.

— Както кажеш.

— Ще ми се... после знам ли, може би тенис на маса. Първо трябва да помоля Чарли да купи, защото в къщата няма... Ти добър ли си на тенис на маса?

— Няма да ти кажа, за да не разваля изненадата — ухили се той. — Дали пък да не започнем с билиард, след като в Догуд вече има маса за билиард?

— А-ха! Ето къде си добър. И си мислеше, че ще скриеш от мен. Слушай сега, Виктор, ще ти дам преднина, само на крачка пред мен...

Тя замълча, когато стигнаха върха на възвишението, което разделяше южната поляна от по-неподдържаната, на която играеха. Първото, което усети, бе, че стиска ръката му. После съгледа Догуд в ниското, също като провинциален замък на английски лорд. Не искаше да го пусне — дланта му беше едра, суха, беше ѝ приятно да я усеща до своята. Сетне мярна високата фигура да се показва от сенките на верандата от южната страна на къщата и пулсът ѝ се ускори. Вече не помнеше какво се е опитвала да каже, затова го пусна и продължи напред сама.

Не си продумаха, докато не стигнаха сравнително близо до къщата, откъдето можеше да различи чертите на съпруга си, изправен на стълбите.

— Благодаря ти, че напомпа егото ми, миличък. Ако настояваш, ще ти върна услугата в игра на билиард. — Вдигна ръка над главата и се провикна, за да я чуе Чарли: — Ето те и теб!

Чарли все още беше намръщен, когато тя се качи по стълбите. На масата зад него се бе отпуснала Кордилия, погълната от съдържанието на телеграма, и не поздрави приятелката си. Астрид разтегли яркочервените си устни в пленителна усмивка, която не трепна, въпреки че той не отвърна. Прегърна го през кръста с две ръце.

— Не се цупи — рече тя през смях и тръсна глава.

— Къде беше цяла сутрин?

— Играх крокет. — Погледна през рамо и забеляза Виктор на поляната, облегнат на една от каменните статуи, загледан към града, сякаш нещо можеше да ги нападне оттам. — Ти къде беше?

— По работа. Имам задължения. — Говореше сърдито и я наблюдаваше, все едно не я познава достатъчно добре. — Напоследък прекарваш много повече време с бодигарда си, отколкото с мен — изсъска възмутено той.

Сърцето на Астрид се сви, леден страх се загнезди в слепоочията ѝ. Усмивката ѝ обаче не трепна, а гласът ѝ звънна ведър и чист.

— Да, защото собственият ми съпруг е прекалено зает за мен! — Тялото му си остана напрегнато, но тя се притисна в него и продължи: — Обръщай ми внимание, извеждай ме от време на време и няма да съм принудена да се мотая с как му беше името на онзи там долу?

В първия момент на Астрид ѝ се стори, че Чарли ще се разбеснее. Уплаши се дали незнайно как не е разбрал за басейна снощи. Тогава с Виктор яко бяха загазили. В далечината се чу гръм и първите дъждовни капки цопнаха на верандата. Най-сетне тя усети как коремът му се отпуска и ръката му я обгръща.

— Извинявай, миличка, прекалено много ми се струпа на главата — обясни той. Зарови лице във врата ѝ и я целуна там. Почувства се неловко, но при докосването разтвори устни и ѝ се прииска да продължи с ласките под косата. — Петък вечерта! — рече той и я повдигна, та краката ѝ провиснаха над пода. — В петък вечерта ще те изведе.

Ако можеше, щеше да се обърне, за да разбере дали Виктор ги наблюдава, но от това положение беше невъзможно.

В следващия момент Чарли се провикна:

— Чу ли, Виктор? В петък вечерта ще изведе съпругата си, дотогава е твоя работа да я забавляваш.

Сега вече Виктор определено видя как Чарли я прегръща. Беше произнесъл името на бодигарда самодоволно, заплашително и на нея ѝ стана неприятно, усети омраза, задето я притиска до себе си, а Виктор ги наблюдава. Сама не знаеше защо, но се сгърчи при мисълта, че той е свидетел как съпругът ѝ я подмята, все едно е негова играчка.

— И още нещо, Корд — рече Чарли, когато я остави. Кордилия изненадана го погледна и помахна на Астрид. — Промених мнението си. Да звъннем на гадовете и да им кажем „да“.

10

— Не е нужно.

— Знам.

— Ти си малката ми сестричка — рече Чарли, почти като обвинение, но когато се наведе и я прегърна с яките си ръце, Кордилия долови чувството му на вина. — Не може да оправяш кашите, които съм забъркал.

— Ще се справя, Чарли.

Кордилия стисна ръката му, повдигна се на пръсти и го целуна по челото. Брат ѝ се извърна настрани, сякаш не искаше другите да видят колко приятно му е станало от нейната проява на нежност. Тя усети колко рядко му се случва и затова не знае как да я приеме.

— Ще чакаме тук, докато се върнеш — рече Джоунс и вдигна жълтия дъждобран, за да го облече Кордилия.

Снощи, след полунощ, дъждът плисна, докато тримата седяха в кабинета на Чарли и обсъждаха кои условия да приемат и кои да отхвърлят. Валеше дори и сега, когато тя потегляше в моторна лодка. Един от хората на Хейл бе на руля и също се бе загърнал с дъждобран. Щом потеглиха, тя се обърна към групичката мъже, чиито черти скоро станаха неясни, но черните чадъри се очертаваха в сумрака. Дълут Хейл беше с тях, невъоръжен. Бе обещал да чака, докато Кордилия се върне жива и здрава от яхтата, която Том Хейл бе закотвил на известно разстояние от брега. Тя не разговаря с бащата на Том — това нямаше да се случи никога, — но той я огледа със свинските си очички, разположени прекалено близо едно до друго на едрото кръгло лице.

Бе виждала лицето му един-единствен път, в нощта, когато с колата отиде до Авалон, дома на семейство Хейл край пролива, за да убие Том заради онова, което бе причинил на семейството ѝ. В продължение на петнайсет минути се преструваше, че все още обича Том, и двамата се поклащаха на дансинга. Между танца и момента, когато Том се опита да я отведе настрани, за да останат насаме в мрака, Дълут я забеляза и тя потръпна под настойчивия му поглед. Начинът,

по който той се движеше, тежката походка на хищник, я отврати. Днес бе не по-малко подозрително настроена към него, докато отплаваха от Рок Пойнт.

Вълна перна лодката отзад и сърцето ѝ подскочи, защото дъното се повдигна под краката ѝ.

Човекът на семейство Хейл се подсмихна.

— Дано не страдаш от морска болест.

— Не страдам.

Мъжете на кея съвсем се бяха смалили и почти не се виждаха, затова тя се обърна към пристанището на Ню Йорк и остави кичури кестенява коса да я перват по брадичката. Беше уверила Чарли, че всичко ще бъде наред, макар да не бе напълно сигурна. Съставиха плана твърде набързо и сега всички слаби места започнаха да изпъкват в мислите ѝ. Може би семейство Хейл искаха война и като я отвлекат, щяха да го докажат. Може би идеята беше на Том и той щеше да я накара да плати за онова, което искаше да стори в Авалон. Опита да си припомни какво впечатление остави у нея Том онази вечер — просто съперник като всеки друг, човек, с когото знае как да разговаря.

В Догуд си легнаха късно, пиха черно кафе и обсъждаха дали да позволят на Кордилия да разговаря със семейство Хейл. Съответно на сутринта се събуди уморена. Все още се чувстваше уморена, но това не се дължеше на недостатъчния сън. Бе вършила много неща, бе допуснала твърде много грешки. Открай време в Охайо мислеше, че запознае ли се с баща си, животът ѝ по магически начин ще придобие смисъл. Всъщност го бе объркала така, че се стигна до неговата смърт. Не биваше да забравя Джон Фийлд, пред когото се врене в обич и му обеща да го цени завинаги, при това в деня, в който избяга. Не биваше да забравя и Макс, който заради нея изгуби всичко, за което бе работил. Успееше ли поне това да свърши както трябва — постигне ли споразумение със семейство Хейл и сложи ли край на насилието между двете семейства, — тогава, може би, щеше да се отпусне и малко да си почине.

Брегът се отдръпваше, докато накрая не се превърна в размазана от мъглата синя черта и тя здраво стисна едната страна на лодката. Изведнъж мъжът срещу нея рязко угаси двигателя и се изправи с вдигната ръка. Тя се извърна на седалката и съгледа извисилия се корпус на яхтата на Том.

Към нея се протегнаха ръце, изтеглиха я и я оставиха на светлия дървен под до Том Хейл. Медната му коса бе пораснала, очите му изглеждаха по-бистри, отколкото ги помнеше. Беше облечен в карирана риза на синьо и бяло райе, натъпкана в бежов панталон. Бяха най-семплите дрехи, в които го бе виждала.

— Ето ме. — Тя изпъна рамене и заговори с безразличие.

— Да. — Той я наблюдаваше както обикновено — вирнал брадичка, очите му не пропускаха нищо и не предлагаха нищо. Линията на патрицианските му устни се изви на една страна, сякаш бе развеселен или отвратен, или знаеше нещо, за което другите нямаха представа. Неочаквано на Кордилия ѝ се прииска дъждобранът да не е два номера по-голям, а качулката да не е провиснала така грозно над лицето ѝ.

— Това ли е яхтата ти?

— На татко е. Просто поредната играчка... и без това не я използва често. Много отдавна се отказа да се катери по социалната стълбица.

— За какво я използвате?

— Знаеш. Семейството ти открадна товара.

Кордилия се ококори. Предишния път спомена за кражбата почти с равнодушие, но сега разбра колко е бил ядосан заради отнетата плячка.

— Значи ти си докарал пратката?

Том сви рамене, но тя забеляза издайнически искри в очите му и разбра, че се гордее с това.

— Бих те развел, но ти ще разкажеш на Чарли тайните ми.

— Имаме си наши начини за тези неща, Том. — Вятърът и солените пръски бръснеха лицето ѝ и тя го наблюдаваше през присвити очи.

— Няма ли да говорим?

— Добре.

Морето се надигна под тях. Вълна се стовари на палубата и намокри гуменките ѝ. Тя застина на място, шокирана от внезапно подгизналите си крака. Проумя, че не е поставена при равни условия с Том и неговия екипаж. Каквото и да му предложеше, тя бе оставена на неговата милост, докато са тук. Тогава усети как ръката му я побутва към кабината на лоцмана. Останалите стояха в далечния край на

палубата — може и да бяха хора на Том, но се почувства по-добре, че има свидетели. Сега обаче бе твърде късно.

Навътре в океана вълните не бяха толкова яростни и таблото с разни прибори и циферблати, оградени от светло дърво, обещавахе контрол над стихииите. Бяха сами в тясното пространство и затова долови дишането на Том. Ритъмът на нейното сърце беше бърз, напрегнат и се опита да се залъже, че е от страх.

— Не сме оставали насаме от нощта, когато ти... Той замълча и отпусна глава.

— Нощта, в която насочих пистолет към теб ли? — Нямаше начин някой от двамата да забрави факта, затова прецени, че може да го изрече.

— Не бях аз. Знаеш го, нали?

Кордилия любопитно изви вежди.

— За какво не си бил ти?

— Не казах аз на татко... за тунела.

— Така ли? — Погледна го настойчиво и кръстоса ръце на гърдите.

Когато той спомена баща ѝ и убийството му, ѝ се прииска да му каже да забрави цялата работа. После си даде сметка как той се опитва да я ядоса, а това е хитър номер, с който да започне преговорите. Том е умен и хитър.

— Той е мъртъв — заяви тя, без да крие овладяната си ярост. — Промени този факт и ще се съглася с всичко, което искаш.

Том натъпка ръце в джобовете си и погледна през прозореца.

— Извинявай, не исках да... — Стисна силно зъби и поклати глава.

— Значи ти си докарал шампанското? — попита Кордилия, за да смени темата.

— Да, от Канада.

— Ето защо си толкова загорял.

— Да. — Протегна ръка да поеме мокрия дъждобран от Кордилия, но тя замахна пренебрежително. Вместо това отметна качулката и изпъна гръб. — Нещо за пиене? — предложи той.

— Не, благодаря. — Океанът повдигна лодката под краката ѝ, но тя се насили да задържи погледа му и да се увери, че клатушкането не я притеснява. — Предполагам, искате да си върнете касите.

— Не... ще ви ги оставим да ги продадете.

Кордилия изви вежди.

— Продайте ги, но когато клиентите ви поискат още, ще трябва да се обърнат към мен. Говоря за онези, които настояват за качествено френско шампанско.

Кордилия наклони глава и го погледна с крива усмивка.

— А пък аз си мислех, че всичкото шампанско е френско.

На бузата му се появи трапчинка, но той потисна усмивката. Том не откъсваше очи от нея, докато вадеше пакет цигари от предния джоб. Предложи ѝ и тя се почувства почти както в първите дни, когато се запозна с него. Тогава бяха приятели и дори най-незначителните му жестове ѝ се струваха бляскави и вълнуващи. *Поклати глава*, напомни си. След като бе отказала цигарите, знаеше, че ще ѝ бъде по-лесно.

— Добре, ще задържим касите, но няма да върнем нито един клиент.

— Ами онези, които отмъкнахте от Койл Минк?

Името стресна Кордилия. Какво общо имаше Койл Минк с тази работа, какво не ѝ бе разкрил Чарли?

— Ти май знаеш всичко за нас, а?

— Както и вие за нас — засече я Том. Стисна цигарата между зъбите си, докато вдишваше и издишваше и я наблюдаваше. Никога досега не ѝ се бе искало да запали толкова много.

— Слушай, Том, никак не ми е приятно, не харесвам баща ти, не харесвам и теб. Но и не желаем повече битки.

— Разбира се — подсмихна се Том. — Предполагам, затова си дошла.

Кордилия въздъхна тихо и зарея поглед към морето.

— Ако трябва, ще се бием.

Том избълва кълбо дим и то изпълни кабината.

— И ние не искаме.

— Защо? Преди беше различно.

— Това беше по времето, когато Дариъс беше жив. Сега сте по-лесни.

Бодна я право в сърцето.

— Тогава какво искате? Май сте измислили всичко. Просто ми кажи, за да приключим с приятния разговор — изсъска тя и изви саркастично устни.

— Повече никакви кражби на пратки, никакви отвличания, никакви взривени складове.

— Никакви убийства!

Том извърна поглед и на два пъти припряно дръпна от цигарата.

— Никакви убийства повече — заяви най-сетне той.

— А в замяна?

— Нищо. Териториите си остават каквито си бяха. Уредихме си два големи хотела и ги зареждаме с наша стока — ще ги задържим. Семейство Грей продължават да зареждат хотелите, а семейство Хейл със заведенията. Запазвате хората, на които продавате в момента, същото е и при нас, стига занапред да не крадете.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Съгласна съм. — Кордилия протегна ръка и стисна пръстите на Том бързо и стегнато. Той срещна погледа ѝ, сякаш искаше да се увери, че говори сериозно, а тя му отвърна спокойно: — Е — продължи вече по-весело, вдигна качулката на дъждобрана на разрошената си от вятъра коса и се отправи към вратата, — приключихме.

— Чакай! — Гласът му се промени, стана заплашителен като на престъпник в радиопиеса. Усети как пръстите му стискат китката ѝ и сърцето ѝ се сви. Разбра каква глупачка е била да си помисли колко лесно ще е всичко и няма проблем да дойде сама. Той я завъртя към себе си, изражението му беше гневно, приятелското отношение се беше стопило. Завладя я инстинктивен страх и очите ѝ потъмняха. Той поклати зловещо глава и повтори: — Още няма да си тръгваш.

— За мен е достатъчно — заяви Дейв, най-едрият и най-рус от хората на Чарли, който най-малко умееше да прикрива мислите си.

— Играта приключи! — възпротиви се Астрид.

Обърна се невинно към Виктор, който се бе облегал на стената зад Дейв и я наблюдаваше с кръстосани ръце, развеселен. Тя опита да се престори на объркана от новото развитие на нещата, все едно тримата не бяха видели как мами. След последния ѝ удар бялата топка се бе ударила в далечната стена и изглежда, щеше да удари осма топка, при което играта щеше да свърши твърде бързо за вкуса ѝ. Затова леко

разклати масата и промени курса ѝ. Както и да е, не успя да покаже достатъчно убедително, че е объркана. Разбра го по начина, по който Виктор я наблюдаваше. Не можеше да контролира неговата усмивка, разтеглила ъгълчетата на устата му.

— Все едно. — Дейв върна щеката на Виктор и се престори, че се прозява. — Омръзна ми.

Повечето момчета бяха с Чарли и Кордилия на супер важната мисия, която обсъждаха снощи. Оттогава не бе спряло да вали, а от време на време порив на вятъра запращаше дъжда в прозорците. Останалите момчета дойдоха да пият бира и да обсъждат местните момичета. Лека-полека редиците им оредяха, от десет станаха пет, после трима. Сега бяха само двама. Астрид се заигра с дантеления ръб на роклята си и се престори, че не е забелязала.

— Никога не биха нарекли момичето на шефа мошеничка, не и в лицето ѝ. — Виктор вдигна щеката и я постави на рамото си, стиснал я с ръце. — Това обаче не означава, че ще продължат да играят с теб.

— О, майната им. Всички до един са грубияни с отвратителна лична хигиена. — Астрид перна кичур коса и подскочи към потна сребърна кашпа, която използваша като охладител за шампанско. Доля си и го погледна с вдигната чаша. — Обичам да печеля, а и открай време мисля, че скрупулите са твърде досадна работа, нали разбираш?

Виктор сви рамене, все едно обмисляше гледната ѝ точка, но не беше убеден. В тишината, която последва, Астрид чу умореното свистене на вентилатора на тавана (от седмица опитваше да се пребори с вълната тропически въздух) и забеляза, че грамофонът е спрял. Тишината я изнервяше, затова възкликна:

— Странно време! До вчера го наричаха ураган. Бил отнесъл някои от къщите в Северна и Южна Каролина. При нас мина само опашката. Разправят, че ще удари тази вечер и до утре няма да остане и следа. Виж ти. — Тя отпи глътка шампанско, почувства се замаяна, щастлива и весела. Затова дори не помисли да оспори следващите думи на Виктор.

— Мога да те науча да играеш. Тогава ще побеждаваш, без да мамиш.

— Добре, скъпи, научи ме на всичко, което знаеш! — Изкиска се и бавно се върна до масата.

Виктор спусна щеката от рамото си.

— Най-важното, което трябва да запомниш, е — гласът му стана строг и тих, — че всичко опира до геометрия. Учила ли си геометрия в префърцуненото си училище?

— Класическа геометрия — отвърна му, без да откъсва устни от ръба на чашата с шампанско.

— Амии — подсвирна тихо Виктор. — Изискана си.

— И още как. — Астрид вирна брадичка и прокара бавно пръсти по ръба на масата за билиард.

— Ще приема думите ти за чиста монета. — Виктор намигна и отстъпи назад. — Ти пък приеми моето слово за следното: това е игра на ъгли. Нали целта е топката да влезе в джоба отстрани? За да направи топката съвършена траектория от мястото, на което се намира, трябва да я удариш от подходящ ъгъл. — Бавно прокара пръст по зеления филц, за да ѝ покаже как трябва да бъде ударена бялата топка, за да уцели зелената и да я изпрати в страничния джоб. — Видя ли как?

За момент Астрид се поколеба, но когато Виктор ѝ подаде щеката, тя я пое и я премести така, че да огледа зелената топка, докато той чертаеше линия до страничния джоб.

— Върни се сега при бялата и се сниши над масата. Представи си, че си топка. Разгледай масата от гледна точка на топката.

— Аз ли съм топката? Шегуваш се, нали? — изкиска се Астрид и забеляза белите зъби на Виктор.

— Ще ти покажа.

Той заобиколи от другата ѝ страна и положи нежно длан между плешките, накара я да се наведе. Едва тогава разбра какво се опитва да ѝ каже. Топките лежаха пред нея като модел на Слънчевата система. Все едно наблюдаваше Земята над рамото на Луната. Ако удареше Земята в средата, тя щеше да се удари в стената; имаше нужда Луната да удари от дясната страна така, че Земята да се отплесне наляво. Вдигна щеката, готова за удар, но той я поправи спокойно.

— Ела насам — поведе тялото ѝ наляво. Тя приемаше Виктор за твърде слаб, не по-едър от нея. Сега обаче забеляза, че е значително по-едър. Ръцете му бяха изключително дълги и я обгърнаха, без да докосват нейните или гърба ѝ, докато нагласяваше щеката в ръката ѝ. — Дръж щеката ниско, по-близо до масата. Сега помниш ли къде трябва да удариш топката?

— Да.

— Удряй уверено — не толкова силно, та да изтласка зелената навън, но със сила.

— Добре. — Астрид притаи дъх и изтегли едната си ръка назад, въздъхна и замахна. Начинът, по който Луната премина по филца, ударът, който нанесе на Земята, чистата тишина, с която Земята хлътна в страничния джоб, бяха невероятно приятни и Астрид не се сдържа, ами отскочи назад, а после нагоре и надолу. — Успях!

— Наистина успя!

Обърна се, а Виктор бе извънредно близо до нея и гърдите им почти се докоснаха. Усмивката му беше доволна, също като нейната. За момент тя си помисли, че и той може да заподскача. Не го направи. Наблюдаваше я с блеснали очи.

— О! — възкликна тя, когато усмивката ѝ се стопи. — О! — повтори, когато успя да избегне погледа му.

— Идва ти отвътре.

— Умората ми идва отвътре — изрече бързо Астрид и се разсмя насила, за да прикрие притеснението от глупавата шега.

Виктор отстъпи назад и заговори сериозно.

— Да, разбира се. Следващият урок остава за друг път. Стига да искаш.

— Може би. — Астрид се обърна и внимателно остави щеката на масата. — Сега обаче искам да поспя! Довечера Чарли ще ме изведе и трябва малко да полегна.

— Ще те придружа като твой бодигард. Просто настоявам да съм сигурен, че си добре.

Астрид кимна разсеяно и изпи останалото шампанско. Нима мислеше, че от това ще ѝ се приспи, след като всичките ѝ сетива бяха изострени? Беше наясно. Заговореше ли, гласът ѝ ще прозвучи по-меко и мило, отколкото е прилично. Затова, вместо да отговори, му позволи да я последва, докато се качваше по стълбите.

Вървеше към стаята си и мислеше за Чарли и начина, по който изглеждаше на верандата, как ревнуваше, когато тя флиртуваше с друго момче. Обикновено флиртуваше, но това отдавна бе останало в миналото, преди да се омъжи. Вече бе наясно, че повече не бива да флиртува. Същевременно усещаше леките стъпки на Виктор по дюшемето, чуваше ритмичното му дишане, долови миризмата му,

която издаваше, че скоро се е бръснал със сапун „Айвъри“. Разстоянието между тях бе истинска агония, която едва издържаше, и ѝ се прииска пак да е момичето, което беше. Свободна да върши каквото ѝ е приятно. Да, но не беше, напомни си сама, а довечера Чарли щеше да я изведе.

После видя нещата такива, каквито бяха наистина. Това бе просто момент, неотделима част от моментите в миналото и онези, които предстояха. Наоколо нямаше никого, а Виктор беше симпатично момче. Тя не правеше нищо нередно, играеше с него карти, крокет и билиард. Затова се повдигна на пръсти и го целуна по устата. Искаше целувката да е целомъдрена (поне така ѝ се струваше), но той се олюля назад, все едно ласката беше страдна.

— Довиждане — избъбри той.

Тя вече мислеше за топлите му меки устни и желаше да разбере каква ще бъде голямата, влажна, страдна целувка с него. Преди да уточни какво точно иска, го прегърна през врата и устните им се впиха. Изминаха няколко секунди, преди ръцете му да запълзят по долната част на гърба ѝ и да съберат роклята в шепа, докато целувката продължаваше.

— О, боже! — Тя се отдръпна и избърса уста с опакото на ръката.

— Извинявай, аз...

— За какво се извиняваш? — Разочарованието в гласа ѝ отпреди няколко минути вече го нямаше, в очите ѝ заблестяха игриви искрици.

Той наведе глава, а тя се отдръпна. Отвори вратата зад себе си и се пъкна в притъмняващата стая.

— До после! — провикна се Астрид, преди да блъсне вратата и да хукне към леглото. Хвърли се на него, омота се в завивките и нареди на сърцето си да спре да се мята, защото лошо го чакаше.

11

— Чакай, моля те.

Сърцето на Кордилия биеше лудешки и за миг не успя да долови молбата в жалния глас на Том. Сега обаче разбра, че заплахата е била единствено в представите ѝ. Нима го чу да изрича „моля“ така сериозно? Не можеше да познае неговото лице, толкова много му се искаше да го изслуша.

— Чакай! — помоли пак той. — Позволи ми да обясня.

— Какво? — В гърлото ѝ заседна буца. Стомахът я присвиваше, докато се чудеше какво ли имаше да ѝ казва. За момент той я погледна така, все едно щеше да я попита дали може да го обикне отново.

— За случилото се... как хората на татко влязоха в Догуд.

— А-ха?!

Том прокара ръка по лицето си и бързо зареди думите.

— Отначало мислех, че вината е моя. Навярно са ме проследили и така са разбрали за тунела. Засрамах се, уплаших се, че имам нещо общо с тази работа. Затова не се обадох и... не знам.

Кордилия затвори очи и си наложи да поеме въздух.

— Откъде си сигурен, че не са те проследили?

— Накарах татко да ми каже. За известно време заминах и премислих всичко. Тогава разбрах... не мога да пренебрегвам случилото се онази нощ. Затова бях там, след като отвлякоха Астрид. Лично трябваше да се уверя, че няма да се повтори. Върнах се и му заявих, че няма да му проговоря, ако не ми обясни как е влязъл в Догуд.

Стомахът на Кордилия се беше свил на възел и тя не можеше да изрече и дума, но кимна, за да покаже на Том, че го слуша.

— Оказа се... ами баща ми открай време е знаел за тунела.

— Какво? Как така? — възкликна Кордилия.

— Знаел е, защото мама е расла в Догуд. Това е бил домът на родителите ѝ, а тя си е играла в този тунел като дете. Семейството ѝ е едно от най-видните в Уайт Коув. Баща ѝ бил обзет от параноичен

страх, че ще го нападнат крадци или ще се опитат да отвлекат дъщеря му и ще искат откуп. Затова е прокопал тунела като път за бягство.

На Кордилия ѝ се стори тъжно дете да расте и да си играе в Догуд. За нея това бе чисто и просто дом на контрабандист, място за шумни партита. Знаеше, че е глупаво, но кой, освен човек от местната аристокрация би построил подобна чудовищна къща?

— Ами — заговори най-сетне тя. — Доста голямо съвпадение, не мислиш ли? Татко притежава дома на майка ти.

Том примигна.

— Дариъс не ти е казал. Нямах представа как са се разделили с татко.

Кордилия бавно поклати глава.

— Нали ти е известно как навремето са били първи приятели. Татко започнал всичко, а Дариъс е бил дясната му ръка. Дребни операции, в повечето случаи са ограбвали банки. Обикновено Дариъс е бил шофьорът. Скоро обаче започнали да изкарват истински пари. Татко решил да се издигне в обществото.

Организиран партита с превзети хора. Така се запознал с мама. Според мен, я е ухаждал, за да докаже, че може да си хване момиче от сой. Както и да е, двамата се оженили тайно и той я завел в Минесота, за да се изфука с нея пред хорицата, от които произлизал. На връщане през Охайо се запознали с Фани. В разказа на татко все още прозира яд. С баща ти я видели едновременно. Седяла на верандата по залез и била най-съвършеното момиче, което били виждали. Красива, но и смела. Дариъс, разбира се, се възползвал, тъй като не бил младоженец, и тя избрала него. Когато си тръгнали от града, Фани се присъединила към тях.

— Затова ли са се скарали? — попита Кордилия, неспособна да повярва.

— Не. — Той си пое дъх с усилие. — Когато се върнали в Ню Йорк Сити, похарчили всичките си пари за костюми по поръчка и златни ланци за часовници, за да се перчат. Междувременно родителите на мама я обезнаследили и тя натрупала горчивина, че нито има съпруг, който я обича, нито дом в прилична част от града. Известно време се опитвали да живеят нормален живот и да си намерят прилична работа, но това не било за тях. Накрая обрнали банка, която не трябвало, и се наложило дълго да се крият в някаква барака в

Пайн Барънс. Странно е, като си помислиш, че сме се познавали като бебета.

Том погледна Кордилия, но тя бе обсебена от историята и не обърна внимание на изражението му.

— Нямало какво да правят, освен да се наливат, и това правели през повечето време — продължи той. — Една вечер пийнали повечко и татко започнал да се умилква около Фани. Мама се разпищяла, а Дариъс извадил пистолета си. Заплашил да убие татко, макар и не насериозно, но пистолетът гръмнал. Куршумът рикоширал в нещо и уцелил Фани в корема.

Кордилия покри очи с ръце.

— Значи така е умряла — успя да прошепне тя.

Том я наблюдаваше внимателно.

— Раната не била тежка, просто изключително болезнена. За главите им обаче била обявена награда и затова веднага не отишли да потърсят помощ. След пет дни, когато най-сетне открили лекар, който обещал да не задава въпроси, гангрената била започнала и се оказало прекалено късно. Дариъс обвинил татко и никога не му прости. Той полудял от желание да направи всичко по-голямо и по-добро от него и оттогава двамата са съперници. Догуд бил кулминацията. Татко искал да го купи и да утеши мама за всичко, което ѝ причинил, но Дариъс се добрал до имота преди него. Купил Догуд от злоба.

— След като Дълут е знаел за тунела през всичките тези години, защо не е ликвидирал татко по-рано?

Том сви рамене.

— Не съм го питал. Предполагам... има нещо общо с появата ти, с това колко много приличаш на нея. Дариъс настоявал да ни държи разделени. Отворила се е стара рана и татко не е могъл да я понесе.

Кордилия стисна очи и си заповяда да не плаче. Казаното от Том беше твърде много, цялата история на живота ѝ. Разтрепери се, след като чу истината за пръв път.

— Господи! — прошепна тя с дрезгав глас. — Това е ужасно.

Усети ръцете на Том, но бе твърде слаба, за да направи каквото и да било, освен да се облегне на него.

— Извинявай — рече той и приглади косата ѝ, мокра от сълзи.

— Сигурно е мислел, че вината е негова. А пък аз мислех, че аз съм виновна. — Погледна Том, все едно се надяваше да не се съгласи с

нея.

Той обаче не мислеше по въпроса. Очите му блестяха. Сведе лице над нея. Целуна я така, сякаш дълго е обмислял да го направи, а тя отвърна жадно, все едно пиеше първата чаша вода след зимен сън. За известно време се остави на сладостта на целувката и тялото ѝ се разтопи до неговото. После Том се отдръпна усмихнат. Тя тутакси си припомни последните дни — Макс и Чарли, как трябваше да оправи нещата — и смръщи чело. Изглежда, всичките ѝ години бяха пресметнати от объркан романтик и всичко щеше да приключи тук, в прегръдките на Том.

— Не е редно — прошепна тя и отстъпи от него. Забеляза съкрушеното му лице и разбра, че никога повече няма да му се сърди. Истината обаче не променяше враждата между семействата им, грозната история, която двамата споделяха, нито пък ужасните неща, които се бяха случили. — Трябва да тръгвам.

Облегна рамо на вратата и излезе на палубата. Солените пръски полепнаха по лицето ѝ веднага и тя остана доволна, че ще я охладят след топлата целувка.

— Не е особено разумно. — Том я бе последвал и присвиваше очи на юг. — Не е безопасно в малката лодка, не и сега. Бурята бързо приближава.

Сърцето на Кордилия заби бързо. Искаше да се върне при брат си, да му разкаже какво е станало.

Том изглежда разбра.

— Ще позвъня на брега, ще поговоря с татко. Той чака с Чарли и ще им предаде, че си добре.

— Не. — Преди малко сърцето ѝ бе свито като юмрук, а сега се разтвори. — Няма нужда. — Мъжете в другия край на палубата сочеха точка, която се разрастваше на западното небе. Не говореха, просто наблюдаваха и чакаха. Дъждът спря да вали, а вятърът стана топъл и силен. От това непостоянно време кожата ѝ настръхна. — Радвам се, че постигнахме примирие.

— И аз.

Няколко секунди останаха загледани един в друг, докато самолетът ставаше по-голям и се запуска над водата.

— Знаеше ли, че ще бъде така? — Той я погледна странично, когато чу въпроса ѝ и разтвори устни. Тя побърза да уточни: — Говоря

за океана.

Той затвори уста и ги отвори отново, сякаш искаше да каже нещо, но накрая замълча. Тя различи Макс в пилотската кабина на хидроплана и стъпи на релинга да му помага. Стори ѝ се, че той вдигна ръка, но разбра колко много е съсредоточен в кацането сред бурните вълни.

— Има нещо, което ме тревожи, Том. Можеше да уредиш всичко това с Джоунс за не повече от пет минути по телефона. Дори Чарли щеше да се съгласи с предложението ти и нямаше да има никакви неприятности. Защо ме накара да дойда тук, и то в такова време?

Том сви рамене и се опита да запали нова цигара. Сви шепи да защити пламъка на клечката кибрит, но вятърът се оказа прекалено силен. Най-сетне захвърли кибрита и пхна цигарата обратно в джоба.

— Утре заминавам на север — обясни той и пак срещна погледа ѝ. Брадичката му беше ниско, очите впити в нея. — Просто трябваше да те видя.

По лицето ѝ се разля усмивка, преди да успее да се спре. Щом се овладя, усмивката изчезна.

— Ела с мен — помоли неочаквано настойчиво той. — Положението ще стане зле, знаеш го, нали? След като Чарли е предизвикал Койл Минк. Не можете да се биете с него, Корд. Добре организиран е, жесток е и се занимава с какъв ли не рекет. Не е някой добродушен контрабандист от острова. Да не говорим, че е по-откачен и от Чарли. Тръгни с мен сега. Ще те опазя жива. — Той посегна към ръката ѝ, задържа я, докато тя не поклати глава. — Може да прием коктейли, да танцуваме на музиката по радиото и да сме щастливи, където и да отидем.

Ревът на перките бе зад нея и тя разбра, че Макс се е приводнил. Мислите ѝ препускаха заради предложението на Том. Онова, което ѝ предлагаше, звучеше прекрасно, но и я плашеше. Същевременно бе обзета от желание да се махне от кървавите и сложни отношения, да се откъсне завинаги от миналото.

— Не мога — отвърна простичко и му подаде ръка.

Кордилия се отдръпна, а Том се наведе и вдигна крачолата на панталона си. Пистолетът не я уплаши, защото, когато видя металния му блясък, той го притисна в дланта ѝ.

— Това е пистолетът, с който дойде да ме застреляш. Говоря за онази нощ. Непрекъснато го нося със себе си. Не знам защо. Може би сега ще ти трябва повече, отколкото на мен — заяви той.

Беше пистолетът, с който баща ѝ я учеше да стреля в началото на лятото, по времето, когато бе убедена, че живот за нея няма да има, ако не види отново Том. Очите ѝ се наляха със сълзи, затова пъкна пистолета в джоба и се обърна към морето.

Междувременно хидропланът подскочаше край кораба. Макс отвори вратата на пилотската кабина и пусна дълга греда, широка трийсет сантиметра, която заклеци между релинга на лодката и пилотската кабина. Досега не беше погледнал Кордилия, но тя забеляза колко е притеснен, колко съсредоточено върши задачата си.

— Застопорете го — изкомандва той на Том, който се подчини, макар сигурно да му е станало неприятно. — Ето — провикна се Макс към Кордилия и ѝ хвърли въже. Тя здраво стисна въжето, качи се на релинга, а после и на дъската. След няколко крачки бе на една ръка разстояние от Макс. Той стисна дланта ѝ и с всички сили я изтегли в пилотската кабина, а там я притисна до гърдите си. — Казах ти да не го правиш — прошепна той, но не като упрек.

— Извинявай. Трябваше.

— Знам.

Макс я пусна и пак се зае със задачата си. Ритна дъската във водата и хлопна вратата на пилотската кабина, без да погледне Том. Спусна авиаторските очила над очите си, докато тя затягаше предпазния колан.

— Благодаря ти — рече Кордилия. — Нямах желание да видя, когото и да било друг — добави съвсем искрено. Знаеше, че Том е долу, под тях, и ако се осмели да погледне, очите му ще блестят и безмълвно ще ѝ предлагат бъдеще, което ѝ се струваше по-реално, отколкото бе предполагала. Не можеше обаче да го приеме. Трябваше да е тук с момче, чиито мотиви са чисти, и е протегнало ръка към едно по-чисто и по-ведро бъдеще.

— Пак заповядай. Дойдох, защото щях да полудея. Не знаех точно къде си и дали ще се прибереш здрава и читава на брега.

Тя се усмихна немошно.

— Да вървим да кажем на Чарли, че работата е свършена.

— Не се тревожи. Вече разговарях с Чарли.

— Наистина ли?

Макс я погледна и за пръв път сериозното му лице бе озарено от усмивка.

— Как мислиш успях да те открия? Сутринта получих телеграмата ти и направо полудях. Опитах да се свържа с Чарли. Казах му, че предстои буря. Малко преувеличих — ще се разрази едва след няколко часа. Той обаче ми каза да направя каквото е необходимо, за да те опазя жива. Ще му позвъним от Ийст Енд.

— Добре — съгласи се Кордилия.

Бледозелената вода се надигаше и ги люшкаше. Тя усети, че не я е страх както одева. Нищо не изглежда прекалено зле, ако си достатъчно смел, за да го посрещнеш. Заля я облекчение, защото знаеше, че трябва да постъпи правилно, и докато самолетът набираше височина, отпусна ръка на неговото рамо и му прошепна, че всичко ще бъде наред.

12

— Чувствам се много по-добре — заяви София Рей пред пудриерата си. — Не се ли чувстваш много по-добре?

— Да. — Лети се оглеждаше в собствената си пудриера и наистина се чувстваше по-добре.

Отражението ѝ показваше изискана версия на самата нея: миглите ѝ изглеждаха по-дълги, а устните попълни. Единственият начин да избягат от жегата с достойнство, поне така твърдеше София, бе да отидат в „Бъргдорф“. В салона на универсалния магазин вдигнаха косата на Лети, направиха ѝ маникюр, оформиха и лакираха ноктите на краката. София се показа, след като късата ѝ коса бе обработена с перхидрол. Прочутата госпожа бе с тежък, драматичен грим и във великолепно настроение. Двете излязоха на тротоара, тя хвана протезето си за ръка и я поведе към лимузината, която ги очакваше.

— Хектор, побързай, ако обичаш, не разполагаме с много време, а и движението е натоварено.

Отделиха се от тротоара и Лети забеляза група млади момичета, скупчили се под огромен чадър, ококорени да наблюдават София Рей и приятелката ѝ. Не бяха от квартала — Лети веднага позна по дрехите им — и не бяха дошли на пазар. Лети им се усмихна и не почувства никаква вина колко е изключително доволна вече да не е една от тях.

Лимузината попадна в задръстване. Колоната се придвижваше бавно заради лошото време. Шофьорите показваха омразата си един към друг, като надуваха клаксоните и размахваха юмруци през прозорците. Междувременно в задната част на кремавата лимузина всички повърхности бяха меки, фини, а шумотевицата и блъсканицата по улиците сякаш бе от друг свят.

— Да знаеш, че ще имам огромна нужда от приятелството ти, докато ме няма.

— Я пак ми кажи защо заминаваш? — Лети се отпусна на меката кожена седалка.

Беше решила да не говори за инцидента на партито на Джек Монтроуз, но я гризеше любопитството защо София заминава така неочаквано.

— За да сваля два килограма, миличка. Три, ако успея. Три дена на планина и безкрайни разходки и противно много целина! Снимките започват в понеделник. Искам скулите ми направо да пробият екрана.

— Но ти си толкова слаба.

— Хм... — София затвори очи, все едно това се подразбираше. — Има и друга причина, поради която трябва да отида. — Последвалото мълчание беше заредено със скрито значение. София два пъти стрелна с поглед предната част на автомобила. Лети също погледна. Хектор беше с униформената си шапка и бе целеустремен с безразличие право пред себе си. Момичетата сведоха глави. — Нали говорихме, че господин Монтроуз е важна личност? Нали помниш... ами двамата с него... останахме насаме на партито?

Гласът на София съвсем притихна. Тя изви вежди невъзможно високо, а Лети се постара да издържи на погледа ѝ, без да се издаде. Усети какво предстои и ѝ се прииска новата ѝ приятелка да си мълчи. Подготви се да не покаже колко е скандализирана от признанието.

— Виж сега... господин Монтроуз ще ме придружи до спа центъра. — София ококори многозначително очи, когато го каза, и ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха. От нея към Лети премина вълна от вълнение. На девойката ѝ стана неприятно от признанието на благодетелката ѝ, но се насили да се усмихне широко. — Нали няма да ме издадеш?

— Не, разбира се! — намигна Лети с надеждата да прикрие тъгата, която изпитваше по милия, честен и откровен Валънтайн. — Ще си остане нашата тайна — добави искрено.

— Добре. И още нещо, Лети.

— Да?

— Грижи се за Валънтайн вместо мен, докато ме няма, нали?

— Ще се постарая — обеща Лети и кимна.

— Не гаси колата, Хектор! — Зеленият навес на „Аполониън“ изпълни прозореца на автомобила. Портиерът в ливрея се втурна да отвори вратата, вдигнал чадър, за да предпази дамите от ситния дъждец, от който тротоарът бе хлъзгав. София се наведе напред да даде инструкции на шофьора и се обърна едва-едва, когато заговори на

Лети: — Лети, миличка, нали ще вземеш чантите? — Момичешката интимност отпреди малко бе заменена от обичайната заповедническа нотка в гласа на актрисата. — И кажи на Вал колко е натоварено движението. Обясни му, че бих се качила да го целуна за довиждане, но тогава по всяка вероятност ще си изпусна влака...

След малко вратите на асансьора се отвориха и Лети влезе в пентхаус апартамента, превита под тежестта на пликовете с покупките, които носеше и в двете ръце. Неволна усмивка разтегна устните ѝ, щом зърна сцената в хола, от която лъхаше спокойствие. Под мъркащия вентилатор на тавана бе седнал Валънтайн, облечен в бяла официална риза, прибрана в бял панталон над кафяви мокасини. Лицето му наполовина бе скрито от „Ню Йорк Трубадур“.

— Здравей, красавице! — Последва кратко мълчание, в което Лети бе убедена, че това се отнася за нея. Валънтайн премести вестника и тя мигом разбра как той е помислил, че София се прибира. Стомахът ѝ се сви от разочарование. — Я, какво е станало с моята госпожа?

— Не се качи заради трафика — прошепна Лети и продължи с обясненията, в които имаше и влак, и спа, и целина.

Внимателно наблюдаваше Валънтайн, за да разбере дали е сломен, задето съпругата му не се е качила да се сбогува, но очите му си останаха вперени някъде в далечината. После той огледа стаята, кремавите мебели, огромните портрети и най-сетне се спря на лицето, което напоследък виждаше често.

— Самотен ли си, когато тя замине? — попита Лети.

— Самотен ли? — възкликна той. — Нима е възможно? Как ще съм самотен, след като ти си тук? София се нуждае от подобни почивки. — Той изду гърди, за да покаже как тя ще диша планински въздух. — Освен това започваме снимките за нов филм, а на мен ми е доста по-лесно да си науча репликите без нея.

— Не трябва ли и тя да си научи репликите? — Лети се отпусна на стол от едната страна на вратата на асансьора. — Нали и тя участва във филма?

— О'Дел и Рей, ние сме екип! Аз ѝ помагам. — Валънтайн прочисти гърло и махна с ръка, за да даде знак на Лети да седне на канапето срещу него. — Има причина да станем велики. Тя е тази с амбицията, на нея ѝ стиска да се разправя с всичко необходимо, дори

ми се струва, че ѝ харесва. Не харесва обаче нещата, които аз ценя и са важни за мен.

Лети отпусна ръка на ръкохватката на канапето и подпря брадичка в дланта си. Спомни си родната къща, как майка ѝ я учеше да танцува, как мечтаеше да получи главна роля. Майка ѝ все повтаряше, че някои неща са свещени за актьорите, и Лети ѝ беше повярвала, а сега с радост откриваше, че Валънтайн О'Дел, нейният идол от екрана, мисли по същия начин.

Валънтайн пак се обърна към нея и тя забеляза, че усмивката му е уверена, истинска.

— А не искаш ли да ми помогнеш? С репликите. Можеш да четеш ролята на София.

— За мен ще бъде... чест.

— Чудесно! — Валънтайн плесна с ръце, за да покаже колко е доволен. — Отивам за сценария. Сложи нова кафеварка, ако обичаш. Може да откараме цялата нощ...

Ароматът на кафе бе силен, когато Валънтайн се върна и Лети пое сценария от него. Разтвори страниците и потръпна, щом си помисли как от написаното на тези листове ще излезе истински филм. На първата страница прочете „Госпожица Рей“ и показалецът ѝ се задържа на името няколко секунди.

— Сигурен ли си, че тя няма да има нищо против?

— Не, разбира се, и без това София прави само по един дубъл. Дразни се, че се вманиачавам над дреболии. Всъщност ще ѝ направиш услуга, защото ще бъда добре подготвен и няма да правим толкова много дубли, както обикновено.

Валънтайн наля и на двамата по чаша кафе и се заеха с работата. Първоначално Лети прочиташе репликите на София така, все едно беше секретарка, която му помага да научи ролята си. Щом разбра историята и какво представлява героинята Мари, започна да влага чувство във всяка дума. Скоро спираше на места, също като Валънтайн, когато преценеше, че някоя реплика е прозвучала неубедително или не отговаря на същността на героинята. В Юниън, през безкрайно отегчителните вечери след смъртта на майка си, когато баща ѝ стана прекалено строг, си представяше, че актьорите прекарват вечерите точно така. Нямахше никакво значение, че са в апартамент на Парк Авеню. Стаята можеше да е, която и да е — и във Вилидж или в

далечния Париж — и всичко, което изричаха, беше пълно с енергия, подчертано с жестове и смях. На няколко пъти Валънтайн спря четеното, за да ѝ разказва истории от снимачната площадка, когато бе променял сценария или бе използвал костюм, за да подчертае нещо у актьора.

Тя обичаше да си представя как сцените, които четяха, ще бъдат предадени на екрана. Срамуваше се да го признае пред Валънтайн, но това бе най-въълнуващата вечер от пристигането ѝ в Ню Йорк. Почувства се по-жива, отколкото в някой нощен клуб, по-жива дори от вечерта в „Трезор“, когато той я откри.

— Бях съсипан преди края на войната — Валънтайн започна нова сцена, събрал вежди, за да предаде завладелите го чувства. Беше се изправил, сякаш се намираще в края на гората с изглед към долината, брадичката му вдигната, едната ръка прибрана зад гърба. — Мислех, че животът ми е приключил, искаше ми се да бях загинал в онзи окоп заедно с хората си...

— Но ти направи толкова много за селото ни. — Лети застана пред него и отпусна буза на рамото му, все едно не можеше да понесе тежестта на чувствата. Затвори очи и почти прошепна следващата реплика. — Много повече, отколкото ние бихме могли да направим за теб.

— За мен е истинска радост, че селото се възроди за нов живот след толкова много смърт и... Не бива да мислиш, че съм го сторил за тях. — Валънтайн беше направил нова, решителна крачка и Лети отвори едното си око, за да прочете следващите думи. Нямаше нищо написано, само бележка, която накара сърцето ѝ да затрепка.

Целувка. Лицето ѝ изтръпна, не усещаше върховете на пръстите си. Наистина ли трябва да се целунем?

— Не мога да повярвам — чу тя гласа си. Сега вече измисляше реплики и макар да нямаше представа откъде се вземат, почувства, че трябва да забави нещата. Може би тъкмо за това бе мислила, когато намигна на София и обеща да се грижи за Валънтайн. Сега обаче, след като бе останала сама с него и държеше лист, на който пишеше „целувка“, всичко ѝ се стори страшно. — Не мога да повярвам, че не си мислил за нас, когато...

Преди да успее да каже и дума, Валънтайн я прегърна през финия кръст. Беше затворил очи, устата му се надвеси над нейната. Тя

също затвори очи, от страх да не припадне.

Целувката беше нежна, май не се случваше, но едва доловимото докосване на устните му до нейните притежаваше мощ, която тя почувства с цялото си тяло, чак до коленете и пръстите на краката.

Отвори очи и забеляза той да я наблюдава. Мускулите около очите му се свиха и в тъмните ириси проблесна искра. Ръцете му бяха все още на кръста ѝ. Лети беше сигурна, че той е усетил как се ускори пулсът ѝ.

— Боже — промълви той. Тя бе убедена: говореше не „лейтенантът“, а самият Валънтайн. — Беше... невероятно!

На Лонг Айлънд лошото време нападнаше отново, скри звездите и странната им магия. Може би това унищожи способността им да попречат на влюбените. В кътче край брега на пролива, където водата беше спокойна и отразяваше тихото време, двама млади, женени отскоро, бяха заедно, на истинска среща. Той в прекрасен костюм от карамелен лен, а тя в бяла дантелена рокля без ръкави, която изглежда бе избрана, за да напомни на всички, че съвсем скоро е била свенлива булка.

Всъщност Астрид бе забравила, докато не пристигнаха в яхтклуба на Уайт Коув, как едно време тук си бе представяла своята сватба. Гордееше се с бързината, с която бе извършено бракосъчетанието им, и сега не би искала да се случи по какъвто и да било друг начин. Съгледа обаче трепкащите светлини в края на залата и си спомни къде бе искала да бъде олтарът. Запита се дали нямаше всичко да е различно, ако бяха следвали отгъпкания път. Е, нещата не бяха ужасни, напомни си. Целувката с Виктор, след като играха бiliarд, не означаваше нищо. Пък и Чарли си го заслужаваше след всичко, което бе сторил. Все пак ѝ беше трудно да се преструва, че нищо не се е случило, заради изражението на отритнато куче, с което Виктор я посрещна, когато слезе във вечерната рокля, и начина, по който бузите ѝ пламваха всеки път, когато се замислеше за него.

— Миличка? — Чарли държеше вратата и я чакаше. Астрид едва сега осъзна колко е потънала в мисли.

— Благодаря, любими! — Насили се да му отправи най-прекрасната си усмивка и запристъпва напред.

Каквито и притеснения да бе имала, те изчезнаха, щом влезе в ресторанта на яхтклуба. Забеляза завистта в очите на жените, които допреди малко бяха горди с богатите съпрузи, за които са се омъжили. Сега обаче схващаха колко страдат съпрузите им в сравнение с грубоватия красавец Чарли.

Тя се усмихна вътрешно и пресметна колко са крачките от вратата до масата им и нещата, които се изясняват в тези няколко крачки. Напълно бе наясно, че е рядка птица — специална, волна, — и бе съвсем естествено да се чувства като в клетка заради неочакваната си сватба и всичко останало. С Чарли не бяха като другите. Те бяха подръзки, по-склонни към приключения и правеха неща, с които караха околните да ги преценяват и да им завиждат. Не това бе причината за раздражението ѝ към него. Неговата част от света може и да беше по-мрачна, но и значително по-интересна и просто трябваше да свикне с нея, а и тя не искаше да е, където и да било другаде.

— Бутилка шампанско, от хубавото, което ви продадох вчера — нареди Чарли на сервитьора, след като се настаниха. — Марко знае за какво говоря.

— Добре, господине. — Сервитьорът кимна дискретно, с достойнство, точно както го правеха хората, обучени от млади да обслужват по-висшите класи. Тя обаче се усмихна вътрешно и разбра, че той уважава мъже като Чарли, които не си губят времето с любезности.

Докато Чарли палеше цигара, Астрид кръстоса бавно крака, позволи си бродираният край на роклята да се вдигне и да покаже момичешките извивки на прасците ѝ.

— Приятна вечер — отбеляза тя.

— Чакай само да видиш.

Донесоха шампанското, а Чарли, все още стиснал цигара между зъбите си, махна на сервитьора да ги остави и се зае сам да отвори бутилката. Действа твърде грубо и пенливата напитка изскочи от зеленото гърло и широките чаши, когато той наля. Астрид нямаше нищо против — знаеше, че има още много там, откъдето това идваше, а ѝ харесваше и начинът, по който бледата напитка отказваше да остане на място, понеже създаваше празнично настроение.

— За нас! — Чарли отметна глава назад и вдигна чаша.

— За нас! — повтори тя и намигна предизвикателно.

— Всичко ще бъде по-добре, след като Корд се оправи със семейство Хейл. Можем да спрем да се притесняваме и да оставим бодигардовете. Реших да направим голямо парти за рождения ти ден другата седмица. Вече се свързах с любимата кетъринг фирма на татко и наредих на Мили да позвъни на всички, за да им съобщи датата...

— О, Чарли! — Астрид прехапа долната си устна. — Сигурна бях, че ще забравиш.

— Ще потанцуваме ли? — Вече бе станал и всъщност това не беше въпрос.

Все пак Астрид се поколеба. Извади пудриерата си и провери бонбоненото червено на устните си. Бухна косата си. Обърна брадичка надясно, после наляво. На Чарли му писна, затова я стисна за лакътя и я поведе към дансинга.

— Защо ги играеш тези тъпи игрички? — Той пусна цигарата и започна небрежен чарлстон. Музиката бе още нежна и двамата се движеха с лекота, на разстояние един от друг. — Знаеш, че си най-готиното парче в ресторанта.

— Така ли?!

— Стига глупости.

— Ами тя? — Астрид посочи с брадичка Уила Хъринг, при случай приятелка, няколко години преди нея в школата на госпожица Портър.

Чарли сви рамене.

— Зъбите ѝ са прекалено големи.

— Ами тя? — Астрид кимна към висока блондинка, която тъкмо влизаше, облечена в черна рокля „Шанел“, изглежда, току-що купена от универсалния магазин.

— Да не би да приличам на мъж, на когото се налага да си купи съпруга?

— Не. — Астрид извърна поглед към момиче, седнало на масата до тяхната, на двайсет, може би на двайсет и една, но вече успяло да си намери втори съпруг.

— Аз по-красива ли съм от това парче?

Чарли дори не си направи труда да погледне.

— Много добре знаеш, че си — увери я той, привлече я до себе си и двамата продължиха да танцуват. — Всички до една са кръгла нула в сравнение с теб.

После засвири различна музика: по-висока, по-бърза. С Чарли промениха стъпките. Ускориха чарлстона, заритаха с крака назад, разтърсваха колене и пристъпваха като патици един към друг. Последваха линди^[1] и блек ботъм^[2]. Двамата размахваха ръце, стъпваха леко, без да откъсват очи един от друг. Никой не можеше да танцува като Чарли — нещо, което тя бе забравила. Той умееше да я следва както никой друг. Винаги я научаваше на нови трикове. Младоженците все още танцуваха, докато двойки, пристигнали след тях, се нахраниха и си тръгнаха. Когато най-сетне седнаха, Астрид бе много жадна за шампанско и истински гладна.

— Мисля да си поръчам пържола! — заяви тя и избърса потта от челото си.

— Поръчай си каквото ти се яде.

За момент си представи откритото лице на Виктор и изрече името на съпруга си, за да се разсее.

— Чарли?

— Да.

— Нека да излизаме всяка вечер.

Той беше поруменял и по неговото чело също блестеше пот. Наведе се през масата и устните му лепнаха шумна целувка на бузата ѝ.

— Добре — съгласи се и ѝ наля още шампанско.

Дълго седяха в кухнята един срещу друг. Може би часове, навярно няколко живота. Устните им бяха разтворени, очите овлажнели. В миговете на спокойствие двамата бяха просто момче и момиче, които току-що са се целунали за пръв път и са усетили как земята под тях се разтърсва. Неочаквано той пак се превърна във Валънтайн О'Дел, което означаваше, че тя пък трябва да си е Лети Ларкспър. Ако той беше Валънтайн, значи е женен, а ако тя беше Лети, значи е приятелката на съпругата му.

— Невероятно! — повтори той гръмко и уверено. — Наистина невероятно.

— О, боже! — изплака тя и тежко се отпусна на масата.

Скри лицето си в ръце. Докосването обаче не помогна, защото ръцете ѝ бяха меки, с наскоро направен маникюр, и то след като София

беше платила за него и бе наредила на момичетата как точно да го направят. Бе наблюдавала, за да е сигурна, че няма да мързелуват, да оставят следи по лака или да наранят кожичките на Лети. Одеве си беше позволила да мисли, че София е прелюбодейка и не заслужава Валънтайн. Сега Лети разбираше: заблуждавала се е, тя е виновната.

— Знам. — Валънтайн се изправи зад нея и отпусна длан на рамото ѝ, от което тя се почувства още по-зле. Усети пулса му през дланта и ѝ се прииска да го целуне отново и така да разбере със сигурност, че е невъзможно, лошо момиче.

— О, ами сега!

Лети неочаквано се сви и той беше принуден да отдръпне ръка от рамото ѝ. Коленете ѝ поддадоха, пръстите на ръцете ѝ се преплетоха. Бяха стегнати така, както когато коленичеше заедно със сестрите си за молитва, преди да си легнат.

— Извинявай — прошепна тя.

Той я наблюдаваше с красивите си кафяви очи, от които сърцето ѝ преливаше от щастие и копнеж. Бяха невероятно красиви и ѝ се искаше да заличи представата за добро и зло.

Не успя и затова затвори очи.

— Извинявам се. Много се извинявам. Вината, разбира се, е моя и няма да ѝ кажа. Обещавам, тайната ще си остане между нас, никога няма да ѝ казваме и отново искам да се извиня. Недей да си мислиш... не съм възпитана по този начин. Не съм такова момиче. Не бих и помислила за... да... с женен мъж. Особено след като съпругата на въпросния мъж е толкова мила с мен. Толкова добра. Тя ми е като сестра... но ти не се тревожи. Няма да ѝ кажа. Никога няма да ѝ кажа.

Валънтайн не отговаряше и тя отвори едното око. Той я наблюдаваше, но този път с различен поглед, по-спокойно. Тя отпусна ръце и го зачака да заговори.

— Сладката ми Лети! — Разсмя се тихо и притегли един от столовете да седне. — Боже мой!

В последвалото мълчание тя се досети какво се кани да ѝ каже и стомахът я присви. Щеше да каже: „Когато те целунах, земята се разтърси“. Канеше се да каже: „Да заминем някъде заедно, ти си най-красивото момиче, което съм виждал, търся те цял живот, а не съм и подозирал, че е така“ и нещо също толкова прекрасно, както във филмите. От една страна, бе ужасена от онова, което се канеше да ѝ

каже, от неговото предложение, а от друга, нямаше търпение да го чуе. Прехапа устни и усети как тръпне в очакване да чуе всичко това.

— Лети, миличка — започна той.

— Да?! — прошепна момичето.

— Какви лъжи са ти разказвали? Какви истории за адски огън и мъчения са ти наговорили, за да се подчиняваш? — Гласът му се бе променил. Беше станал тих, спокоен и компетентен, напомни й колко по-възрастен е от нея и какво работи още от дете. — Не си направила нищо нередно, мило момиче.

— Наистина ли?

— Какво си направила, освен да дадеш най-доброто от себе си? Ти вложи всичките си чувства в сцената, за да изиграеш героинята. Когато затвори очи и получи целувката, Мари бе тази, която очакваше целувка от лейтенанта. Целувката беше невероятна, защото бе съвършеното изпълнение на копнежа между съсипания войник и вдовицата от войната, които усещаха прилива на нов живот за пръв път от много време и...

Докато Валънтайн обясняваше бавно и спокойно, срамът, залял Лети, започна да отшумява, но бе заменен от нов страх и тя стисна масата, за да се задържи. Търпението, с което Валънтайн й обясняваше, беше хубаво, но нямаше нищо общо с епичния романтизъм на целувката им. Тя копнееше за него. Той го беше усетил. Силата на нейното желание личеше на обикновеното й, глупаво лице. Той опитваше по най-внимателния начин да й обясни, че е било най-обикновена актьорска игра, а тя се почувства като объркано момиченце.

— Ти си прекрасна актриса — въведе ме в сцена, за която няхах представа как ще се получи и... — гласът на Валънтайн стана дрезгав и той замълча. Сведе глава и в последвалото мълчание Лети се загледа в гъстата махагонова коса и си каза, че ако получи още една целувка от него, ще се откаже от славата, за която мечтаеше, и ще бъде доволна от съдбата, която животът й е отредил, ще се примири с наложените й наказания. Без да вдига очи към нея, той протегна ръце към нейните и когато пак заговори, тя си напомни, че трябва да диша. — Как бе възможно някой от нас да предвиди подобна целувка? Кой би обвинил нещо толкова добро като това?

Лети вдишваше и издишваше. Очите ѝ бяха замъглени. Кожата ѝ потръпна от бузите чак до врата.

— Искаш да кажеш... че тази целувка не беше истинска, така ли?

— Ако не беше, значи не познавам нищо истинско в живота. И не искам да знам.

Тя разбра какво се опитва да каже той. Да седи до Валънтайн О'Дел в кухнята му, боса, докато устните ѝ още парят от неговите, бе най-истинският момент в целия ѝ живот. Досега я бяха целували само два пъти — веднъж един противен тип, който я използваше, и веднъж симпатично момче, наистина много мило, но неговата целувка нямаше нищо общо с тази. Бе точно както майка ѝ обясняваше, когато изтъкваше защо Лети е специална. Третият път е на късмет.

— Целуни ме отново — прошепна тя и зачака, докато той стискаше ръката ѝ и привличаше лицето ѝ към своето.

---

[1] Линди — Комбинация от фокстрот, чарлстон и други стъпки, от която през 1927 г. произлиза нов танц, посветен на първия трансатлантически полет на Чарлз Линдберг. — Бел.ред. ↑

[2] Блек ботъм — Бърз танц, популярен през 20-те години на ХХ в. — Бел.ред. ↑

— Да се прибираме и да се залавяме за работа.

Астрид въздъхна тежко и нацупи устни. От другата страна на Чарли се бе настанила Нарсиса Фипс, приятелка и съперница на майка ѝ, чийто втори брак по сметка я бе свързал със семейството на Алфред Хендерсън Фипс. От онези Фипс, които се занимаваха с въгледобив. Астрид разбра, че тя е чула казаното от Чарли, защото извърна леко глава и десертната лъжичка изтрака на порцелановата чинийка. Вече бе станало късно и заведението се беше поизпразнило, нямаше шум, който да прикрива незначителното.

Астрид се разкиска и опря лакти на масата, приведе се напред и отговори тихо (не чак толкова, че госпожа Фипс да не чуе):

— Както кажеш, любими съпруге.

Чарли се ухили и отмести стола назад, за да стане, при което се разнесе шумно стъргане по пода и облегалката леко закачи госпожа Фипс. Той дръпна сакото си от стола и извади дебела пачка от джоба, преди да метне сакото на раменете на Астрид. Докато вървяха към вратата, Астрид се извърна назад и забеляза стодоларовата банкнота на масата.

— Мили, няма ли да чакаме рестото?

Чарли докосна с устни ухото ѝ и продължи напред.

— Защо ми е да чакам? Сега бързам.

Тази екстравагантност накара Астрид да пламне от удоволствие и тя закрачи към вратата с огромно удоволствие.

— Лека нощ! — изчурулика младата съпруга към всички, които слушаха. Докато Чарли ѝ държеше вратата, тя отметна коса и продължи, без да се обръща назад, за да покаже, че е чула хора от „лека нощ“ и „благодаря“, които я последваха.

Вратата се затвори, Чарли грабна ръката ѝ, дръпна я назад и макар тя първо да се опита да се съпротивлява, той се оказа по-силен. Завъртя я към себе си и я притисна към вратата. Стъклото се оказа

изненадващо хладно на раменете ѝ и тя разбра как всички вътре виждат как съпругът ѝ стисна шепа коса и я притисна до себе си.

— Чарли! — възкликна Астрид и издаде долната си устна, престори се на шокирана при публичната му проява на страст. Този път го затегли за ръката и се разкиска, когато забързаха по дебелия дъсчена рампа към непавириания парцел, където бяха паркирани автомобилите.

Нощта миришеше на сол и жега. Докато бяха вътре, влагата във въздуха бе станала по-осезаема. Двамата се смееха. Тя внезапно осъзна колко много шампанско бяха изпили. Бяха пияни. Той се облягаше на нея по-тежко, отколкото тя на него, което ѝ напомни колко едър е Чарли, и това, незнайно защо, я накара да се смее още по-високо. В тъмното ѝ трябваша няколко секунди, за да се ориентира и да определи кой е автомобилът на Чарли. Щом забеляза лъскавия му нов седан, звънко възкликна: „Аха!“. В същия момент забеляза мъжа в лъскав син костюм да се оттласва от автомобила и да тръгва към тях.

— Чарли Грей — рече той.

Преди да успее да огледа непознатия, Чарли пристъпи напред да я защити с тялото си. Допреди малко краката му бяха отпуснати, натежали, но сега се стегна, изпъна гръб и рамене.

— Качвай се в колата — прошепна ѝ напрегнато.

Астрид надникна иззад Чарли и забеляза, че макар мъжът да имаше огромен белег на бузата, не изглеждаше чак толкова страшен. Костюмът му беше скъп и се държеше като богаташ — спокойно, точно като хората, които познават добре себе си или имат достатъчно пари, за да не им пука от нищо. Не беше приятел на Чарли — беше повече от очевидно, но ѝ се стори достоен противник.

— Върви!

Този път тя не се възпротиви. Бързо заобиколи и се качи на мястото до шофьора, но се приведе към прозореца до волана, за да слуша.

— Какво искаш? — попита Чарли непоколебимо.

— Представявам организацията на Койл Минк — обясни мъжът. Говореше небрежно, но начинът, по който произнесе „Койл Минк“, беше, все едно изрича „голяма работа“.

— Нима?!

— Да.

— И? — Чарли спря да запали цигара — Астрид разбра от трите драсвания на клечката кибрит колко е нервен, без гласът му да го издава. — Какво иска Койл Минк от мен?

— Нищо. — Мъжът издаде неприятен звук, който приличаше на подигравателен смях. — Абсолютно нищо. Просто мисли, че пърдиш по-високо от задника си.

— Аз не пърдя — отвърна спокойно Чарли и на Астрид ѝ се прииска да е до него, да се отпусне на рамото му, за да погледне непознатия в очите и да подкрепи съпруга си: „Точно така, господинчо“, като истинско гангстерско момиче.

— Минк пет пари не дава дали пърдиш, или не, стига да не навлизаш в територията му.

— Ти му кажи да не навлиза в моята! Моята територия е там, където продавам, и никой не ми казва какво да правя, нито Минк, нито друг.

Очите на Астрид блестяха от вълнение, докато наблюдаваше словесната престрелка. Първоначално мъжът в синия костюм не отвърна. Отстъпи и се усмихна тайнствено.

— Това е предупреждение, Чарли. Какво ще правиш, си е твоя работа.

— Ей, не говоря с теб! — изрева Чарли.

Мъжът сви рамене и се отправи бавно към автомобила си.

— Не може да ме заплашваш и после да бягаш!

— Аз съм просто вестonosец, Чарли, изпратен да те предупреди честно и почтено. Ако не се махнеш от територията на господин Минк, следващия път няма да е толкова приятелски настроен.

— Приятелски настроен ли? На това ли му викаш приятелски? Заплашваш ме, докато съм със съпругата си? — Чарли крещеше, но мъжът в синия костюм дори не трепна, когато се настани в колата си и запали. Бързо, преди Астрид да разбере какво точно става, Чарли седна зад волана.

— Леле! — ахна Астрид и се намести на своята седалка.

Включи мотора и колата се разтресе. Мъжът в синия костюм потегли. Чарли го последва, направи рязък завой и пое по тъмния провинциален път. Докато фаровете им разсейваха мрака и осветяваха пелената от дъжд, Астрид се подпря на таблото и се усмихна с обожание на съпруга си. Едрото лице на Чарли обаче беше строго,

изглеждаше бяло на отблясъците на стоповете на предната кола, а очите му щяха да изхвъркнат от гняв. Той нито погледна Астрид, нито ѝ обърна внимание, а кокалчетата му изпъкваха, докато стискаше волана. Прииска ѝ се той да каже нещо, но беше доволна, че шофира съсредоточено, след като е изпил прекалено много на вечеря.

Автомобилът пред тях зави по Санди Пойнт Драйв и Чарли го последва. Направи широк завой, за да избегне пропъзелите към пътя корени на огромен дъб. Човекът в синия костюм не знаеше за корените. Заби се право в тях и те намалиха скоростта му наполовина. Това го довърши. Чарли се натресе в него, заби се в колата му.

Астрид усети удара с всяка кост от тялото си и удоволствието, което изпитваше досега, се стопи. Замижа преди втория удар, но усети и него. Отвори очи и видя как синият автомобил излита от пътя към ширнало се изоставено поле, в което на светлината на фаровете се виждаха високи до коленете плевели и жълти диви цветя. За момент ѝ се стори, че другата кола ще се измъкне, но тя се заклати напред-назад и ненадейно хлътна в рова. Преобърна се като играчка, изхвърлена от немирно дете.

— Боже господи! — Астрид покри лицето си с ръце.

Вече не можеше да си намери място от страх. Видя преобърнатия автомобил със смачкан покрив и всичко в нея се сви. Преди да отдръпне ръце от широко отворената си уста, Чарли изскочи от колата и се втурна към смачкания автомобил. Тя реши, че мъжът ѝ отива да провери дали човекът е добре и тя също трябва да помогне. Пристъпи към обърнатата кола и разбра, че Чарли няма намерение да помага. Стискаше пистолет.

— Чарли...

Не я слушаше.

— Заплашваш ме пред жена ми! — изкрещя той. — Пред жена ми! — повтори като развалена плоча. — Пред жена ми!

В отговор мъжът простена тихо, мъчително. Астрид чу гласа му, преди да го види, а щом го съгледа, стомахът ѝ се сви. Опитваше се да изпълзи през счупения прозорец. Самоувереността, която излъчваше на паркинга, вече я нямаше. Беше стиснал зъби, очите му гледаха диво. Дъждът, който ту спираше, ту пак започваше през целия ден, сега плисна и катастрофалият се подхлъзна, когато стигна до неокосената трева.

— Аз съм просто вестносец — изхриптя човекът. Беше му трудно да говори. Май ребрата бяха пробили дробовете. Мъчеше се да бръкне под самото, но се оказа прекалено бавен, за да стисне пистолета.

— Вестносец, а? — Чарли изрита чуждия пистолет. Ръката му описа широка дъга в нощта, преди да насочи дулото в слепоочието на непознатия. От челото му шурна кръв и Астрид инстинктивно покри лицето си с ръце. Чарли заговори отново, а гласът му бе завладян от необичаен бяс. — Това е за вестите, които ми донесе!

Започна да го ритат. Тя разбра какво става от начина, по който Чарли пъшкаше и от звука на твърдите обувки в мекото тяло на човека, който не спираше да пъшка. Най-сетне тя не издържа, дръпна ръце от лицето си и се втурна напред.

— Чарли, престани! — изплака Астрид.

— Да престана ли? — Чарли започна да го ритат още по-ожесточено. Кичури коса провиснаха над очите му, докато риташе с всички сили. — Мислят си, че могат да ме унижават! Смятат да ме унижават пред жена ми!

Очите на вестносеца бяха затворени. Той продължаваше да пъшка, но вече беше отвъд болката.

— Ще го убиеш!

Тя посегна към ръката на Чарли, но той се извъртя, преди тя да успее да го хване. Когато се обърна към нея, и се стори по-голям, същински гигант. Очите му блестяха като на животно, а лицето му беше мокро от дъжда.

— Чарли — прошепна тя, но знаеше, че не говори на него. — Чарли, ако не престанеш, ще го убиеш.

— Искаш да го убия ли? Да го убия ли искаш? — изрева той.

Не откъсваше поглед от нея, когато стреля. Не погледна накъде е насочен пистолетът, но куршумът уцели човека в средата на синьото сако. Той изкрещя и мирисът на барут се смеси с металния мирис на кръв.

— Недей, Чарли, не го убивай! — Астрид едва намери сили, за да изрече думите и гласът ѝ прозвуча като на малко дете.

— Сега вече трябва да го убия — отвърна той с някакво раздражение, все едно говореше за кон, обречен заради счупен крак.

Тя пристъпи към него, но беше твърде късно. Чарли бе с гръб към нея, когато стреля втори път, но тя беше близо и щом главата на човека се пръсна, кръвта полепна по бялата ѝ дантелена рокля. Астрид не можеше да диша, не чуваше нищо, дори не помнеше какво е да можеш да чуваш.

Нито тя, нито Чарли проговориха на връщане към колата. Чарли шофираше бързо, но ѝ изглеждаше невъзможно да се движат толкова стремглаво, колкото ѝ се струваше. Беше като във филмите, когато действието забързва и всеки върши всичко за двойно по-малко време. Това обаче беше комичен ефект, а Астрид не си представяше някога да се засмее отново. Кръвта попи в роклята и тя се страхуваше да погледне, защото не знаеше какво я чака.

Минаха през портите на Догуд с главоломна скорост. Гумите изсвистяха и поднесоха на мократа трева, когато се изкачиха на хълма. Ливадата вече бе подгизнала. Чарли наду клаксона, три дълги, настойчиви изсвирвания, докато Астрид се опитваше да се измъкне от мястото си.

Отново чуваше. Чуваше, но ѝ се искаше да не може, защото това означаваше, че ще чуе гласа на Чарли — натрапчив, жесток, — докато лае заповеди към биячите си какво да направят с мъжа. Притисна длани към ушите и се заклатушка към каменните стъпала. Влезе в жълтата светлина на къщата. Косата и дрехите ѝ бяха мокри, но нямаше особено значение. Хрумна ѝ, докато се качваше по широкото стълбище, че е призрак, защото не чувстваше почти нищо, сякаш стъпалата ѝ не докосваха пода. Стигна на втората площадка и разбра, че е жива, защото стомахът ѝ се преобърна. Избълва на пода пържолата, която бе изяла на вечеря. Пред нея останаха противни, наполовина смлени парченца.

Заради бурята след полунощ се появиха свлачища и добре, че по това време повечето хора си бяха у дома. В източния край на острова прозорците бяха заковани, а електричеството изключено. Старият двулентов път към града се оказа непроходим и много от къщите, построени близо до брега или в ниското, бяха наводнени. Дървета бяха изтръгнати от земята и се събудиха с корени във въздуха. Оборотът беше твърде нисък в местата, където нелегално се продаваше алкохол, въпреки че имаше и такива, в Манхатън, където хората бяха принудени да останат цяла нощ и резервите бяха напълно изчерпани. Присъстващите си тръгнаха със засрамени усмивки и до края на живота си не спряха да питат близки и познати къде са били по време на урагана от 29-а.

Известният пилот Макс Дарби и Кордилия Грей, дъщерята на контрабандиста, наблюдаваха приливите и отливите на урагана от почти празната бална зала на Гранд Марина Лодж край „Монток“, чийто хидроплан Макс бе взел назаем, за да я прибере. Правил въздушно шоу за тях на откриването на базата — така обясни, — а мениджърът останал негов приятел дори след като благодетелят му го изостави. Това и фактът, че все още му дължеше услуга за последния път, когато бе написал в небето предложение за брак за един от важните им посетители, му бе осигурило хидроплана плюс вечеря от пържени миди. Изядоха ги на плажа в картонени чинии в червено и бяло, преди да плисне проливният дъжд. Повечето гости си тръгнаха навреме, преди да прекъсне електричеството и последният лед да се разтопи. Персоналът бе принуден да изяде стридите, иначе щяха да се развалят. Всички похапнаха послушно и весело. Извадиха и от старите запаси бяло вино, за да преглъщат по-лесно.

Оркестърът остана и засвири по-високо, когато нощта започна да отстъпва на утрото, а камериерките танцуваха с шапки от салфетки. Виждаха как вълните се разбиват в скалистия бряг, как тъмните облаци прииждат от юг, но за Макс и Кордилия тези неща не представляваха

истинска заплаха. Седяха един до друг на ниските столове от зебло, които обикновено бяха поставени на терасата, държаха се за ръце по време на бурята и пиеха кока-кола. По-късно персоналът стана сантиментален и заразказва забавни случки. Оркестърът засвири бавна мелодия и Кордилия убеди Макс да потанцуват.

— Изобщо не мога да танцувам — повтори той четири или пет пъти, преди тя да постави ръцете му на място и да отпусне глава на рамото му. Той наистина не можеше, беше очевидно, но тя нямаше нищо против. Беше й приятно просто да се движи под звуците на музиката, докато е в прегръдката му.

На зазоряване бурята беше отминала. Брегът беше осеян с останки, а небето бе нежно розово, където слънцето се опитваше да пробие бледосивото. Персоналът в Щанд Марина спеше по масите — онези, които не се бяха върнали в спалните помещения, а Макс и Кордилия сънено наблюдаваха как цветовете на хоризонта се менят.

Разговаряха тихо, нежно. Гласът на Макс беше бавен и за няколко секунди й се стори, че той заспива. Отпусна ръка на гърдите му, за да го успокои. Тогава усети напрежението в неговите мускули и пак отвори очи.

— Преди да се запозная с теб, мислех само за летене. Тя бе единственото, което ми харесваше.

— Много ми е приятно, че го каза — прошепна тя.

— Не съм се интересувал от мнението на другите, а сега ме е грижа дали имаш добро мнение за мен.

— Имам.

Най-сетне слънцето изгря. Високите прозорци искряха на лъчите му и тя усети топлината по кожата си и клепките. Усмихна се леко.

— Кордилия... — започна той, но гласът му бе като на автомобил, който не иска да запали. Намести се на стола и въздъхна тежко през носа. — Когато си тръгнем, когато се върнем на Норт Шор... когато те оставя в Догуд. — Въздъхна за сетен път и извърна глава настрани. — Искам със сигурност да знам, че пак ще те видя.

Кордилия не помръдваше. Краката й бяха кръстосани. Остави лявата си ръка да лежи точно над сърцето на Макс. Думите му бяха съвсем обикновени, но тя разбра: той изричаше нещо, което не й е казвал досега. Беше признание. Не можеше да го погледне. Неочаквано

усети, че е чакала това признание през цялото време и се е страхувала да не избухне в сълзи в такъв момент.

— Никога няма да намеря друго момиче, с което искам да разговарям, както е с теб. Убедено мога да го заявя. — Говореше бързо, сякаш се страхуваше, че тя може да му откаже, ако я остави да заговори. — Искал съм единствено да летя. Искам да съм най-добрият в онова, което върша. Искам всички да знаят, че съм най-добрият. Струва ми се... страхувал съм се, че ако ти си моето момиче, непрекъснато ще мисля за теб, мислите ми ще прескачат към теб и ще изгубя всичко, за което съм полагал усилия. Сега обаче изгубих всичко и знам, че ще си го върна, затова вече не ме е страх. Не се притеснявам, че ще се разсейвам заради теб, нито какво ще кажат хората, задето ти си моето момиче... — Гласът му пак стана дрезгав, но той продължи: — Ще бъдеш ли моето момиче? Наистина моето момиче така, че всички да знаят?

— Аз вече съм твоето момиче, Макс, и пет пари не давам кой знае.

Чу се да изрича тези думи и по устните ѝ затрепка усмивка. В другия край на балната зала хората започваха да се будят, правеха кафе. Тя усети аромата му и разбра: денят напредваше. Беше развълнувана за бъдещите дни, в които всички щяха да научат, че е момичето на Макс. Не беше готова обаче този интимен момент — сама с Макс в далечно кътче на Лонг Айлънд, окъпано от светлината на новия ден — да приключи.

— Поседи с мен още малко.

— Добре — съгласи се той и покри ръката ѝ, все още отпусната върху гърдите му, със своята.

— Майка ти откъде е знаела да те нарече Валънтайн?

— В какъв смисъл? — Той беше застанал пред огледалото в гардеробното до голямата спалня в кремаво и златисто, която делеше със София, и гласеше високата яка на дългото до коленете сиво сако — костюма му за „Добрият лейтенант“. Това беше стаята на София и на съпруга на София. Лети не бе забравила напълно тези факти. Не спираше обаче да размишлява над онова, което Валънтайн ѝ каза: нещо, което е толкова хубаво, не може да е грешно. След като София

замина с Монтроуз, не беше ли и на Лети позволено да прояви малко егоизъм, като го спаси от брак без обич?

Тази сутрин от студиото бяха изпратили костюма. Валънтайн и Лети обаче го видяха чак следобеда, когато Хектор излезе от асансьора, прехвърлил го на едната си ръка. Снощи бяха заспали свити на разположените едно срещу друго канапета в хола. Последното, което Лети помнеше, беше, че Валънтайн искаше да я нарисува във вида, в който беше, и я помоли да остане неподвижно. Тя се опита да държи очите си отворени, но клепачите ѝ натежаха. По радиото съобщиха, че през нощта е имало буря, но те са спали през цялото време. Сега, докато седеше на червеното кадифено канапе, единствената ѝ мисъл беше, че той е олицетворение на романтиката. Това имаше предвид, но щом усети бузите си поруменели, заопипва подгъва на полата си.

— Името е свършено за теб — прошепна тя. В мига, в който изрече думите, усети колко угоднически звучат и я сполетя черна мисъл. Целувката им вероятно не означаваше кой знае какво. Навярно просто се поувлякоха в онзи момент и тъкмо затова тя бе с блеснали очи сега. — Това исках да кажа.

— Но ти не ме познаваш под друго име! — Той бе зает да оформи извинката на лявата си вежда с нокътя на малкия пръст. — Ако ме познаваше като Хърман през изминалите години, нямаше ли да ти изглеждам свършеният Хърман!

— Хърман! — повтори Лети през смях и изсумтя. — Няма начин да си Хърман.

— Нямаше ли да съм красив, ако се казвах Хърман?

После я погледна с онзи поглед, изпълнен с надежда, който, незнайно защо, напомни на Лети за Яйчо, когато кучето вдигаше поглед към господарката си в очакване на одобрение. Щом го видя, вече не се чувстваше засрамена и пристъпи към него.

— Лети. — Той произнесе името ѝ, все едно е някаква красива, тайнствена земя, която той вижда за пръв път. С показалец проследи линията на брадичката ѝ. — Лети, истински късмет е, че те срещнах.

— Сериозно ли говориш?

— Да. — Върхът на пръста му се спусна от брадичката към врата, после по ръката, докато не пое малката ѝ длан в своята едра. — Ще вечеряш ли с мен?

Мисълта да седи в ресторант с мъж като Валънтайн, за когото пишеха във вестниците и бе пътувал до Европа, за когото мечтаеха жените по цял свят, докато заспиваха, завладя Лети и ѝ се стори, че трябва да откаже. Само дете нямаше никакво желание да отказва. Пое си дълбоко дъх и реши: случилото се снощи е било истинско.

— Да.

— Ще отидем поотделно, за да не се стори странно на Хектор... или на феновете ми. Нали може?

Тя кимна. Всъщност не беше сигурна защо има значение и смътно разбираше как, ако мисли задълбочено, ще стигне до заключението, че върши нещо нередно. Но пък беше толкова вълнуващо — двамата щяха да излязат, около тях щеше да има какви ли не хора, но единствено те двамата щяха да са наясно какви са чувствата помежду им.

— Добре... сега се облечи. И още нещо, Лети.

Тя бе на прага на стаята и го погледна през рамо.

— Да?

— Би ли облякла роклята, с която беше онази вечер? — Той се усмихна широко като момче. — Червената.

Лети усети тръпка на щастие и бе изкушена да откликне с ентузиазъм, но първо се запита как би постъпила София. Затова се усмихна едва-едва и тръгна към стаята си, за да се направи красива за срещата със звездата от „Скитникът и наследницата“.

Небето беше бледосиньо, както след дъжд, а полята под тях бяха тъмни и подгизнали от миналата над Лонг Айленд буря. Над ливадите се усещаше хлад, макар Кордилия да бе сменила жълтия дъждобран с кожено яке като онова, което Макс винаги обличаше за снимки. Бипланът в зелено и бяло на Гранд Марина Лодж изрева и двамата трябваше да викат, за да се чуват, но не се наложи. След разговора им в балната зала се чувстваха добре заедно дори когато мълчаха.

Неочаквано Ню Йорк Сити се оказа под тях. Слънцето си играеше по водата и небостъргачите, които стърчаха над Манхатън като от корона с хаотичен дизайн, порозовели на утринната светлина. Тя погледна към Макс и се зарадва, задето не се е поколебала онзи ден в Юниън, когато желанието да избяга бе толкова силно, че си събра багажа.

Приблизително, когато видя остров Рузвелт — тясна ивица земя, която разделяше широката река на две, — Макс спусна бързо самолета. Отначало помисли дали нещо не е наред с двигателя, или той е направил груба грешка, и я обзе страх. Водата, пълна с лодки в този час, се приближаваше бързо. Погледна към него и забеляза, че той не се страхува. По лицето му играеше усмивка. Тя се взря право напред и притаи дъх, докато се носеха надолу съвсем ниско. Забеляза отражението на корпуса в зелено и бяло в огледалната повърхност, над която профучаха. Над главите им се ширна Куинсбъро. От лявата им страна бяха строгите бели постройки на приюта за душевно болни на остров Рузвелт. От дясната се намираше пътят, който обикаляше източната страна на Манхатън, където, по всяка вероятност, един от пътниците на някой от миниатюрните автомобили в същия момент бе вдигнал глава, за да види самолета, стрелнал се изпод моста и върнал се високо в облаците.

Сърцето на Кордилия полетя, докато се изкачваха. Искаше ѝ се да каже нещо забавно и остроумно, като: „Била съм над Куинсбъро, но единствено ти можеш да ме отведеш под него“, но преди да измисли

как точно да го формулира, видя моста Уилямсбърг да се приближава. Малка фигурка на моста помахаша и разстоянието помежду им започна да се скъсява.

— Иххаа! — извика тя, проумяла дръзкия план на Макс и поласкана да участва в него.

Усмивката ѝ се задържа, докато не чу дългия, пронизителен вой на сирената за мъгла и видя огромен шлеп като изхвърлен от водата кит точно на пътя им.

— Мили боже! — прошепна и затвори очи.

Удар така и не последва, вместо това усети как тялото ѝ се завърта настрани заедно със самолета. Отвори едното око и разбра: Макс е направил маневра, за да се промушат покрай шлепа, а сетне пак се извисиха, видяха завоя на реката в края на Манхатън. Задиша спокойно и осъзна, че се доверява на Макс да я заведе навсякъде. Както и да е, вече знаеше къде отива той и когато самолетът мина под моста Манхатън и разпръсна чайките, тя нито се учуди, нито се уплаши. Усмиваше се широко, когато стигнаха до моста Бруклин. Тънките нишки на страничните въжета бяха порозовели под лъчите на издигащото се слънце. Двете горди кули ги примамиха към тях, сякаш ги зовяха: „Елате“. Самолетът се спусна ѝ те се озоваха пред нюйоркското пристанище, отворено широко към морето.

Макс я погледна и отвърна на усмивката ѝ.

— Дано не съм те уплашил.

— Малко — призна тя с блеснали очи. — Справих се обаче.

— Така си и мислех.

Пристанището беше осеяно с най-различни плавателни съдове: кораби за круизи, влекачи и яхти, които разкарваха богаташи из океаните, и други, които пренасяха товари. Когато Макс пое нагоре, те надуха сирените си за поздрав, все едно вече бяха научили новината и знаеха на какво са свидетели. Това, разбира се, бе напълно невъзможно и Кордилия се зарадва, че е с него, докато той мина със самолета под четирите моста на Ийст Ривър.

— Странно — обади се тя, след като поеха към Уайт Коув.

— Кое?

— През цялото време си мислех колко си сериозен и потаен, но сега разбирам, че си най-обикновен фукльо!

— Вече нямам никакви тайни. — Той я погледна и сви рамене. — Повече няма какво да крия.

Кордилия кимна и въздъхна. В момента ѝ се стори, че никога нищо не може да се обърка.

— Дано не съжаляваш, задето пожела да съм твоето момиче. Наясно съм колко ти се иска да си най-великият. Знам, че вече си. Аз просто... няма да ми е никак приятно, ако се окаже аз да съм причината да не станеш такъв, какъвто винаги си мечтал.

— Не говори така. — Макс замълча и се обърна към нея с открито лице. Погледът му бе пълен с разбиране. — А и ти искаш да си на върха.

— Май си прав.

Гъстата решетка улици под тях беше отстъпила на зеленина. Дватамата притихнаха и се заслушаха в рева на мотора, който звучеше приглушено в облаците. Кордилия съгледа ниския хангар на просторното летище. Стомахът ѝ се разбунтува и ѝ се прииска все още да не кацат. Щеше ѝ се да обиколят над Лонг Айленд, да се устремят към океана или където Макс пожелае да я отведе. Във въздуха бе лесно да почувства чистотата и съвършенството. Мисълта отлетя, щом забеляза тълпата край хангара. Лъскави черни автомобили бяха паркирани под най-различни ъгли, повече от обикновеното в събота. Кацнаха — земята ги посрещна с неочакваната си твърдост — и минаха по тревата. Тя наблюдаваше как тълпата край автомобилите става по-голяма и започна да различава подробности по дрехите им. Забеляза някои да стискат фотоапарати.

— Боже! — възкликна тя, когато спряха.

Макс беше стиснал зъби. Кордилия го стрелна с поглед, обърна се към тълпата и накрая пак към него. Знаеше, че мисли за всичко, което му е отнето, за написаните груби думи. Сети се как ѝ каза, че ще го изядат жив, задето черно момче си е позволило да бъде с бяло момиче. Уплаши се, макар да твърдеше обратното. Не съжаляваше и се надяваше хората да разберат. Продължи да го наблюдава, а той ѝ отправи блестяща усмивка. Тя разбра със сигурност, че публиката няма да устои на чара му, дори и да иска.

— Ако не се опитвах да те впечатля, всички тези хора нямаше да са тук сега.

— Наистина ли се опитваше да ме впечатлиш?

— Да.

Тя се изчерви от удоволствие, когато чу признанието му. Макс махна авиаторските очила, подпря ги на челото, за да види тя очите му, преди да притисне устни към нейните.

— Да знаеш, че съм впечатлена — прошепна тя, щом се отдръпна.

Тълпата се бе втурнала към тях, повечето вдигнали фотоапаратите си.

— Готова ли си? — попита той и стисна ръката ѝ.

Тя разкопча кожената каишка на каската и тръсна къдравата си кестенява коса. По лицето ѝ се разля усмивка.

— Напълно.

Макс кимна и се обърна. Дръпна резето и отвори вратата. В кабината нахлу влажен въздух и шумът от тълпата. Тя го наблюдаваше, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Той бе все същият Макс, сериозен и напрегнат, но в него се бе появило нещо ново. Движенията му бяха по-свободни, очите не избягваха чуждите погледи. Той отвори вратата и откъм нейната страна. Тя почувства ветреца в косата си, вълнението на многолюдната тълпа, устремила се към тях. Не ги погледна. Обърна се към Макс, докато той протягаше ръце да я поеме. Намигнаха си тайно, преди да се обърнат и да поемат напред. Стената от тела се разтвори пред тях. Щом забелязаха Макс и Кордилия толкова уверени заедно, без да се страхуват от хората, насъбралите се останаха поразени. Повярваха, че е истина, обърнаха се и ги последваха. Тя не беше сигурна къде отиват, докато не позна един от даймлерите на семейство Грей и бодигарда си Антъни.

— Госпожице Грей, бяхте ли в самолета на Макс Дарби, когато прелетя под четирите моста? — Гласът бе сух, мъжки, дрезгав от цигарите и когато тя се обърна, позна Клод Карион.

— Станали сте много рано, господин Карион.

— За нещо подобно ще стана и още как. Освен това не съм особено по спането.

Той забърза редом с тях, гърдите му свистяха от влагата. Кордилия тайно се наслади на факта, че известният журналист я преследва.

— Да, бях с него. — Кордилия вече бе съвсем близо и направи многозначителна гримаса към Антъни. Той изскочи от автомобила и ѝ

отвори задната врата като истински шофьор. — Така празнувахме — рече тя и се настани отзад в даймлера.

— Какво сте празнували? — изкрещя Клод Карион.

— На вас на какво ви прилича? — отвърна Макс и се качи при нея.

Лети се настани на задната седалка на таксито. Срамежливостта ѝ бе изчезнала, а очите ѝ блестяха. Беше използвала всички научени от София трикове, докато се обличаше и гримираше и всяко движение на пръстите, всяко замахване на четчицата за грим шептеше Валънтайн.

— Ето тук — посочи тя на шофьора пред малкия италиански ресторант.

През прозорците забеляза бели покривки и свещи. Разбра, че Валънтайн е избрал мястото за първата им истинска среща. Тук бе съвършено за романтика. Беше ѝ казал: „При Франки“ е достатъчно отдалечено и няма да се притесняваме от онези, които се питат защо сме заедно. От една страна, Лети знаеше, че би трябвало да се засрами. Все пак отношенията им се задълбочаваха и не ѝ се щеше да мисли за съпругата му, независимо дали ще стане негова любовница, или не. През прозореца на таксито погледна към заведението и сърцето ѝ трепна от щастливото очакване.

— Сигурна ли сте? — попита шофьорът. Имаше странен акцент, който добавяше по две допълнителни срички дори към простите думи.

— Да.

За пръв път в живота не се съмняваше и гласът ѝ прозвуча висок, ясен. Подаде му банкнота и каза да задържи рестото.

Стъпи самоуверено и стегнато на тротоара. Държеше брадичката си ниско, беше извила вежди и пригладила коса с масло, та да изглежда лъскава и да открива ушите.

Точно пред вратата Лети зърна Валънтайн. Беше се настанил на една от страничните кръгли масички. Пред него гореше свещ в свещник и имаше недокосната кошничка с хляб. Зарадва се, че в червената рокля не изглежда натруфена. Той беше със смокинг, точно както се бе надявала. Гледаше пред себе си, ръката му беше на масата. Разбра, че въпреки чара и постигнатите успехи, Валънтайн е нервен, понеже ще се видят насаме. Пламъкът на свещта хвърляше отблясъци

по правия му нос. Забеляза красивата кожа на врата под бялата яка на ризата. Издаде долната си устна и усети как коленете ѝ омекват. Забрави за обиграната, елегантна походка, която бе научила през последните седмици, и се втурна към него.

Той я видя, примигна и по лицето му се разля усмивка. Стана и разтвори ръце. Тя се отпусна в прегръдката му и вдигна лице за целувка, но очите му бяха затворени и той я притисна към гърдите си, все едно току-що е прекосил океана с надеждата да я види и не можеше да повярва, че е истинска.

— Лети! — прошепна той и я пусна.

Седнаха и се усмихнаха един на друг.

— Не ти ли се струва, че е изминала цяла вечност?

— Да! — Тя прехапа устни. В стария си живот сигурно щеше да се изчерви, но сега не се чувстваше притеснена от случващото се между тях. — Беше почти... болезнено, нали?

— Да, не е ли странно?

Останаха загледани един в друг за няколко секунди. Той извърна поглед, сякаш не можеше да повярва на споходилия го късмет.

— Много. — Лети си пое дълбоко дъх. Прииска ѝ се да намери думи за ярките цветове в себе си, но бе и поуплашена.

След малко се почувства по-смела и реши да опита:

— Просто всичко ми се струва съвършено, когато съм с теб. Даже и един час раздяла е мъчителен, прекалено дълго е времето, преди да те видя отново и всичко да си дойде на мястото.

— Знам какво имаш предвид — отвърна простичко Валънтайн, вдигна ръцете ѝ и започна да целува кокалчетата.

Дори да имаше други хора в ресторанта, Лети ги бе забравила. Беше като на кино: камерата показва първо теб в салона, сетне лицето на мъжа, после на жената, после пак на мъжа и на жената, докато не забравиш, че двамата са в помещение.

Пламъкът на свещта между Лети и Валънтайн трептеше. Магията бе разсеяна за кратко, когато до масата застана сервитьор. Беше с дълга бяла престилка, чак под коленете, тъмната му коса беше сресана на път по средата, зализана към ушите по старомоден начин.

— Бутилка минерална вода за масата? — Беше прибрал елегантно ръка зад гърба си.

— Да, благодаря.

Келнерът се отдалечи, а Валънтайн се облегна на стола и въздъхна. Махагоновите му очи заблестяха, щом погледна Лети.

— Ти откъде се появи? — попита най-сетне той.

Лети подпря лакти на бялата покривка и отпусна брадичка в длани. Докато Валънтайн я наблюдаваше, тя знаеше какво представлява — червена рокля, бяла кожа и плътни мигли. Юниън, Охайо, и се струваше позабравена детска приказка.

— Градчето се нарича Юниън и там има църкви, но не и кино. Нямахме кой знае какви забавления. Живеех единствено за посещенията в киното на съседния град. Спестявах всичките си пари, за да отида там, когато ми оставаше време след работа във фермата. Киното се намиреше в град Дифайънс^[1], което бе твърде подходящо, защото татко мразеше филмите и все разправяше, че губя вярата си в бог, като ходя толкова често. Татко бе въвел особено строги правила. Караше ни да се обличаме в черно дори след като годината траур за мама изтече. Момичетата прибирахме косите си на кок, братята ми трябваше да са винаги със сака, дори през лятото...

— Липсват ти, нали?

Лети разказваше със звънлив глас, но сега, когато усети с колко съчувствие я наблюдава Валънтайн, усмивката ѝ потрепна и тя стана по-сериозна.

— Не знам защо. — Обърна се настрани. — Те почти не ме забелязваха! Единствено малката ми сестра ми обръщаше някакво внимание. Все още не знаеше колко ужасен е светът понякога. Аз бях единствената, която се опитваше да я защити от него... — Неочаквано гърлото ѝ задраска и тя прибра ръце в скута и ги стисна. Каза си, че не бива да плаче. Беше в големия град, в италианско ресторантче, от свещите капеше восък по медния свещник и се процеждаше чак до лепената покривка. Беше на среща с филмова звезда, за която бе копняла през целия си живот. Как е възможно да плаче за място, което отдавна вече е загърбила? — Толкова е глупаво... — продължи и си помисли, че се е опитала да говори небрежно, но гласът я предаде.

— О, Лети! — Ръцете му бяха нежни, когато докоснаха челото, докато прибираше косата зад ушите ѝ. — Повечето от нас са като теб — заминали сме, когато сме взели твърдо решение. Бях на осем, когато избягах от нас. Сега обаче си една от нас и ти обещавам, че талантът ще те спаси.

— Не плача, защото ми е тъжно. — Солените сълзи бяха стигнали до устните и тя ги вкуси, но вече не се срамуваше, че плаче. — Просто съм щастлива.

Сервитьорът се върна, но тя не се засрами, задето плаче. Беше благодарна на Валънтайн, че поръча бързо и за двамата, а после пак пое ръцете ѝ.

— Не е възможно всичко да е било чак толкова мрачно — продължи той, след като сервитьорът се отдалечи. — Иначе нямаше да знаеш как да пееш и да танцуваш.

С бялата салфетка Лети избърса бузите си. Тъгата се беше разсеяла и тя с удоволствие му разказа за майка си и за голямата къща на Мейн, как са се упражнявали да танцуват балет и фокстрот, как са изнасяли малки мюзикъли пред семейството, как мама винаги ѝ е казвала, че е родена за блясък и слава. Валънтайн слушаше напрегнато, докато големите овални чинии с ухаеща храна бяха поднесени и после вдигнати. Много от ястията бяха със съставки, за които тя не беше чувала, и той обясни кое какво е и вкусът ѝ се стори още по-хубав. Около тях се настаняваха и ставаха клиенти. Той заразказва защо е избягал от дома и как е започнал да работи във водевили. Тя бе чела историята му във филмовите списания, но версията, която той разказа, ѝ се стори трогателна, по-истинска, отколкото предполагаше.

След часове излязоха на тротоара и този път Валънтайн реши, че не е нужно да се крият. Прегърна я през раменете. Небето над тях бе като тъмно среднощно кадифе. Звездите не бяха блестящи като в Охайо, където някои от къщите все още не бяха захранени с електричество, но онези, които съгледа, примигваха сред романтичния мрак.

— Виждаш ли ги? — попита той и посочи към небето. — Ти ще станеш като тях.

---

[1] Дифайънс — Предизвикателство (англ.) — Б.пр. ↑

Астрид обличаше белия бански с треперещи ръце и все още бе убедена, че неделя е денят, в който най-сетне ще стане от леглото. Съботата беше тъжна, тиха и празна, но днес щеше да е ден като всеки друг. Облече тънко кимоно, което завърза хлабаво на кръста, бухна косата си и нахлупи широкопола сламена шапка с изрязано бомбе. В коридора вирна глава, изпъна рамене и запристъпва точно както я беше учила майка ѝ. Докато се плъзгаше през балната зала, съгледа гърба на Чарли. За момент ѝ се стори, че всичко е нормално. Можеше да се преструва, че последният споделен момент е целувката в яхтклуба. Така или иначе, той си оставаше Чарли и седеше на верандата на голямата къща, наслаждаваше се на гледката.

В края на верандата разпери широко ръце над главата, за да поздрави деня и поляната, ширнала се пред къщата. Басейнът ѝ изглеждаше примамлив, а въздухът, макар и горещ, бе галещ, също като приятна, топла вана. Върджиния винаги се шегуваше как Астрид май е наполовина гущер, защото кръвта ѝ е студена — ставаше ѝ студено, когато на другите им беше топло — и е най-щастлива под жарките лъчи на слънцето. Онази вечер всичко в нея ѝ се струваше смазано. Страхуваше се, че никога повече няма да усети щастие. Денят обаче настъпи и си спомни, че щастieto е единственото, което успява да намери. Реши, че няма причина да не си достави малко от него, по възможност още същия следобед.

Всичко се разпадна, когато Чарли дори не я погледна. Той беше забол поглед, ако това е точната дума, в нещо далечно. Блъсна стола назад, металните крака изплакаха жално по големите сиви камъни, и се изправи. Припомни си какъв беше в нощта на бурята — огромен, сякаш бе уголемен. Без дори да я погледне, той влезе вътре. Астрид примигна и за момент пред очите ѝ изплуваха петна. Мигна отново и видя към нея да се приближава някой.

— Виктор! — провикна се тя и помахна с дългата си слаба ръка.

После пейзажът изгуби цветовете си и всичко пред нея стана бяло. Чувстваше сърцето си, защото ударите му бяха неравномерни. Не усещаше повече пръстите на краката си.

— Къде съм?

— Тя будна ли е?

Астрид се изправи на лакти и мигна. Кордилия бе седнала на перваза и щом забеляза, че Астрид се е свестила, остави вестника. Пердето беше пуснато, а до нея бе поставен вентилатор. Виктор седеше на стол от другата страна на леглото. Наблюдаваше я така, сякаш бе до нея отдавна. Тя видя тъмните му, замислени очи с дълги мигли, и си припомни как я носеше нагоре по стълбите.

— Ох... — изпъшка Астрид и се отпусна на възглавниците.

— В Догуд си. — Кордилия заговори рязко, но уверено. — Аз съм до теб. Беше прекалено горещо и си припаднала.

— Как се чувстваш? — попита тихо Виктор.

— Все едно съм изгубила много кръв. — Сетне се сети как друг изгуби много кръв и съжали за думите си.

Кордилия се наведе и я целуна по челото.

— Жадна ли си?

Щом тя кимна, Виктор скочи и отиде да й налее чаша лимонада. Ледът изтрака в сребърната кана, преди той да се върне и да се настани до Кордилия. Двамата се бяха надвесили над нея, докато тя пиеше, а впоследствие избърса сладката лимонада от устните си с опакото на ръката.

— Колко много шум! — Астрид се опитваше да говори смело и безгрижно, но гласът ѝ потрепери и разбра, че не успява, защото устните на Кордилия се свиха и заприличаха на тънка линия.

— Ще кажа на Чарли, че си будна. — Кордилия взе чашата и стана. — Помоли да му кажа веднага.

Щом Кордилия спомена Чарли, Астрид не се сдържа и мислите ѝ се върнаха към мъжа. Кръвта му беше бликнала, животът се беше оттекл от него в полето, на място, където никой не можеше да му помогне. Чарли го довърши там, а онзи изглеждаше много уплашен в последните мигове от живота си, също като ужасено животно.

— Корд?

Кордилия почти беше излязла, но спря и се обърна на отворената врата.

— Да?

— Мисля... — Астрид затвори очи и преглътна. — Най-добре да замина за известно време.

В стаята се възцари тишина, преди Кордилия да отговори:

— Нека чуя какво ще каже Чарли. — След това стъпките ѝ заглъгнаха, докато се отдалечаваше по коридора.

Астрид обърна глава на възглавницата и насочи поглед към Виктор.

— Не е от жегата — заяви тя след малко.

— Знам — отвърна той.

Известно време тя гледа леглото пред себе си и си представи, че белите върхове и долини са покрити със сняг склонове, по които може да се спуска. В долината се намираше малка хижа с камина, където имаше горещ шоколад. Виктор също щеше да е там, в дебел полупуловер. Помисли си как в най-студената част от зимата всичко е спокойно, тихо и чуваш единствено собствения си дъх. Тя обаче знаеше, че не заслужава подобно бягство.

— Виктор...

Лицето му трепна, когато я погледна и ъгълчетата на устата му се извиха надолу.

— Да.

Тя протегна ръка върху завивката и размърда пръсти, все едно се опитваше да достигне нещо, което е твърде далече.

— Подръж я, само за няколко секунди.

Тревогата по неговото лице не изчезна, само изражението му стана по-мрачно. Очите му се стрелнаха към вратата, после през прозореца и накрая ги вдигна към тавана. Астрид обаче знаеше, че той ще изпълни молбата ѝ. Тя отвори длан, разкри меката плът и затвори очи. Леглото се повдигна, щом той стана, и отново хлътна, когато седна по-близо до нея и преплете пръсти с нейните. Топлината на кожата му я успокои, но спокойствието бе кратко. Той чу стъпки да се връщат и рязко стана, преди Кордилия да връхлети вътре.

— Стига си лежала! — заяви Кордилия и плесна с ръце. Усмихна се широко и неочаквано лицето ѝ грейна, което не беше характерно за нея. — Чарли е съгласен. Да, трябва да заминем от Догуд. Обадох се на

Лети и ѝ казах да е готова да те развесели. Да ти съберем багажа. Отиваме в „Сейнт Риджис“.

— Лети Ларкспър е. — Виктор подпря рамо на вратата, която разделяше голямата спалня от хола на апартамента, който Чарли беше наел за момичетата, и зачака инструкции.

— Да, Лети е една от нас, пусни я веднага!

След като Виктор излезе, Астрид се отпусна на таблата и се усмихна на Кордилия, изтегна се до нея върху кувертюрата. Между тях бяха закрепени шест чинии с недоядени сладки. Още щом пристигнаха, поръчаха всички десерти, включени в менюто на рум сървис, сред които имаше шоколадова торта, макарони, профитероли, марципани във формата на круши, ягоди със сметана и няколко пъстри деликатеса, които все още не бяха опитали. Астрид не се усмихваше небрежно, както обикновено, но Кордилия се зарадва, че поне се опитва, което е значително повече, отколкото сутринта. — Идеята беше чудесна, Корд. Чувствам се доста по-добре.

— Радвам се — отвърна Кордилия и бодна вилицата си в жълта торта с дебела ванилова глазура.

Тя разкри отношенията си с Макс и се чувстваше готова на всичко. Най-после всичко имаше великолепен вкус, а и бе наясно, че проблемът, който измъчва Астрид, няма да е задълго.

— Миличка, какво има?

Момичетата на леглото се обърнаха, когато Лети се втурна в стаята с огромен букет макове, увити в кафява хартия. По устните на Кордилия заигра загадъчна усмивка. Лети винаги бе една идея по-жизнена, притежаваше чар, знаеше как да се движи, а очите ѝ блестяха. Откакто бяха приятелки обаче, Кордилия никога не бе виждала Лети така изпълнена със самоувереност и живот. Сякаш нещо е припламнало в нея. Беше облечена в елегантна рокля, която Кордилия не беше виждала — тъмносиня без ръкави, на бели точки, и падаше на щедри дипли около краката. Без да поглежда Виктор, тя му подаде цветята — все едно подаваше нещо на слуга — и се качи на леглото до Астрид.

— Разкажи ми абсолютно всичко.

— Първо си хапни торта.

Астрид подаде една от чиниите на Лети и макар другото момиче да хапна малко, тя бе напълно безразлична. След втората хапка отмести чинията настрана, сви се на възглавниците до таблата и погледна Астрид изпълнена с очакване.

— Отивах към басейна, когато припаднах... светът притъмня, миличка, и се озовах в леглото си, а всички се суетяха около мен.

— След бурята, жегата се върна и стана зле, както и преди. — Кордилия се облегна на лакът, подпря слепоочие на юмрука си и погледна многозначително Лети. — Казах ѝ, че там, откъдето сме ние, хората си стоят вътре, когато лятото е в разгара си.

— Не е единствено от горещината. — Астрид замълча и сведе кръглите си зелени очи. Допреди малко разказваше историята си разсеяно, небрежно, все едно е на парти или в лимузина, но сега този тон изчезна и тя отново се превърна в зашеметеното момиче, което Виктор пренесе нагоре по стълбите на Догуд. — Нещо се случи в нощта на бурята.

— Какво? — прошепна Лети. Слушаше с цялото си тяло.

— Имаше един мъж... — гласът на Астрид потрепери. Тя покри лицето си с ръце. Руса къдрица падна върху пръстите ѝ и раменете ѝ се разтресоха от ридания.

Кордилия усети да я завладява паника и изпъна гръб. Беше виждала Астрид разгневена на няколко пъти, но приятелката ѝ никога не беше изпадала в подобно състояние — объркана, отчаяна, неспособна да намери думи. Лети стрелна Кордилия с поглед и пак се обърна към Астрид.

— Прекарвахме си толкова добре — изплака тя. — И тогава се появи онзи мъж. Един от хората на Койл Минк. Нямахме да ни направи нищо лошо, но Чарли се ядоса и подкара като луд. Накрая излязохме от пътя...

Кордилия чу името Койл Минк и се напрегна. Откакто успешно приключи преговорите със семейство Хейл, а Макс се появи на хоризонта и я взе, откакто ѝ каза, че иска да е неговото момиче, тя се чувстваше спокойна, убедена, че идващите дни ще са прекрасни и безоблачни. Сега обаче си спомни какво бе казал Том за Койл Минк.

Тогава реши, че той просто се опитва да представи нещата по-зле, отколкото са, за да я стресне и накара да тръгне с него, но сега усети лошо предчувствие.

— Какво стана? — попита тя по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Беше ужасно! Кръвта... ами как мирише кръвта. Онези нещастни очи, когато ме погледна точно преди той... преди Чарли да... — Риданията ѝ бяха силни и Лети я загали по рамото, макар да бе трудно да се разбере дали тя е усетила докосването. — Ами какво стана лицето на Чарли точно преди да го застреля. Беше като издялано от камък, гадно... гледаше към мен, но изобщо не ме виждаше. Риташе човека, а аз исках единствено да спре. — Тя замълча, за да си поеме въздух, свали ръце от лицето и нервно ги отпусна върху коленете. Продължи бавно и думите ѝ прозвучаха някак глухо. — Казах му: „Чарли, не го убивай“, а той отговори: „Искаш да го убия ли?“ и преди да успее да отговоря, пистолетът гръмна. Той издаде ужасен звук и навсякъде плисна кръв. — Тя стисна очи и черните мигли се откроиха на мокрите бузи. — О, господи, мислите ли, че вината е моя? — прошепна тя.

— Не! — Кордилия уверено тръсна глава, протегна ръка и разтри глезена на приятелката си. Щеше ѝ се да каже още, но така и не измисли какво. Беше прекалено шокирана и разгневена. Сега вече разбираше защо Чарли с такава готовност им позволи да дойдат в града. Беше се съгласил, защото в Догуд не бяха в безопасност. В гърдите ѝ набъбна гняв, когато си помисли, че тъкмо когато бе осигурила малко спокойствие на семейството си, той отново им бе докарал неприятности. Побесня, защото брат ѝ бе скрил случилото се от нея. — Вината е на Чарли — бе всичко, което съумя да изрече.

— На какво ужасно, противно и стряскащо нещо си била свидетелка — добави тихо Лети.

Мислите на Кордилия бяха заети с Койл Минк и онова, което щеше да сполети семейство Грей, след като му бяха откраднали бизнеса и бяха убили един от хората му. Стисна здраво зъби и ѝ се прииска да е сама, за да крачи напред и назад из стаята. Погледът ѝ се отклони от двете ѝ най-добри приятелки и тогава зърна нещо, което също я притесни.

На вратата бе застанал Виктор с висока ваза с макове в ръце. Тъмните му очи бяха загрижени. Наблюдаваше Астрид и май бе правил съвсем същото много дълго. За момент на Кордилия ѝ се стори, че мисли точно като нея — за Койл Минк, който със сигурност ще потърси отмъщение. После забеляза различен вид мъка в погледа му —

беше забелязала такава в очите на Джон Фийлд — и разбра, че го тревожи нещо напълно различно.

Все едно нямаме достатъчно проблеми и без мъжете да се влюбват в Астрид, помисли си тя и се надигна от леглото. Прекоси бързо стаята и пое вазата от ръцете на Виктор.

— Не можем да останем тук цял ден.

Лети и Астрид вдигнаха очи и я погледнаха, а тя усети колко безсърдечна и груба е била.

— Имах предвид как най-лесно се забравя... заемаш се с нещо съвършено различно — продължи по-тихо и отпусна вазата.

— Права си, миличка. — Астрид се усмихна смело и избърса бузите си. — Вече с нищо не можем да помогнем на човека, намираме се в най-красивия град на света, а след като сме заедно, единственото, което живите могат да правят, е да се забавляват, не съм ли права?

— Да, точно така.

— Да. — Астрид кимна, сякаш по този начин щеше да убеди сама себе си да излезе от мрачното настроение. — Ще си сложа обувките за танци и ще се позабавляваме. Виктор — провикна се тя с флиртаджийски глас. — Нали не съм нито прекалено стара, нито прекалено тъжна или прекалено омъжена, та никой да не иска да танцува с мен?

Начинът, по който Астрид произнесе името на Виктор, разкри истината на Кордилия като бръснец зимен вятър. Колкото и да ѝ се искаше да не е чула и видяла, знаците личаха навсякъде. Между Астрид и Виктор ставаше нещо, не бе просто увлечение само от едната страна. Каквото и да бе, вещаеше нови неприятности за семейството ѝ.

Кордилия стрелна Виктор с предупредителен поглед, пристъпи напред и застана между леглото и вратата така, че Астрид да не вижда бодигарда.

— Аз ще танцувам с теб, красавице — заяви тя. — Нека първо се издокараме.

През седмиците, в които Астрид бе далече от Манхатън, лъскавият свят бе продължил напред без нея. На покрива на „Сейнт Риджис“ тя забеляза, че по време на медения й месец са се появили нови двойки, които изпълняваха непознати танци. Тайните местенца, на които ходеха след полунощ, вече не се споменаваха. На тяхно място бяха се прочули други, за които не знаеше паролите и нямаше как да влезе. Към нея, разбира се, все още имаше интерес, но погледите, които й отправяха, бяха подозрителни. Кордилия я увери, че гледат нея. Не им било никак приятно момче от различна част на града да се представя за страхотен летец — така обясни и те не бяха сигурни какво да си мислят, откакто във вестниците пишеше, че с Макс са двойка. Нито едно от тези неща нямаше кой знае какво значение. Астрид не беше в настроение да прави шоу. Просто се радваше, че е в любимата си компания, далече от Догуд, Чарли и мъжете с пушки.

— Една хубава рокля оправя всичко — рече Астрид и прехвърли тънката си ръка върху облегалката на стола, като се отдръпна от кръглата маса. Купа, пълна с орхидеи, бе поставена в средата, а до нея златна купа, пълна с лед, за да охлажда шампанското. — Тази ти стои невероятно добре, мила Лети.

— Валънтайн ми я купи — уточни тя с меден гласец.

— Преди вие, двете сладуранки, да влезете в живота ми — да не помислите, че се хваля, — аз бях момичето, за което не спираха да говорят. Е, няма как да държиш факлата прекалено дълго, без да се изгориш. Кордилия дойде и я пое за известно време, а сега е ред на Лети. — Астрид отпи глътка шампанско и й стана приятно, когато видя руменината по бузите на Лети. — Нали така, Корд?

Оркестърът бе преминал на музика в бърз ритъм и Кордилия обърна гръб на саксофона, за да отговори. По лицето й плъзна хитра усмивка.

— Да, струва ми се, че сега е ред на Лети.

— За Лети — рече Астрид.

Чукнаха се и кимнаха доволни от всичко, което дребното момиче от Охайо бе постигнало.

Песента завърши с весел призив на хорните и двойките на дансинга спряха, за да ръкопляскаат. Това бяха момчета и момичета, сред които бе израснала Астрид — децата на най-добрите семейства, прибрали се от пансиони за лятото, готови да се впуснат в игри и да пилеят пари, да полудуват на воля, преди да се върнат на училище, без каквито и да било последствия от лошото им поведение, и да започнат отново да играят футбол, да ходят на среднощни пикници и да се измъкват от общежитията. Не бе минало много време, откакто и тя беше безгрижна и лекомислена като всички тях. Преди навигите на връстниците ѝ я очароваха, но поради някаква причина, така и не разбра каква, когато ги видя да се смеят високо над града, усети стомахът да я присвива.

Последната песен завърши и аплодисментите утихнаха. Астрид обърна гръб на сцената, насочи поглед към приятелките си, доволна, че е с тях и не е в центъра на вниманието. Тогава чу звука.

Гърмежът бе като от пистолет.

Завъртя се тъкмо навреме, за да чуе весел вик и видя на съседната маса Бо Ридли да размахва бутилка шампанско. Бледа течност капеше от тясното гърло. Тапата бе отлетяла в другия край на заведението, на маса, където хората я търсеха сред вещите си. Дори след като разбра откъде е дошъл звукът, шумът в ушите ѝ не престана. Огледа помещението. Погледът ѝ се плъзна над официалните рокли от шифон и масите, отрупани с напитки, цветя и свалени папийонки.

Забеляза Виктор, опрял се на една стена. Наблюдаваше я със същия нетрепващ поглед и си припомни, че ако има опасност, той ще я защити. Раменете ѝ се отпуснаха, но осъзна, че вече няма да може да седи спокойно, докато веселието на партито се разгаряше. Потърси си развлечение и го намери.

Винаги ли е било тук? Беше прекарала толкова много нощи на покрива на „Сейнт Риджис“. Партита по случай нечий дебют, сватби, празнуване на настъпването на пролетта, празнуване на настъпването на есента. Нито веднъж досега не бе забелязала малката арковидна врата в далечния край, нито надписа над нея. Извини се на приятелките си и се промъкна покрай гърчещите се тела. Излезе от кръга светлина, който полилеят хвърляше, и различи буквите.

Филомина, пишеше там, Ясновидка. Изключително точни предсказания за сърдечни въпроси и проблеми на стоковия пазар.

— Сигурно не очаквахте никого тази вечер — заяви Астрид, когато отметна тежката пурпурна завеса и влезе в сумрачната стаичка, наситена с мирис на тамян и цигари. — Не и след като навън са се развилнели.

— Напротив, очаквах точно теб.

Акцентът беше европейски, но така и не разбра откъде е жената. Очите ѝ бавно започнаха да привикват с тъмното и видя жена, седнала с кръстосани крака сред възглавници с пискюли. Беше омотана в дрехи с ориенталски мотиви, косата ѝ бе подредена във впечатляваща прическа, преплетени тънки плитки и мъниста. Заговори с весела усмивка.

— Аз съм Филомина. — Посочи на Астрид да седне. След това продължи бързо: — Четири долара за гледане.

— Да, разбира се... — Астрид извади банкнота от жантиера си и подаде пет долара на гадателката.

— Благодаря. — Филомина прибра банкнотата и пак заговори с напевен глас. — Затвори очи, мила, и си поеми дълбоко дъх.

Астрид изпълни послушно.

— Забрави всички беди и отвори съзнанието си за тайнството.

— Добре. — Астрид не беше сигурна какво точно има предвид жената, но се подчини.

— Дай ми ръката си.

Младата жена протегна длан и едва-едва отвори едното си око. Забеляза колко е съсредоточена Филомина над линиите на дланта.

— А-ха — започна тя. — Вече си късметлийка. Пътувала си далече. Имала си много обожатели. Омъжена си за богат човек.

— Да. — Астрид не се сдържа и се попрегърби, когато стана въпрос за Чарли.

— Голяма любов... — Филомина проследи с пръст линията на дланта, — но доста разтърсваща.

— Да.

— Той е груб, амбициозен, понякога не умее да се отнася правилно към нежно цвете като теб.

— Да. — Този път думата прозвуча почти като стон.

— Никога не е лесно да обичаш властен човек — разсмя се Филомина. — Повярвай ми, дете, знам какво говоря.

— Не е лесно — потвърди Астрид.

Изведнъж тонът на гадателката се промени.

— Това пък какво е?

— Кое? — ококори се Астрид. — Кое?

— Ще изпиташ два пъти голяма любов.

— Така ли?

— Да... Само едната ще ти се отрази добре. Другата ще ти носи беди.

— Коя? Съпругът ми или... или другият?

Филомина затвори очи и сви пръстите на Астрид в дланта. Изминаха няколко секунди, в които клепките ѝ от време на време се вдигаха, за да разкрият извити нагоре ириса. Откъм заведението прозвуча барабан и разтърси дюшемето. Жената пусна ръката на Астрид и сведе глава.

— Още не е написано — заяви уморено Филомина. Надигна се от възглавниците и мина през стаята, наля си чаша вода от калаена кана и я изпи на един дъх. — Както и да е — продължи разсеяно и погледна пред себе си, все едно беше сляпа, — животът ти ще бъде истинска буря.

— Какво ще правя?

Филомина бавно направи две стъпки към Астрид и се отпусна до нея.

— Ще ти трябват пари. Имаш ли пари?

Астрид се канеше да обясни, че няма никакви пари, но после се сети за подаръка на баба Донъл и се усмихна. Колко глупаво бе да ги забрави, но сега бе чудесно, че ги имаше и я чакаха.

— Съвсем малко.

— За един долар ще ти дам финансов съвет!

Астрид бързо извади нова банкнота. Филомина я пое с две ръце и затвори очи, а Астрид последва примера ѝ.

— Заложил всичко на фирма „Мариета Фонограф“ и сумата със сигурност ще се утрои за три месеца!

— Наистина ли?

— Да, мила моя. Филомина разбира от тези неща.

— Много благодаря! — Астрид целуна звучно жената и по двете бузи. — Какъв късмет, че ви намерих.

Върна се на партито и завари познатия хаос. Тъмната стаичка на гледачката и спокойствието вътре ѝ се сториха като сън, но пък успяха да я разведрят. Знаеше какво казва Чарли за гледачките — дрънкали единствено глупости, — а и тя самата не вярваше особено. Все пак съветът на жената бе като красива приказка за лека нощ, а и поуката бе, че не е в капан, както се чувстваше досега. Животът ѝ щеше да е истинска буря, нали така я увери жената, и щеше да има много любов, не съвсем малко. Друго не ѝ трябваше.

Соарето в „Сейнт Риджис“ бе организирано в чест на завръщането от Европа на Франклин Отис, когото всички наричаха Младши — най-малкия син на семейство Отис от петролните милионери и по една случайност втори братовчед на Астрид. Към два след полунощ никой не помнеше защо е дошъл. Кордилия се връщаше от апартамента си, когато асансьорът с врати от ковано желязо спря. Тя се упрекна, задето слезе от покрива без Виктор. Макс обаче ѝ липсваше и искаше да позвъни в Уайт Коув, за да провери дали няма известие от него. Сега бе съвсем сама в асансьора и нямаше накъде да мърда, а някакъв мъж се канеше да се качи при нея.

Вратата се отвори и тя отпусна рамене. Клод Карион не беше най-желаното лице, което би искала да види точно сега, но определено не беше агент на Койл Минк.

— О, госпожице Грей. — Той влезе бавно в асансьора и приключи с връзването на връзката си, а усмивката му се кривна наляво.

— Господин Карион. — Тя отвърна на усмивката, но се опита да говори хладно и високомерно. — Откъде идвате?

— Няма да ми повярвате, откривам историите си на най-невероятни места — отвърна провлачено той.

— Да. — Кордилия бе изпънала гръб и не откъсваше поглед от вратата на асансьора, докато тя се затваряше. — Сигурна съм, че е точно така.

— Всъщност току-що чух нещичко, което се отнася за вас, мила моя, и мисля да ви честитя.

— Нима?! — Тя усети как настръхва. Веднага разбра, че става въпрос за Макс. Изобщо не се доверяваше на Карион, но не му показа

какво удоволствие ще ѝ достави, ако чуе името на Макс, независимо в каква връзка. Наистина нямаше търпение да научи за какво става въпрос.

— Да. Всички говорят за номера, който Макс направи сутринта.

— И?

— Изглежда, хората, които говорят, са богати. Някой се е съгласил да стане новият му благодетел. Ще заложат много пари на него. От утре продължава тренировките си на летището. По всичко личи, че вашето момче ще продължи напред, независимо от приказките по негов адрес.

Кордилия си пое дълбоко дъх.

— Значи става въпрос за много пари, така ли?

— Чувам, че сумата била доста големичка. Спомена ли ви цифрата, няма да ми повярвате.

— Кой е благодетелят?

Карион поклати глава.

— Анонимен е.

— Хайде, казвайте.

Журналистът се разсмя — две пролайвания — и поклати леко глава.

— Благодетелят е анонимен. Може би човекът не иска да се знае, че спонсорира негър, но със сигурност му допада идеята да спонсорира Макс.

Преди да успее да ѝ каже още нещо, вратите на асансьора се отвориха към покрива и звукът на хорн нахлу и при тях. Кордилия оголи зъби в усмивка под новия пласт червено червило, което си беше сложила, и не бе сигурна дали ще успее да изрече нещо смислено.

— Благодаря ви, господин Карион! — възкликна тя, което прозвуча малко глупаво, сякаш той бе направил нещо.

— Пак заповядайте — отвърна надменно той, все едно лично бе отговорен за къмета, споходил Макс.

— Кордилия! — И двамата се обърнаха към щастливия глас. Лети бе все още в роклята на точки, но обувките ѝ бяха изчезнали. Беше протегнала ръка към приятелката си, още преди да се добере до нея. — Къде беше?

— Звъннах на Чарли. Да не би да пропуснах нещо?

— Не, но без теб не ни е весело. — Тя прикри кикота си с опакото на ръката и си пое дъх. — Дано си била мила и любезна с Клод — рече тя и пристъпи като опитна флиртаджийка на босите си крака. — Винаги трябва да сме мили и любезни с Клод.

— Някакви оплаквания? — изви вежди Кордилия към журналиста.

Той пое ръката ѝ и целуна китката.

— За мен беше удоволствие.

— Тогава довиждане — рече Кордилия.

— Довиждане! — повтори щастливо Лети след нея.

Веселието я беше заразило и Кордилия остана донякъде изненадана от силите на дребничката си приятелка, когато я изтегли на дансинга, където завариха Астрид да се опитва да научи Виктор на куикстеп. По изражението му личеше колко не е сигурен дали трябва да танцува с поверената му чужда съпруга, но ръцете и краката му следваха наставленията ѝ.

— Хайде, миличка, на мен никога не си ми показвала как се танцува куикстеп! — Кордилия пристъпи към тях.

Виктор кимна в знак на извинение и се отдръпна до близката стена, а Астрид избухна в звънкия си смях, хлъцна и отговори:

— Поне сега ще науча някой, който не е кръгла нула! — Астрид прегърна Кордилия през гърба, вдигна другата ѝ ръка и намигна игриво. — Ти ще си момчето, но аз ще водя, нали?

— Нали.

Докато двете се плъзгаха по дансинга, Лети попадна в компанията на Отис Младши, който от няколко часа я следеше с поглед. Сега се беше ухилил, след като най-сетне тя бе в прегръдката му. Лети отговаряше на въпросите му мило, но дори от разстояние Кордилия разбра, че той не ѝ допада. И нейните мисли, също като на Кордилия, бяха някъде другаде, макар да бе щастлива да прекара няколко часа под звуците на музика сред щастливи и безгрижни хора. Навън имаше предостатъчно опасности и несигурност, а Кордилия — също като Лети и Астрид — се бе научила да иска неща, които се оказваха сложни и можеха да бъдат получени на висока цена. Междувременно, преди да дойде време да се разплатят, имаше много по-лоши места, на които да се окажат, отколкото на покрива на „Сейнт Риджис“ след полунощ в компанията на най-добрите си приятелки.

Портиерът позвъни и съобщи на Кордилия, че има посетител. Приятелките ѝ вече се бяха унесли в огромното хотелско легло. Не ги събуди дори телефонът. Кордилия целуна и двете момичета по челата, остави им бележка и наметна тънка копринена пелерина на раменете си, докато бързаше да излезе от тъмния хол. Асансьорът се забави цяла вечност, но тя усети как се спуска под краката ѝ като влакче в увеселителен парк. И... във фойето видя Макс. Той протегна ръка към нея и без да продума, я изведе навън. Отново бяха заедно и не съществуваха никой друг.

— Това е мое. — Дватамата бяха застанали под навеса на хотела между две огромни палми. Бяха ѝ необходими няколко секунди, докато разбере, че той говори за лъскавия автомобил в бяло и кремаво, паркиран по-надолу на улицата. Фаровете изпъкваха от двете страни на дългата предница, а отстрани, над джантите, беше извит. Това е „Студебейкър Президент“ — обясни той и тя долови гордостта в гласа му. — Вдига до сто и пет километра в час!

— Страшно е красив.

— Може ли да те повозя?

— Разбира се, господин Дарби, с удоволствие.

Въздухът бе натежал от мъглата, докато вървяха по индиговия тротоар, хванати небрежно за ръце. Тя видя капките на пътя, когато някаква кола профуча покрай тях. В този час нямаше много автомобили и хора — само силуети се придържаха към стените на сградите и се мяркаха под оранжевите светлини на уличните лампи, фигури, подобни на Кордилия и Макс. Кожата на ръката ѝ бе почти мокра от влагата, но нито един от тях нямаше желание да се прибере.

— Откъде го взе? — попита Кордилия, когато той ѝ отвори вратата.

— Имам нов благодетел...

— Чух — прекъсна го с усмивка тя.

Макс се ухили и затвори вратата. Очите му блестяха през отворения прозорец.

— Видя ли? Сигурен бях. Всичко ти е известно. Както и да е, той ми я даде.

— Той ли? — попита момичето, след като пилотът заобиколи, седна и включи двигателя.

— В това вече не съм сигурен. Просто предполагам. Той... или тя... не си каза името. Досега разговаря с мен само чрез адвокат.

— Значи има много пари, щом ти подарява автомобил.

— Да — потвърди Макс.

— Радвам се.

— Чакай да видиш новия ми апартамент. Подреден е специално за мен, Кордилия. Отново ще мога да летя всеки ден.

Тя не знаеше как да го поздрави за късмета, затова се наведе и го целуна по бузата.

— Нямах търпение да ти кажа. Гладна ли си? Може ли да те заведа да хапнем нещо?

— Умирам от глад.

Продължиха към денонощна закувалня на ъгъла на Петдесет и първа и „Бродуей“, където стъклените прозорци бяха извити, а хората, седнали вътре, виждаха цялото кръстовище. Заведението бе ярко осветено и Кордилия забеляза витрината с пайовете и боядисаната в червено коса на жената, която връщаше ресто на касата. Пресякоха „Бродуей“ хванати за ръце. Само половината сепарета бяха заети толкова рано сутринта. Момичета във вечерни рокли тръпнеха в очакване на палачинките си, докато неколцина не толкова добре облечени люде с радост се бяха надвесили над чинии пастърма с ръжен хляб.

Сервитьорка в жълта униформа и обикновено лице ги поведе към една от масите. Дори да ги позна, не се издаде. Взе поръчката им — ябълков пай със сирене за Кордилия, яйца и бекон за Макс, — все едно изслушваше съпруг, когото вече не обичаше, докато ѝ чете от спортната страница.

Кордилия дръпна няколко фиби от косата си и пусна вълнистите кестеняви кичури с медни нюанси по раменете. Подпря лакти на масата и отпусна слепоочие на дланта, а пръстите прокара през гъстата коса.

— Там, откъдето идвам — прошепна тя, — не можеш да си поръчаш закуска след девет или вечеря след шест, а ако излезеш вечерта след десет, ще решиш, че не е останал нито един жив човек в целия град. Със сигурност няма да ти направят яйца.

Сви рамене от почуда и затвори очи. Докато беше тук с Макс, остана с впечатлението, че получава потвърждение на смътното подозрение, което имаше, докато живееше в Юниън, в нощи, когато лампите бяха угасени и не можеше да заспи: съдбата наистина ѝ е отредила да бъде забележителна.

Когато ги отвори, той беше все още пред нея — смелият и опитен герой, за когото вестниците пишеха, със светлосините очи и изпънат, стегнат гръб.

— Просто не мога да повярвам — рече тя простичко, защото бяха заедно, а и той бе получил нова възможност. — Тази вечер предусещам, че мога да отида почти навсякъде и никой не е в състояние да ме спре.

— Знам какво имаш предвид.

Кордилия остави чашата на масата и го погледна развеселено.

— Но ти можеш да отидеш навсякъде! Умееш да летиш!

— Аз ли? — Той поклати глава, докато разбъркваше кафето. — Нищо особено, просто го мога. Това вече е ново начало. Нямах желание цял живот да забавлявам хората с глупави номера.

— Ами тогава какво?

— Искам да летя сам до Аляска. Или до Патагония. Искам да стана първият човек под двайсет, летял от Ню Йорк до Париж.

— От Ню Йорк до Париж ли?

Тя се усмихна на звученето на двете копиринени срички, с които наричаше града от другата страна на необятния океан. Едно време това място щеше да ѝ се стори невъзможно далечно, а сега ѝ се струваше съвсем наблизно.

— Да... Ще е необходим подходящ самолет, разбира се. Веждите му се свъсиха над широкия къс нос и пръстите му се стегнаха около чашката за кафе, докато гледаше някъде в пространството. Дори не забеляза как сервитьорката се приближи до масата им и чиниите изщракаха на плота.

— Ехо, тук ли си? — изчурулика Кордилия, когато осъзна, че той все още не е съгледал храната пред тях.

— Извинявай, отегчавам те. — Макс прокара ножа през яйцата и жълтъкът се разля върху кафявите картофи. — Просто... нямам търпение.

— Отегчавал ме бил! — Тя се усмихна над чашата си за кафе. — Да не би да мислиш, че момчетата, откъдето идвам, използват думи като Патагония?

— Не искам и да знам за момчетата там, откъдето идваш — срыза я бързо Макс, без да вдига поглед от чинията, докато лапваше яйце с картоф.

— О!

Магията се разпиля и Кордилия погледна пая. Апетитът ѝ се изпари. Можеше да говори само за едно момче, а тя го бе напуснала завинаги, когато избяга от града. До момента не бе и помисляла да разказва на Макс за него. Откакто научи тайната на Макс, ѝ бе минало през ума да му разкаже за своята тайна. Как в деня на заминаването си от Юниън бе обещава на Джон Фийлд да му бъде съпруга завинаги, закле се в църквата на Мейн Стрийт, в присъствието на леля си и чичо си, под погледите на цялото семейство. Не се притесняваше за Джон. Сети се как Том я целуна на лодката и се надяваше Макс никога да не узнае. Единственото ѝ желание беше да е в компанията на Макс, но сега вече знаеше колко лесно се възпламенява желанието ѝ към Том и се надяваше той да остане далече от нея.

Докато Макс поглъщаше яйцата, Кордилия насочи вниманието си към прозореца. Мъглата навън се беше превърнала в дъжд. Пороят се изливаше над кръстовището, силен вятър блъскаше в стъклата и звучеше така, все едно хвърляше чакъл по тях.

Вратата се отвори и смесена група, която се заливаше от смях, нахлу в заведението. Въздухът, който ги последва, не беше студен, но Кордилия потръпна и сви ръце около чашата кафе. Новодошлите се затюхкаха за състоянието на дрехите си и застигналия ги порой. Роклите на момичетата бяха подгизнали, прилепнали към кожата им, и Кордилия забеляза, че ризите на момчетата също са мокри. Държаха вестници над главите си, ала те не бяха ги защитили.

Дъждът навън се лееше, плющеше силно, красиво. Кордилия не се сдържа и се усмихна. Когато мокрите новодошли минаваха покрай сепарето им, дребно момиче с кален подгъв изпусна вестника си. Дъждобранът ѝ изглежда я беше предпазил от дъжда, защото тя беше

суха, за разлика от вестниците на другите, които лежаха на мокра сива купчина край вратата. Кордилия успя да прочете буквите в далечния ъгъл, където пишеше, че е понеделник сутринта, 19 август 1929 г. Макс изглежда също видя вестника, защото се наведе да го вдигне, но когато понечи да го подаде на момичето, Кордилия поклати бързо глава и очите ѝ блеснаха, за да му подсказже да го задържи.

— Това е сутрешното издание — прошепна тя.

Макс ѝ го подаде и се надвеси над яйцата.

Доброто ѝ настроение бе изместено от чувство на страх, щом забеляза заглавието. „ЛАРАМИ ТВЪРДИ, ЧЕ НИТО ЕДИН НЕГЪР НЕ Е ПО-ДОБЪР ОТ НЕГО. ПРЕДИЗВИКВА ДАРБИ НА ДВУБОЙ.“

— Еди е голям арогантен надувко — обясни Макс. — Върти се на летището, но му липсва дисциплина. Смята, че след като дядо му е роден тук, има повече права от другите, които току-що са слезли от кораба. Или от хората, които са били принудени да се качат на някой кораб. Вече не ме харесва особено.

— Струва ми се, че е тъпак. — Кордилия се опита да му вдъхне кураж, но разбра какви чувства изпитва Макс. Той отново се загледа в пространството. Дори думите на Еди Ларами да го бяха наранили, с нищо не го показва.

— Такъв е. И не е кой знае какъв летец, макар да умее да вдигне самолет от земята.

Триъгълното парче пай стоеше недокоснато между тях. Оранжевият резен сирене вече беше твърд и лъскав. Няколко кафяви трохи бяха изскочили на масата. Мълчанието продължи, докато Макс пукаше кокалчетата си. Огледа разтревожено заведението, все едно благоволениято на света към него започваше да се изплъзва точно в момента, а той можеше да го избегне единствено ако е достатъчно бърз. Кордилия се протегна към ръката му, но преди да успее да я стисне, по лицето му се разля широка усмивка.

— Нали няма да го направиш? — попита тя.

— Разбира се, че ще го направя. Мога да победея всяко момче с вързани очи. — Подпря лакти на масата и продължи да се усмихва, докато накрая и тя се усмихна. — С лекота ще победея всяко момче, а после всички пак ще ме приемат сериозно. Ще видиш.

Тя сведе глава, но не отклони поглед.

— Вярвам в теб.

— Чудесно. — Макс извади банкнота от джоба си и я остави на масата. — Хайде, искам да видиш новия ми апартамент.

— Пак ще вали. — Астрид беше застанала съвсем близо до прозореца и думите ѝ оставиха облаче, което замъгли зеленината вън.

— Съмнявам се. — Виктор беше седнал на сгъваем стол точно пред вратата на стаята ѝ, където пазеше, откакто се върнаха от града. Чарли бе позвънил в „Сейнт Риджис“ рано сутринта, за да говори с Кордилия, но откриха, че през нощта е излязла да се види с Макс. Затова нареди Астрид веднага да се прибере, въпреки уверенията ѝ, че Кордилия ще се върне всеки момент. Чарли, разбира се, никакъв го нямаше, когато влезе в къщата. Сега куфарът ѝ беше поставен отворен на леглото, дрехите, които си бе мислила да облича, докато е в града, бяха пръснати по кувертюрата и излъчваха същото разочарование, което изпитваше и тя, заедно не е довършила забавленията. — Цяла нощ ту валя, ту спира, но ми се струва, че повече няма да вали.

— В такъв случай, най-добре да се поразходя, преди да стане твърде лошо и да не мога да изляза. Откакто се върнахме, се чувствам като птица в клетка!

Астрид говореше небрежно и безгрижно както винаги, но Виктор дори не направи опит да се усмихне. Не че не я чуваше. Знаеше, че я чува, защото се изправи, когато мина покрай него и я последва надолу по стълбите на почтително разстояние.

— Няма ли да си обуеш обувки?

Бяха пред главния вход и Астрид спря на прага. Автомобилите, които обикновено бяха паркирани на хълма, пред гаража, ги нямаше или бяха прибрани. Липите от двете страни на покритата с чакъл алея се бяха привели към нея. Облаците над главите им бяха натежали, черни. Без автомобилите пейзажът изглеждаше като забравен от времето. Все едно наблюдаваше сцена от викториански роман, от онези, в които измъчената героиня допуска грешката да излезе в капризното време сред полята и се връща с тежка, фатална настилка.

— Не — отвърна Астрид и спря на каменната веранда, преди да пристъпи по каменните стъпала. Беше облечена в бяла ленена пижама и бяла ленена блуза — същите дрехи както в деня, когато Чарли

побесня и я накара да си остане вкъщи — и не можа да измисли какви обувки да обуе, за да подхождат на това облекло. — Няма.

Тя стигна до тревната площ и той се изравни с нея. Запита се дали Виктор знаеше къде е Чарли и какво би отговорил, ако го помолеше да ѝ каже.

— Ти убивал ли си някога?

Последва дълго мълчание.

— Защо питаш?

Бяха се доближили до лабиринта с живия плет, ограден със зелени стени, синкави над окосената ливада с два каменни сфинкса от двете страни на входа, също като стражи на изгубена цивилизация. На Астрид никога не ѝ беше хрумвало колко е самотно в провинциално имение, колко малко хора има и колко е далече от живота.

— Напълно нормално е да питам. Свиква ли се? Мислиш ли, че съм глезено момиче, расло под похлупак, след като останах толкова шокирана?

Виктор стисна ръце зад гърба си и въздъхна, когато минаха покрай грижливо оформените храсти и влязоха в лабиринта.

— Не, просто не е трябвало да виждаш какво става.

— Да, но аз видях. Омъжена съм за човек, който... върши подобни неща, така че защо да не видя?

— Ако беше моето момиче... — Виктор замълча. Лабиринтът се изви. Дватамата застанаха в празен ъгъл и неочаквано настъпи тишина. Нито единият не помръдваше, макар Астрид да извърна сърцевидното си лице към него, но той не желаше да срещне погледа ѝ. За мълчителна секунда вдигна очи към небето, сетне пак сведе глава към краката. — Тогава нямаше да се случи по този начин — заяви накрая той и гласът му леко потрепери.

— Само дете аз не съм твоето момиче. — Изрече го простичко, все едно не бе нито добро, нито лошо. В гласа ѝ нямаше покана, но той пристъпи към нея и отпусна ръка на ханша ѝ.

— Не си — потвърди Виктор също толкова простичко. Очите му най-сетне срещнаха нейните.

— Не трябва да...

— Знам. — Бодигардът отдръпна ръка и пъкна палец под катарамата на колана. Тя смяташе, че това ще ѝ донесе облекчение, и не бе подготвена за залялото я разочарование, когато той не я докосна.

— Наясно съм, не бива. Не спирам обаче да мисля за онази целувка и...

Преди той да успее да довърши, Астрид навлезе по-дълбоко в лабиринта.

— Тогава недей — подхвърли тя небрежно, сякаш мислеше за целувката. Колко много я беше искала, колко въздушна и прекрасна беше. — Едва ли ще имаш късмет, ако решиш да играеш на тази игра.

— Не е игра. — Сега тя ускори крачка, но той я настигна с лекота, когато пътеката се изви и ги отведе още по-навътре. — Все си мисля...

— Никой не видя, Виктор. — Тя сви вежди и продължи, а думите се заредиха по-бързо и сърцето ѝ заби ускорено, все едно тичаше. — Щеше да си мъртъв, ако някой знаеше.

— Повярвай ми, знам. Мислих над всичко това. Само че не то ме притеснява. Не се тревожа за себе си. Притеснявам се, че...

— По дяволите — възкликна Астрид и тропна гневно с крак. Беше завила и се бе натъкнала на отсечка без изход — висока стена, обрасла в лози. Вената на челото ѝ запулсира. Тя погледна гневно стената, все едно, ако бе малко по-приятелски настроена, щеше да успее да се прекачи и да намери друг живот. Поклати бавно глава и се обърна. — Извинявай, че те целунах, Виктор. Аз съм една разглезена егоистка и не би трябвало да те излагам на риск по този начин...

— Не го прави. Не ми отнемай онзи момент.

Прииска ѝ се той да не я наблюдава така със сериозните, непонятни тъмни очи, като селянче, което току-що е видяло кралицата за пръв път и не може да повярва на разкоша пред очите си.

— О, Виктор, кажи? Какво искаш да направя?

— Да ме изслушаш.

— Добре.

— Не се тревожа какво ще ми се случи на мен. Тревожа се, защото не спирам да мисля за онази целувка и не знам дали ще успее да се въздържа да не те целуна отново. Тревожа се, защото Чарли Грей е жесток, а аз съм влюбен в момичето на Чарли Грей.

— Любов ли? — Тя усети как ѝ прималява и гърлото я пристегна. Щеше ѝ се да се протегне към него, но той сякаш бе много далече. Просто стоеше на тревата, висок, слаб. Сравняваше го с мъжа си и почти ѝ приличаше на момиче. Припомни си какво бе сторил

Чарли на другия човек и как би постъпил с Виктор, който беше по-слаб и не толкова обигран.

— Мислиш ли, че би могла да ме обикнеш? — попита най-сетне той.

— Не знам! — Тя скри очите си с ръце. — Не знам, наистина не знам.

Мълчаха известно време, но тишината не им донесе спокойствие. Гърдите ѝ се надигаха тежко, лицето ѝ се беше сгорещило, чувстваше сърцето си свито.

— И в двата случая е най-добре да си отида. Разбираш, нали? Ако ме обичаш, трябва да дойдеш с мен.

— По дяволите! — Астрид свали ръце от лицето си и ги сви на юмруци отстрани. Погледна Виктор с измъчен поглед, отчаяно, и ѝ се прииска той да пристъпи към нея, да я гушне, да я притисне до меката зелена стена, тя да обгърне кръста му с крака и да прокара пръсти по гръбнака му, да се престори, че са женени, да си представи, че не е Астрид Грей, че все още може да не прави нищо и нищо няма значение. Той обаче не помръдна. — По дяволите — изрече отново тя, този път тихо, почти шепнешком.

— Кажи.

— Не знам, Виктор. Нищо не знам. Всичко ми звучи напълно откачено. — Пристъпи към него, но краката ѝ бяха омекнали, като на еленче, а не бе сигурна дали ще я подхване. Той обаче бе забелязал, че нещо не е наред с нея. — Може би — продължи тя и се отпусна на гърдите му, прегърна го през врата. — Единственото, което знам, е, че искам да ме прегърнеш. Би ли ме прегърнал? Само за малко. Моля те.

Това не бе отговорът, на който той се надяваше, въпреки това нежно я целуна по косата.

— Добре — отвърна и тя се отпусна с цялата си тежест.

Сънят преди събуждането беше приятен, но умът на Кордилия заработи веднага щом забеляза, че стаята, в която се намира, е непозната. Тя скочи, отметна завивките и се съгледа все още облечена. Семпла черна рокля с издължено, право бюстие и дантели на подгъва, точно под коляното, малко по-дълга отзад. После се сети. Беше я облякла за танците на покрива на „Сейнт Риджис“. По-късно бе с нея

на късната вечеря с Макс, а и когато той подкара към Лонг Айленд, докато слънцето изгряваше. Беше ѝ се сторил толкова щастлив и горд от себе си и настояваше да ѝ покаже апартамента. Колкото и да се опитваше, не успя да си спомни как и кога са пристигнали в него. Изглежда, я беше пренесъл. С въздишка затвори уморените си клепачи и се отпусна на възглавниците. Рано или късно с Макс трябваше да се научат да си лягат в приличен час. Тя обаче не заспа и след малко стана от тясното легло. Освен скрина с три чекмеджета то бе единствената мебел в стаята. Тръгна на пръсти към отворената врата. Втората, по-просторна стая, бе също толкова гола. Два стола бяха придърпани пред квадратна маса в средата, календар от бензиностанция бе закачен на стената. Подът беше от дърво, боядисан в синкавосиво, на места износен. Под прозореца се виждаше мивка, а до нея малка печка и това бе всичко в кухнята. Все пак беше впечатляващо. Кордилия бе избягала, за да живее в имение, но беше наясно, че дори стая като тази сигурно щеше да ѝ се стори замък след живота при леля ѝ Айда, щом като е единствена и само нейна.

Преметна коса през едното рамо, заобиколи масата и пристъпи към мивката. Запита се къде ли е Макс, но това не я разтревожи особено. Може да е излязъл за вестник, за да разбере дали Еди Ларами е отправил към него нови обиди, или пък е отишъл да купи нещо за закуска. Може би щеше да продължи да се усмихва вътрешно, ако глас не бе зашепнал в ухото ѝ: „Кордилия, вдигни очи“. Тя се завъртя, но в стаята нямаше никого. Да не би още да спеше или просто ѝ се причуваше това или онова? Обърна се към прозореца и разбра, че е напълно будна. Беше благодарна на странната магия, която я призова да се огледа. От прозореца се виждаше летище, ширнало се поле със смачкана трева. Лошото време сигурно щеше да се върне, но над хангара светлееше синя ивица. Тя бе достатъчна, за да освети червения биплан, който правеше лупинги в небето и оставяше след себе си бели букви, които разпозна. Самолетът завърши К, последва О, започна Р, а след това и Д. Докато завърши Я-то, тя имаше чувството, че цялата грее, а кожата ѝ искри. Не можеше да повярва как Макс, толкова затворен и саможив, когато се запознаха, е способен на подобен забележителен жест. Сякаш се беше качил на най-високата планина, за да изкрещи името ѝ в чистия, разреден въздух. Нямаше кой да види как

се изчерви. Усети колко е нетърпелива той да кацне, за да го прегърне и да го увери, че и тя се чувства по същия начин.

— Съвършено! Просто съвършено! — възкликна господин Бранч и с бърза крачка се отправи към средата на просторното студио.

От мястото си в сенките Лети бе решила, че дребният човек с панамена шапка е известният режисьор Лушън Бранч. Беше ѝ необходимо време, за да се ориентира в студиото и да намери къде снимат „Добрият лейтенант“. Добра се до снимачната площадка и застана тихо и мирно. Внимателно наблюдаваше как Валънтайн прави дубъл след дубъл. Намираше се на изкуствен хълм до изкуствено дърво пред нарисован пейзаж с превити от вятър овощни дървета и къщи със сламени покриви. Приключи с репликите си и около него се скупчиха хора: оправяха сакото, довършваха грима, местеха огромната камера. През това време той не мърдаше, а когато те се отдръпнаха, изпъна рамене и погледна в далечината като човек, изтерзан от мъката, която бе видял по време на войната. За Лети да наблюдава как се прави всичко на ярко осветената снимачна площадка, бе истински рай.

Валънтайн слезе от изкуственото тревисто хълмче и отново придоби обичайния си вид.

— Съвършено! — повтори господин Бранч. — Заснехме го.

— Мислиш ли? — попита Валънтайн.

— Ти беше човек без капчица надежда. Човек без всякаква радост. Фантастично! — радваше се господин Бранч, докато отвеждаше Валънтайн настрани към високия сгъваем стол с надпис „Господин О’Дел“.

Тя можеше да остане на мястото си завинаги и тихо да наблюдава какво се случва, ако внимателно сресаният Валънтайн не се беше обърнал към нея.

— О, Лети! — почти извика той. — Ела при нас.

— Здравсти — провикна се тя и се втурна напред откъм гигантско гипсово оръдие. — Идвам.

Топла сянка се разля по лицето на Валънтайн и тя остана доволна, че той не скри колко се радва да я види, макар да бяха сред

хората.

— Господин Бранч, това е младата дама, за която ви разказах — Лети Ларкспър. Със София сме я поели под крилото си. Тя е забележителен талант.

— Приятно ми е. — Лети се усмихна срамежливо на режисьора и направи реверанс.

— Прелестно създание! — Лъскавите бузи на господин Бранч се издуха доволно. — Каква красавица! Видях твоё изпълнение в нощта, когато откриха „Трезор“. Отблизо си още по-вихрена.

Лети не беше сигурна какво означава „вихрена“, но думата ѝ прозвуча приятно и тя погледна Валънтайн, за да разбере дали той е чул комплимента.

— Лети, според теб сцената стана ли добре?

— Добре ли? Според мен беше великолепно! — Великолепно бе от думите, които София използваше често, и Лети остана доволна, че я изрече така естествено. — Просто великолепно.

— Стол! — изграчи господин Бранч. — Някой да донесе на госпожица Ларкспър стол.

След няколко секунди един мъж донесе стол. Беше най-обикновен, кухненски стол, твърд, не като тронове на режисьора и звездата, но Лети остана във възторг, че са я уважили.

— Да не би да прекалих?

— Не, според мен всичко беше на място. Дори ме накара да се просълзя. — Лети наблюдаваше Валънтайн открито и не мислеше да крие погледа си.

Той грейна при тези думи и пое чаша вода от един от многобройните асистенти, които подтичваха наоколо.

— Тя е изключителна актриса. Ние я обучаваме.

— Така ли?

Двамата мъже се спогледаха, след това се обърнаха към дребното момиче пред тях. Валънтайн постави показалец на устните си и обърна глава на една страна.

— Точно така. Пеене, танци, дикция. При нашите преподаватели. София много я харесва.

— Да, да, разбирам защо. Значи трябва да ти намерим някоя малка роля, нали? — Господин Бранч кръстоса крака и плесна с ръце над по-високото коляно, след което заоглежда Лети, сякаш бе кон на

изложба. — Би ли ми оказала честта да се явиш на прослушване, миличка?

Лети се втрещи, като чу предложението.

— За мен ще бъде чест — отвърна тя.

— Няма да останеш разочарован. Чакай само да видиш какво умее Лети.

Някаква мисъл се загнезди у господин Бранч и той поклати глава, а Лети се постара да остане с изпънати рамене, макар да усети, че предложението за роля лесно може да ѝ бъде оттеглено.

— Жалко — рече замислено режисьорът. — Толкова си подходяща за Мари. Значително по-момичешко излъчване от София... Е, какво пък. Остани тук, миличка, докато снимаме следващата сцена. Може после да остане време и да почетеш.

След това се обърна към Валънтайн, а тя се усети цялата тръпнеща, същото усещане, както първата вечер в „Трезор“, когато бе на сцената и знаеше, че от нея зависи всичко, за да успее. Искеше се единствено кураж, за да излезе под светлината на прожекторите. Сега усети как възможността ѝ се изплъзва, понеже вниманието на господин Бранч се насочваше другаде и нямаше да се върне. Затова стана и помести стола със скърцане, решена да не пропусне момента.

— Онази вечер помогнах на Валънтайн с репликите — заяви тя. Господин Бранч отново я погледна. В погледа му заблестя интерес, но той не разбра какво се опитва да му каже момичето. — Четох репликите на Мари — продължи да обяснява тя. — Сценарият е чудесен — искам да отбележа колко много ми допадна — всъщност...

— Какво се опитвате да ми кажете, госпожице Ларкспър?

Начинът, по който господин Бранч я наблюдаваше, ѝ разкри, че и тя самата не е наясно какво точно е имала предвид. За момент ѝ се стори как цялото ѝ тяло се понася някъде нависоко и все едно говори през вода. Все пак остана права и усети колко здраво е стъпила на земята. Наведе брадичка, пое си дъх и разбра какво точно иска да каже.

— Нали отговарям на вашата представа за Мари... защо не пробвате как изглеждам до Вал?

— Точно така. — Преди няколко секунди Валънтайн се бе ококорил от изненада, но сега думите сами потекоха. — Тя е изключителна Мари. Да направим сцената, в която двамата с

лейтенанта разкриват чувствата си? Ако направите добри мои снимки в близък план, ще ги използвате.

Господин Бранч се поколеба няколко секунди и очакването достигна точката на кипене в гърдите на Лети. Сетне той заговори благосклонно:

— Дете мое, би ли ни оказала честта. — Протегна ръка към нея и тя пристъпи напред, позволи му да целуне пръстите ѝ. — Би ли се включила?

— Ще се постарая — прошепна тя.

— Чудесно! — Господин Бранч пусна ръката ѝ и плесна. След това закрещя нареждания. — Промяна! — извика. — Трябва ми гримьорка, която да превърне Лети Ларкспър в Мари. Осветление — следобедната сцена, трябва да...

Имаше и още, но Лети вече не слушаше. Жена в безформена черна рокля и строг кок, която очевидно не споделяше възторга ѝ, я поведе към гардероба. Всички се задействаха, този път по-бързо. Тя се обърна назад и забеляза, че единственият, който не се суети, е Валънтайн. Наблюдаваше я със смес от гордост и обожание, заради които тя едва щеше да издържи да е далече от него.

Всичко бе прекалено свършено или може би животът ѝ бе подготвил тъкмо това. Не знаеше и не бе сигурна дали я е грижа. Мислеше единствено, че ще има възможност да изрече красивите думи пред камерата. Щеше да се яви на прослушване пред Лушън Бранч като партньорка на Валънтайн О'Дел.

— Бях съсипан преди края на войната. — Валънтайн обърна профил към камерата и по лицето му премина вълнение. — Мислех, че животът ми е приключил, искаше ми се да бях загинал в онзи окоп заедно с хората си...

— Но ти направи толкова много за селото ни. — Лети пристъпи към него и вдигна брадичка. Беше с перука с дълга тежка плитка, прехвърлена през рамото ѝ, провиснала на гърдите. Десетки прожектори бяха насочени към нея, кожата ѝ пламтеше, а на лицето ѝ имаше тежък грим. Тя обаче не усещаше нищо. Бе завладяна от чувствата между Мари и лейтенанта. Устните ѝ потръпнаха. — Много повече, отколкото ние бихме могли да направим за теб.

— За мен е истинска радост, че селото се възроди за нов живот, след толкова много смърт и... — Погледът на Валънтайн неочаквано се спря на нея. — Не бива да мислиш, че съм го направил за тях. — Стисна раменете ѝ с две ръце. — Всичко, което направих, бе за теб, Мари...

— Не мога да повярвам — прошепна Лети, докато го поглеждаше с обожание. — Не мога да повярвам, че си мислил за всички нас, когато...

Тя замълча и двамата останаха загледани един в друг в продължение на няколко секунди. Последва целувката и тя се отпусна назад, преви се сякаш под напора на силен вятър. Продължи безкрайно, докато Лети не усети, че краката ѝ омекват. Тази целувка бе по-дълга, отколкото на репетицията в кухнята, и си напомни, че е заради господи Бранч, за да му покаже, че не е просто хлапе и умее да излъчва страст. Също така знаеше, че Валънтайн иска да я целуне отново. Той се отдръпна и беше като замаян.

— Мислиш ли, че ще можеш да обикнеш човек като мен?

Не беше в сценария, но Лети знаеше как да отговори.

— Да. О, да. Обичам те така, както няма да обичам друг мъж.

— Повече дори от съпруга си ли?

— Не ме питай за него. — Лети се отпусна на гърдите на Валънтайн и затвори очи. — Да не споменаваме миналото никога повече. Нека гледаме към бъдещето.

Останаха така, неподвижни пред камерата: Лети със затворени очи в прегръдката на Валънтайн. Господин Бранч изкрещя „Стоп кадър“ и тя зачака той да се отдръпне. Прожекторите пареха гърба ѝ, докато изчака още няколко секунди. Някой се прокашля, тя си спомни, че е Лети, не Мари, и се отдръпна от Валънтайн.

— Невероятно! Невиждано! Удивително!

Слезе от снимачната площадка и примижа, за да се приспособи към обикновената светлина. Господин Бранч приближи.

— Истинска магия, малка сладуранке. Истинска магия. Усети ли магията?

— Да — прошепна Лети, когато се върна в света на дългите черни кабели и огромни, незнайно какви апарати.

— Ха, ха! Погледни се, момчето ми. Изцеден си от това, което даде от себе си.

Лети погледна към Валънтайн и забеляза уморената му усмивка.

Господин Бранч кръжеше около стола „Режисьор“, а пухкавите му ръце трепкаха като крила над главата.

— Просветление. Видях филма такъв, какъвто винаги съм искал да се получи. Вие двамата разбирате, вие споделяте визията ми. Знаем го. Вие се вживяхте! Дори не бяха необходими думи. Интуитивно направихте всичко, което исках. Виждам истинско произведение на изкуството. Видях божественото. Всичко е тук.

Сякаш за да демонстрира, той протегна ръце и ги притисна към гърдите си. Лети наблюдаваше и не смееше да диша, стискаше дългата плитка, все едно щеше да ѝ даде опора. Знаеше, че се е представила блестящо, но одобрението на господин Лушън Бранч бе много повече от онова, на което се бе надявала. Усети как краката ѝ треперят.

— Не мога да позволя тази визия да изчезне. Ще заснемем сцените с лейтенанта и Мари за няколко дни, а останалото да довършим впоследствие. Само не бива да спираме. Трябва да продължим. Нали няма да ме изоставите?

— Не, разбира се — отвърна Валънтайн и му отправи хитрата си усмивка, която толкова често използваше на екрана.

— Ами ти, великолепно мое дете?

— Да — прошепна Лети и с огромно съжаление чу гласа си. — Ами София?

— Ами изкуството? — възкликна господин Бранч и добави тихо: — Може да играе майка ти. Така добре ли е за теб?

Лети се замисли за момент какво ли щеше да бъде, ако София е тук, вместо да се мотае с Джак Монтроуз. Тогава нямаше да има роля за Лети и нищо от това нямаше да се случи. Ето защо кимна и усети как съдбата ѝ се променя завинаги.

В гримьорната Валънтайн се хвърли на канапето, кръстоса глезени върху ръкохватката и широко разтвори ръце, за да я прегърне. Тя смъкна перуката и се поколеба. До него ли трябваше да се отпусне, на ръба на канапето, или да седне на земята? Той обаче я привлече така, че легна върху него, краката ѝ притиснати в неговите, гърдите ѝ опрени в неговите, носът ѝ почти докосваше неговия. Двамата се бяха целували, бяха говорили до късно през нощта, бяха яли от една чиния

спагети с доматиен сос, но никога не бяха проявявали подобна близост. Но пък тя им се стори напълно естествена след преживяното пред камерите. Певците и актьорите вършеха всичко различно, сега вече й беше ясно. Бяха изпълнени с обич, свободни, и не се съобразяваха със строгите правила на места като Юниън.

— Лети — започна тихо той и с палец проследи линията на устните й. — Думите, които изрекох в онази сцена, които не бяха включени в сценария?

— Когато ме попита дали мога да обичам мъж като теб ли?

Валънтайн я прегърна през кръста и я притисна до себе си.

— Попитах напълно сериозно.

— Наистина ли? — Тялото й омекна, сякаш щеше да се разпадне на частички, които вятърът щеше да понесе.

— Сама виждаш... всичко между нас със София е изкуствено. Отдавна не се разбираме и всички са наясно за нея и Джак Монтроуз.

Лети засрамено извърна поглед. Беше защитавала София, защото мислеше, че ще я научи как да бъде звезда.

— Знам — започна колебливо тя. — Онази вечер на партито ги видях...

— Шшшт. — Валънтайн я целуна по слепоочието. — Няма значение. Вече не я обичам. Как бих могъл, след като тя се интересува единствено от славата? Готова е на какво ли не за малко слава. А онова мазно човекоподобно същество Джак Монтроуз...

— Много ми е мъчно.

— Няма защо. Бях се отчаял, че няма да срещна жена, която да ме разбира... да вниква в онова, което правя. Сега я срещнах. Това е най-важното.

— За мен ли говориш?

Ръцете на Валънтайн се спуснаха по гърба й, задържаха главата й и той привлече устните й към своите. Каквито и задръжки да бе имала досега, каквото и изкривено чувство за приличие да бе проявявала, то те напълно отлетяха. Животът със семейство О'Дел първоначално й се струваше изключителен. Беше извадила невероятен късмет. Сега обаче, след като й се предлагаше много повече — да е в прегръдките на най-желания мъж на света, филмова звезда, — всичко изглеждаше съвсем в реда на нещата и дойде на мястото си, сякаш бе пъзел. Валънтайн я бе чакал отдавна, образът му на екрана бе като

космическо послание, изпратено в далечния затънтен град. Двамата бяха половинки от една душа, по-съвършен екип от О'Дел и Рей.

— Да, бих могла да те обикна — отвърна тя и го остави да я целуне отново.

— Пренебрегваш ме, миличка, да не говорим, че отново започна да вали. — Независимо от възрастта си, Върджиния Донъл де Груйте Марш се нацупи, когато дъщеря ѝ се появи откъм далечния край на просторната гостна на Марш Хол. Господарката на къщата бе безупречно издокарана в бял шифон на зелени кръгчета. Тъмната ѝ коса бе прибрана от лицето, но тя се бе изтегнала на канапето, все едно от няколко дни не е сваляла пижамата. Остана намръщена дори след като Астрид я целуна и седна до нея на кремавите възглавници. — Летен дъжд — измърмори старата, сякаш ставаше въпрос за нашествие на скакалци, за което няма лек.

— Това не пречи на Били да излиза — отвърна Астрид.

Дъщерята оправи полата на роклята си в коралов цвят над кръстосаните си крака и погледна към огромните прозорци. Заварената ѝ сестра беше някъде навън и тренираше стрелба с лък, макар през последните дни ту да валеше, ту да спираше. Кожата по голите ѝ ръце беше мокра, а инструкторът бе свалил ризата си. Тя обаче бе съсредоточена над стойката си и стрелите улучваха целта поразително добре.

Върджиния се обърна към Астрид.

— Миличка, Били не е като нас с теб.

— Не е — въздъхна Астрид развеселено. — По въпроса спор няма.

— Разкажи ми всичко. Кой с кого излиза, кой организира най-хубавите партита, при кого е бил пълен провал? Ами бизнесът с алкохол? Колко пари изкарва съпругът ти от тази работа?

— Ооо... — Астрид изящно замахна и колекцията ѝ от тънки гривни издрънча. — Все същите муцуни, мамо, нали ги знаеш. А пък Чарли... е, тъкмо за него исках да поговорим.

Астрид се преструваше на напълно безразлична, но изглежда, бе разкрила част от объркването, което ѝ носеше съпружеският живот, защото майка ѝ изпъна гръб и пресметливостта се върна в погледа ѝ.

— Миличка — прошепна тя, — да не би да са изникнали проблеми в рая?

— А, не, нищо подобно — побърза да я увери Астрид. — Само... мислех, че след като си толкова по-възрастна и много по-опитна от мен, можеш да ми дадеш някои съвети.

Върджиния не обърна внимание на обидата и погали коляното на дъщеря си.

— Разбира се, миличка. Върви първо да приготвиш на старата си майка един бърбън със сода.

Астрид отиде до добре заредения бар. Беше ѝ странно как само допреди няколко месеца не искаше нищо друго, освен да се отърве от майка си и да изчезне от дома на втория си баща заради непрекъснатите скандали и постоянно променящите се правила за приличие. Сега обаче егоистичното поведение на майка ѝ се струваше забавно като дразнител, от който зависеше. Добре поддържаните стаи в стил „Тюдор“ ухаеха на зюмбюли и докато смесваше напитката (силна, точно както майка ѝ я предпочиташе), разбра, че Догуд отчаяно се нуждае от чистачка, която да бърше прахта и да мие подовете, а сигурно ида върши десетина други задачи, за които никога не бе помисляла.

— И така, миличка — рече майка ѝ, когато Астрид ѝ подаде напитката. — Всички мъже изневеряват, не бива да се отчайваш от една нищо и никаква изневяра.

— Не става въпрос за изневяра — въздъхна Астрид. Тези думи обаче я накараха да се замисли за времето, преди да се сгодят, когато завари Чарли в леглото с Грейси Нортръп, кръглолико девойче, няколко класа пред нея в школата на госпожица Портър. При спомена сърцето ѝ се сви. — Всичко си е супер, честна дума. Богати сме, организираме чудесни малки партита и всички искат да бъдат като нас. Само дето от време на време думата „завинаги“ ми се струва безкрайно дълъг срок. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Дали разбирам?! — отвърна Върджиния и многозначително обърна очи, а после шумно отпи от коктейла. — Какво да ти кажа... понякога се будя сутрин, виждам как Харисън хърка на възглавницата и си мисля...

— Мамо — прекъсна я тихо Астрид. — Всъщност смятах... ами вие с Харисън се разбирате доста добре.

— Просто чудесно! — Върджиния шумно отпи и завъртя кубчетата лед така, че изтракаха в стените на чашата. Астрид не успя да разбере дали говори саркастично, или не. — Знаеш ли, Нарсиса Фипс ми сподели как ви е видяла в яхтклуба. Било е вечерта на голямата буря, когато дърветата са били изкоренени. Разправяше, че двамата сте изнесли истинско представление.

— На кой му пука какви ги приказва дъртата досадница? Знам, на теб ти е все едно.

— Миличка! Разбира се, че ми е все едно. Само че хората... ами приказват. След като някое момиче започне да се излага прекалено много, връщане назад няма. Прави каквото ти е приятно и се забавлявай колкото можеш. Един господ знае дали ще бъде така вечно. Само дето жените като нас... винаги имаме по един ранен брак, който ни помага да наберем опит. Може дори да са два или три. — Върджиния въздъхна и стисна брадичката на дъщеря си. — Миличка, нямам представа какво става между вас с Чарли. Може да сте се поскарали и след седмица, най-много две, това ще ви се струва нелепо обаче не бива да забравяш... Ако нещата се разпаднат, една млада разведена жена може да оправи всичко, като прекара няколко сезона в Европа и поднови гардероба си. Ще излезеш от тази работа като пет пари в кесия. Стига да не се задълбочиш прекалено много.

За момент Астрид забрави, че се прави на изискана и напълно незаинтересована омъжена жена, и гласът ѝ притихна, прозвуча като на дете.

— Наистина ли?

— Разбира се! Погледни майка си. Наясно съм, понякога животът ми се струва черен, а момичетата от време на време се чувстват като хванати в капан. След това обаче винаги изниква нещо. — Върджиния намигна над ръба на високата чаша. — Сама ще се убедиш.

Инстинктът на Астрид нашепваше да прегърне майка си и да я целуне по бузата като дете, но бе спасена, когато вратата към главния коридор се отвори.

— Извинете, че ви прекъсвам. — И двете жени се обърнаха към Виктор, облечен в дочена риза и панталон, които подчертаваха слабото му тяло. Беше застанал в самия край на стаята, на ръба на персийския килим. У семейство Грей Виктор никога не изглеждаше не на място —

там винаги се мотаеха груби мъже в работно облекло. В Марш Хол обаче, където хората не влизаха в гостните, преди икономът да е известил за тях, където произведенията на изкуството бяха стари, а мебелите се сменяха всяка година от професионалист, той бе като изпаднал от друг свят.

— Няма нищо. — Гласът на Върджиния прозвуча прелъстително. — С какво мога да ви помогна?

— Просто искам да кажа на госпожа Грей, че позвъни Джоунс. Каза, че... ами трябва да се върнем в Догуд възможно по-скоро.

— Добре. — Раменете на Астрид се отпуснаха с въздишка на разочарование, само наполовина престорена. Дъщерята стана и се наведе да целуне майка си за довиждане. — Благодаря, мамо. Скоро пак ще мина — обеща ѝ.

— Той е толкова сладък, направо да го схрускаш — прошепна майка ѝ на ухото.

Астрид се отдръпна и разбра, че майка ѝ е права. Приемната на Марш Хол беше просторна, а колкото по-близо бе до Виктор, толкова по-приятно ѝ ставаше, че е застанал там, „сладък, направо да го схрускаш“, точно както се изрази майка ѝ. Съветът на Върджиния я бе направил дръзка и полюшна бедра, докато минаваше между високите мраморни лампи и меките кърчета за сядане. Защо толкова много ѝ се искаше да докаже, че няма нищо общо с майка си? Неочаквано ѝ се стори очарователно едно момиче да прояви малко лекомислие и от време на време да променя мнението си, стига това да ѝ носи повече щастие.

На прага не каза нищо, но на бузата ѝ се бе врязала трапчинка и дръзко намигна на Виктор, докато излизаше в коридора.

— Не забравяй. В петък ставам на осемнайсет! — провикна се тя към майка си, преди да излезе от къщата.

От задната седалка на даймлера светът изглеждаше препълнен. Шофираше го слабо момче с красиви очи, което, изглежда, знаеше как да се целува. Не беше нужно Астрид да поглежда Виктор, за да почувства електричеството между тях. Виктор, моят любовник, помисли си тя. Виктор, моят възлюбен. Дори в мислите ѝ изреченията

накараха устните ѝ да потръпнат, а по гръбнака ѝ да пропълзи удоволствие.

Автомобилът спря. Тя вдигна сънено клепки, наведе се напред и отпусна ръка на седалката на шофьора.

— Виктор, нали знаеш, че те обичам?

Тогава забеляза колко е напрегнат. Той изви глава наляво, сякаш понечи да отрече, и очите им се срещнаха в огледалото за обратно виждане. Не поклати глава, но направи гримаса и тя усети, че е допуснала грешка. Докато пътуваха и тя се бе отпуснала на задната седалка, бодигардът изобщо не бе фантазирал възторжено като нея. Преди тя да успее да го попита за какво се тревожи, забеляза нещо друго — не бяха в Догуд. Паркираха на Мейн Стрийт, пред квадратна тухлена сграда, на която пишеше: „ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ НА УАЙТ КОУВ“.

— И аз те обичам.

— Виктор, какво правим тук? — започна тя.

Преди да успее да ѝ отговори, разбра. Джоунс и Чарли излязоха от тухлената сграда и се качиха в автомобила. Интимният момент отпреди малко — четирите стени, между които бяха с Виктор, и всичко прекрасно във Вселената — ѝ се сториха далечен спомен. Щом съпругът ѝ хлопна вратата, след като се настани, тя усети как светът я притиска, както бе почувствала, че я понесе на крилете си, докато бе в просторната приемна на Марш Хол и вървеше към Виктор. Мъжът ѝ не я погледна — очите му изглеждаха по-малки, отколкото ги помнеше, и горяха над свитите устни. Джоунс се настани на предната седалка и той нареди да тръгват.

Прибраха се, когато сумракът оцветяваше ливадите на Догуд в оранжево. Всички мълчаха. Виктор спря автомобила пред къщата. Слязоха и тръгнаха към стълбите. Бодигардът ги следваше. Астрид бе почти стигнала до входа, когато Чарли стисна ръката ѝ и я въртна толкова рязко, че тя забеляза втренчения му поглед.

— Ау! — Отвърна с възмутена гримаса на гневния му поглед, но той впи пръсти още по-силно в плътта ѝ. В продължение на няколко секунди нито един от двамата не продума, а лицето му ставаше все по-мрачно и строго.

— Защо беше в полицията? — попита най-сетне тя.

Той пусна ръката ѝ, сякаш бе обзет от отвращение, и се извърна от нея с ръмжене.

— Нищо. Няма нищо, което да използват срещу мен. Нито тяло, нищо.

— След като наистина е нищо, разкарай тази грозна муцуна! — Опитваше се да говори весело, небрежно, както обикновено, но долови напрежението в гласа си и бе сигурна, че и той го е усетил. Той каза тяло, което означаваше, че става въпрос за човек.

— Искана да говорят с мен за човека на Койл Минк, но всъщност не даваха пет пари за него. — Очите на Чарли се стрелнаха на юг. В басейна имаше някой, плискаше се, но той, изглежда, прецени бързо и реши, че не представлява заплаха.

— Така ли? — Астрид се осмели да вдигне очи и огледа гърба на Чарли. — Голям късмет, нали?

— Не искат да ме обесят за убийство. Ще им се да ме спипат за контрабанда, да сринат цялата ми организация.

— Как разбра?

— Защото не бяха единствено полицаи. Бяха се довели и федералните в тъпите си костюми. Всички до един плещеха глупости. Няма да какво да зложат, освен на репутацията ни.

— Това е чудесно, Чарли. Хайде да пийнем по чаша и да забравим гадните им изпълнения.

Той продължаваше да гледа настрани, а широкият му гръб сякаш я обвиняваше. В последвалото мълчание Астрид чу другите шумове на Догуд и как плувецът излиза от басейна. Беше сигурна, че е Кордилия, от която течеше вода по плочите на вътрешния двор. Фактът, че е там, съвсем наблизо, бе единственият, за който Астрид беше в състояние да мисли.

— Само че знаеха някои неща.

Стомахът на Астрид се преобърна.

— Какви неща?

— Знаеха къде автомобилът е излязъл от пътя, което е напълно възможно да са открили сами, ако са ровили и оглеждали, а може и просто да са налучкали. Знаеха името на човека, но може да са го научили от клюките за операциите на Койл Минк. — Чарли замълча, за да запали цигара. Мирисът ѝ нахлу в уханния нощен въздух и на нея ѝ се догади. Междувременно съгледа сенките на момчетата на втория

етаж. Запита се дали Виктор е с тях и дали мисли за нея и ѝ се прииска да затвори очи и да се притисне в него. — Не разбирам обаче откъде знаят какво съм ти казал точно преди да го застрелям.

— Какво си ми казал? — опита да се засмее Астрид. — Кой ли помни какво е казал другият в подобен момент?

— Ти. И си разказала на някого. А въпросният някой е разказал на федералните. Може да има още някой в това уравнение, а може и да няма. Кажи ми, госпожо Грей, говорила ли си с федерален агент.

— Не! — изсумтя Астрид.

— Тогава на кого си казала?

— Какво да съм казала? — сопна се тя.

— На кого си издрънкала какво се е случило, кой какво е казал, точно преди да го гръмна онзи?

— На никого! — изпищя тя.

Той вдигна ръка и я зашлеви през лицето. Ударът не беше силен, но съпругът ѝ не ѝ бе посягал и болката и обидата плъзнаха от бузата надолу към гърдите.

— О! — извика тя и притисна мястото, на което я бе ударил.

Лицето му се сгърчи, щом видя болката ѝ. В миг очите му омекнаха и тя разбра колко е объркан и в каква степен съжалява. Разбра, че я обича и не може да си прости, задето ѝ е говорил така, и му се иска да поправи стореното. Погледна го и се опита да се ококори невинно, с надеждата любовта му да вземе надмощие и да забрави гнева си. Нямахше късмет — в следващата минута изражението му пак се промени.

— Добре. Правиш нещата по-трудни. Не мисли, че няма да разбере. Междувременно няма да разговаряш с никого, освен с мен и Кордилия. Няма да напускаш стаята си. Под домашен арест си и ще наблюдавам отблизо всичко, което вършиш, чу ли?

Нямахше какво да каже. Естествено, че те чух, прииска ѝ се да изсъска, но лицето продължаваше да я боли. Наблюдаваше го с омраза, докато не усети, че и Кордилия е до тях. Приближила се е от басейна и от известно време ги наблюдава.

— Отведи я в стаята ѝ! — изрева Чарли, без да се обръща към нито едно от момичетата. Просто имаше нужда да отпусне гласа си.

Астрид се обърна към Кордилия, изпълнена с очакване, но тя не гледаше Астрид както обикновено. Липсваше обичайното усещане, че

й е приятелка. Наблюдаваше я като напълно непозната. Поколеба се, пригладила мократа си коса зад ушите, докато разсъждаваше над видяното. Все едно от известно време е оглеждала Астрид като ястреб. В очите й не гореше пламъкът на Чарли, въпреки това те уплашиха Астрид, защото бяха способни да видят скритото.

Кордилия погледна брат си, после отново Астрид.

— Добре — отвърна тя, този път като приятелка, и прегърна Астрид през кръста.

През тези секунди усети, че Кордилия е разбрала какво се случва между нея и Виктор. Какво друго би могло да я накара да се отдалечи така. Със свито сърце Астрид проумя, че приятелката й се опитва да реши на чия страна да застане.

Два дена преди двубоя Ларами — Дарби никой не се заблуждаваше от официалното съобщение как ставало въпрос за „приятелско представяне на умения на двама авиатори приятели“. На Лонг Айлънд започнаха да залагат в полза на Макс. Разликата между двамата състезатели съвсем не беше толкова голяма, колкото се предполагаше на фона на неговата слава и забележителния му опит като пилот. Всеки си беше избрал любимец, което често разкриваше истинско отношение в съвременния свят. През последния ден Макс изобщо не беше разтревожен от хорските приказки. Дори напротив, сякаш грееше. Беше необикновено съсредоточен през изминалите два дена. Кордилия, легнала върху две туфи трева в далечния край на летището, отпуснала ръце в скута си, поне за кратко изпита спокойствие.

— Дали времето ще се задържи? — попита тя и небрежно чукна върховете на ниските си обувки.

Ивици облаци се бяха разпилели по синьото небе, но от вчера рано сутринта не бе валило. Макс драскаше нещо в тетрадка, остана неподвижен и подуши въздуха.

— Във вестника пишеше, че в деня на състезанието ще бъде ясно и хубаво.

— Налага се да приема думата ти — отвърна Кордилия, защото се бе зарекла да не чете вестници.

Всички до един бълваха зловни твърдения за Макс и майка му и тя не спираше да се ядосва. Още повече се страхуваше, че ще попадне на история за един от бившите сътрудници на Койл Минк, намерен в реката без лице. Нещастieto и неприятностите бавно напредваха към семейството ѝ. Изясни ѝ се вечерта, когато излезе от басейна и видя Чарли и Астрид застанали вбесени един срещу друг. Трябваше да си тръгне от летището в най-скоро време, за да помисли над кашата, в която бяха затънали.

— След като победиш Ларами, ще те заведе на стриди в „Сейнт Риджис“ и ти ще ме поканиш на танц пред всички. — Наслаждавала се бе на фантазията сама. Той не ѝ отговори.

Тя стана и се обърна към него.

— Макс?

— Какво?!

Разбра, че той оглежда небето и не я е чул. Затова леко го перна по рамото.

— Да не би часът, който си ми отделил, да изтече? — попита тя с усмивка.

Той нежно отпусна пръсти на кръста ѝ.

— Не искам да си тръгваш.

— Ти обаче трябва да се връщаш на работа. Познавам, когато мислиш за друго, господин Дарби.

— Извинявай, Корд, аз...

— Стига глупости! Знам за какво мислиш и не ти се сърдя, а след като победиш, ще имаме достатъчно време да говорим за всичко, което ми е приятно. Сега обаче трябва да вървя и да те оставя да се съсредоточиш. — Започна да прибира остатъците от обяда им — мазни обвивки, корички от сандвичи — в празните пликове от картофен чипс. Макс обаче ги дръпна от нея и я прихвана през кръста с неподозирана сила.

— Това пък какво беше? — попита тя усмихната, когато целувката приключи. Той стисна брадичката ѝ и я погледна така, все едно се опитваше да запомни чертите на лицето ѝ.

— Просто така.

Ръката му бе все още на кръста ѝ, когато тръгнаха към хангара, където Антъни беше паркирал даймлера и чакаше на почиттелно разстояние. Приблжиха и тя чу как е надул радиото, за да слуша обсъждането на предстоящото състезание. Развълнува се заради Макс, който бе напълно убеден, че след като победи, никой няма да посмее да постави под въпрос способностите му на пилот.

— Да ти кажа, от онова, което мисля, ще излезе още по-хубава история — рече тя и отпусна глава на рамото му.

— Какво е то?

— Ако ме вземеш със себе си... в самолета. Ще съм много добра и тиха, а когато се приземим, ще...

— Не! — отговорът му бе толкова остър, сякаш ѝ се караше, и тя отстъпи крачка настрани.

— Извинявай. — Примигна и погледна към обувките си. — Просто ми хрумна.

— Не мога да те взема със себе си — отвърна Макс по-меко. — Може да е опасно, освен това Чарли няма да позволи.

— На теб пък откога ти пука какво казва Чарли! Да не говорим, че ти сам си правил подобен полет десетки пъти и така само ще покажеш на Еди Ларами колко малко разбира от авиация. Нали така?

— Да, но... — Макс замълча и се обърна на юг. — Този полет — просто не мога да те взема и точка.

— Добре. — Той все още гледаше някъде настрани, затова тя тръгна към колата, объркана и наранена поради причини, които сама не можеше да обясни.

Антъни я видя и заобиколи автомобила да отвори задната врата.

— Корд! — Кордилия се обърна към Макс. Арката на раменете му изглеждаше напрегната под тениската, а ръцете му бяха сбити в юмруци край маслиново — зеления работен панталон. Челото му беше смръщено и тя разбра, че независимо от неговите твърдения е нервен за състезанието. — Утре ще ми донесеш ли обяд?

— Чакай и ще разбереш — отвърна тя и намигна.

Раменете му се отпуснаха малко, когато долови приятната нотка в гласа ѝ. После отвърна на намигването ѝ и се отправи към самолета си, точно пред зейналата врата на хангара. Щом се настани на задната седалка на даймлера, веселото ѝ настроение се стопи и тя остана с впечатлението, че нещо важно и неприятно е останало неизказано между тях.

Пътят към Догуд беше блокиран от друг автомобил. Кордилия си помисли какво може да означава и сърцето ѝ се сви, но позна шофьора. Беше човекът от фирмата за кетъринг, която използваша по времето, когато Дариъс беше жив и организираха партита. Забеляза, че камионът е пълен с щайги портокали и лимони. Той помахаша и подкара пред тях през портата, по насипаната с чакъл пътека с липи от двете страни. По ливадата от южната страна на къщата се движеха работници и изглежда, връщаха на Догуд вида, в който тя го видя за

пръв път. Вдигаха бяла тента от онези, под които се организират бляскави партита.

— Какво става? — попита тя охранителя, застанал да наблюдава отстрани с пушка на рамо.

Той се обърна и тя видя, че е Виктор. Припомни си изражението на лицето му през нощта в „Сейнт Риджис“.

— Подготовка за рождения ден на госпожа Грей. — Кожата под очите му беше посиняла, сякаш не е спал много. Стана ѝ неприятно как изрече госпожа Грей — прозвуча странно и тя разбра, че никога не го е чувала, нито пък друг в Догуд да я нарича така.

— Чарли знае ли какво става?

— Идеята е на Чарли.

— Сериозно ли говориш?

Очите на Виктор заблестяха към нея, а сетне той погледна настрани.

— За съжаление, да. Идеята не струва, ако питаш мен...

— Само че аз не те питам — сопна му се тя.

— Моя грешка. — Не срещна погледа ѝ, но и с нищо не показва да се разкайва. Тя кипна още повече. Допреди малко си мислеше за него като за разкъсвано от любов момче, което рано или късно щеше да научи колко е опасно да се приближава до обекта на желанието си. Сетне обаче си го представи как бе застанал в стаята в „Сейнт Риджис“, стиснал ваза макове, докато наблюдаваше Астрид с обожание. Сети се какво говореше Астрид, когато той влезе.

Кордилия пристъпи решително към него.

— Ти си изпял на полицията.

— Какво? — Той се завъртя към нея и присви очи.

— Или пък на федералните. Какво е казал Чарли точно преди да убие човека на Койл Минк. Чул си я, докато ни разказваше в „Сейнт Риджис“, и си докладвал.

Той се обърна така, че да я гледа право в очите.

— Кой си ти? — попита тя. Едва дишаше. — В какви небивалици караш Астрид да повярва?

Първоначално Виктор не продума, просто се огледа, за да е сигурен, че никой наблизо няма да ги чуе.

— Пълна лудост е точно сега да се организира голямо парти.

— Не те попитах за това. — Кордилия кръстоса ръце на гърдите.
— Кой си ти?

Той въздъхна след дълго мълчание.

— Няма да ти кажа. Така е по-добре. Трябва да знаеш следното: обичам приятелката ти, тя също ме обича и мога да я опазя в безопасност. И без това е видяла прекалено много. Вниманието, което това парти ще привлече, непознатите, които ще нахлуят в имението... няма да се отрази добре на нито един от нас. Всичко ще се взриви, Кордилия. Опитай се да откажеш Чарли. Можеш да го направиш. В противен случай той е бомба, която рано или късно ще гръмне.

Тя вирна брадичка.

— Откъде знаеш, че ще се взриви? — попита Кордилия. Този път той въздъхна по-тежко и без да отрича каквото и да било, отстъпи крачка назад и огледа суматохата под тентата.

— Поговори с Чарли.

— Точно това възнамерявам да направя — отвърна разгорещено тя.

Тръгна към къщата, мина прекалено близо до него, блъсна го с рамо, но не се извини. Стигна до верандата и все така блъчваше обиди. Кой е този тип и как е успял да се промъкне в дома на семейството ѝ, да разпространява лъжи, да издава тайните им и да прелъстява момичето на брат ѝ? Едва сдържаше гнева си, когато Чарли мина през балната зала. Беше направо бесен и едва го позна.

— Чарли?! — възкликна тя.

— Какво? — изстреля той, докато профучаваше покрай нея.

— Чарли — не се предаде тя и се втурна след него. — Сега не е време за парти! Какво ти става?

— Защо да не е? — почти изкрещя брат ѝ, когато спря на най-долното стъпало и се обърна да я погледне.

Тя забеляза, че бялото на очите му е кървясало, сякаш е пил прекалено много кафе и не е спал две нощи подред. Имаше поне десет причини, но най-очевидната, най-приемливата беше, че Виктор — който бе нов, въпреки това знаеше предостатъчно — работеше за друг. Разкривеното му лице я накара да си припомни думите на Виктор, че брат ѝ е бомба, която рано или късно ще гръмне.

— Наскоро да си разговарял с Астрид? — попита тихо Кордилия.
— Според мен тя не е в настроение за парти по случай рождения ѝ ден.

— Щом мислиш така, значи не познаваш Астрид достатъчно добре — изстреля в отговор Чарли.

После се изплю на тревата и тръгна към тентата. Остави Кордилия сама на най-горното стъпало. Вятърът се усили, лепна полата ѝ за краката, а по гърба ѝ премина тръпка на безпокойство. За малко остана на мястото си и се зачуди защо не сподели с Чарли подозренията си за Виктор. Може би, понеже искреността на чувствата му към приятелката ѝ бяха натежали, както и твърдението, че Астрид също го обича. Изобщо не беше сигурна дали може да се довери на Виктор. Разкриеше ли го, това щеше да е краят на Астрид. Обърна се пак към къщата и вече знаеше, че не е в състояние да каже на брат си за предателството. Все още не можеше.

Лети чу София малко преди да я види. Гласът ѝ я разтрепери. С Валънтайн снимаха всеки ден. Сега блажено се беше изтегнала в гримьорната на студиото, на розово велурено канапе, и оглеждаше костюма, който носи в последните сцени с Мари. Предстояха още много снимки до завършването на филма, но нейната роля бе напълно заснета. Лушън Бранч лично ѝ каза, че начинът, по който е представила Мари, според него е най-обещаващият. От това пък как я наблюдаваше Валънтайн, от светлината в очите му, разбра, че е впечатлен от нея.

— Къде е тя? — гласът на София приближаваше, беше точно пред вратата. — Къде е малката мърла?

Лети смъкна маската за очи от лицето си и осъзна, че в крясъците на София няма нищо добродушно и тя е виновницата за гнева ѝ. Истината за онова, което беше сторила, и за това, как трябваше да се чувства, я засрамира, вместо да я накарат да се гордее. Беше облечена в хавлиен халат с колан на кръста, който сякаш подчертаваше чувството ѝ за вина. Объркана се завъртя в стаята, без да има представа какво да стори. Огледалото улови отражението ѝ и то ѝ придаде известна самоувереност. Тежкият грим за снимките все още подчертаваше най-красивото у нея. Определено приличаше на филмова звезда.

— Нарцис сред цветята. — Думите на София прозвучаха тихо, но бяха все така злобни.

Вратата се хлопна зад нея. Лети се напрегна и зачака. София обаче мълча в продължение на няколко секунди и напрежението в стаята стана непоносимо.

— Значи той ти е казал? — Лети, която пееше с толкова мощен глас, едва успя да прошепне думите, докато бавно се въртеше около жената, научила я как да позира на червения килим.

София все още беше в шлифер. Коланът висеше, сякаш е понечила да го свали, но е била завладяна от бяс и не е успяла да довърши. Бузите ѝ бяха по-изпити, отколкото преди заминаването, но

това я правеше по-красива. За пръв път Лети забеляза недостатъците в красотата на благодетелката си. Носът, който щеше да стои очарователно на едно дете, приличаше на свинска зурла при зрялата жена, а пък очите, които намигаха очарователно в ранните филми, бяха твърде малки, за да разкрият истински чувства.

Неочаквано ѝ стана ясно защо Лушън Бранч реши да смени актрисата за ролята на Мари и изпита още по-голямо съжаление към София. София обаче прекрачи към нея с разширени ноздри и вдигна ръка, сякаш се канеше да удари момичето. Лети усети как се свива вътрешно.

— Съжалявам — промълви тя с колкото може достойнство. — Много съжалявам.

— Съжалявала била! — София изричаше всяка дума така, сякаш провежда разпит. — Крояла си планове от самото начало.

— Не съм. Кълна се, не съм.

— А като си помисля, че ти имах доверие. Ти ме предаде. Предаде ме просто така. Предаде мен, която те научи на тънкостите.

— Виж, всичко се случи напълно естествено... — Задоволството, на което Лети се бе отдала допреди малко, беше напълно заличено. Вече нямаше как да се чувства горда с любовта си към Валънтайн, след като жената, която бе засегнала с тази любов, стоеше пред нея, особено в момент, когато очите на същата жена бяха кървявали. — После си помислих, че за теб няма да има значение.

— Нямало да има значение ли? Как смееш да предполагагаш какво има или няма значение за мен?

Гневът, разкривил чертите на София, я правеше по-възрастна. Лети си припомни колко много години ги делят. С Валънтайн бяха женени от доста време, а тя не знаеше нищо за брака им. Опита да си представи красивото лице на Валънтайн. Напомни си, че след няколко часа ще се видят в „При Франки“ — тяхното заведение. Ако можеше да съживи нежността, избуяла помежду им през последните дни, мислеше си тя, щеше да се защити от хаоса, в който сега попадна. Дори частица от тази нежност щеше да ѝ е от помощ. Не успя, защото София се беше надвесила над нея.

— След като вие с Джек Монтроуз си имате... някаква уговорка, предположих, че може... ами навярно дори ще се зарадваш за... за мен и Валънтайн.

— Ти и Валънтайн! — възкликна София, без да крие презрението си. Отстъпи назад, изпръхтя като необузdana кобила и проточи врат. — Вие с Валънтайн двойка?

— Да... искам да кажа... — бузите на Лети пламнаха и се уплаши погледът на София да не я нарани. Бе толкова остър, че на Лети ѝ се прииска да се свие зад канапето. — Искам да кажа... предположих, че той ти е казал.

София бавно извади цигара от джоба на шлифера и я запали. Дръпна, свали дрехата с бързо свиване на раменете и я метна на канапето. През цялото време не откъсваше очи от Лети по вече демонстрирания злобен начин.

— Да, в известен смисъл може и да ми е казал — заяви най-сетне тя. Пристъпи към канапето и седна, кръстоса крака изискано, като дама. — Лети, малка нещастнице, нима наистина реши, че съм ядосана заради това?

— Не си ли ядосана?

— Напротив — закима енергично София. — Ядосана съм. Макар ядосана да не описва точно чувствата ми.

— Но нали каза...

— Глупачке! Не съм ядосана заради Валънтайн. Пет пари не давам какви ги върши Валънтайн. Винаги е бил такъв. Всъщност облекчена съм, когато някое нищожество като теб се появи и го поразее известно време, за да не се занимавам с чувствата му. — София изсъска последните думи и извъртя очи, докато гасеше цигарата във възглавницата на канапето. — Ти какво? Да не би да си въобразяваше, че си първата?

Лети се надяваше сълзите ѝ да не закапят поне още няколко минути. Това, разбира се, беше глупаво желание. Измина още известно време и проумя, че трябва да се моли София да не каже нищо повече по въпроса.

— Каза ли ти, че те обича? — изсмя се тя. — Заведе ли те в „При Франки“?!

Последното бе изречено с особена горчивина и Лети трепна. Междувременно мисълта за тях двамата с Валънтайн се разклати. Първоначално бавно, но щом започна да осъзнава как всичко е било същото с бели конци, проумя, че София ѝ казва истината. Валънтайн е минавал по този път и преди. Омайвал е момичета, като им е обещавал

целия свят. Тя пък се беше подвела по история, която се оказа твърде добра, за да е истина. Докато бършеше мокрия си нос с опакото на китката, разбра, че се е проявила като пълна глупачка.

— Не, мое мило селянче. — Очите на София омекнаха, сякаш беше наясно, че е нанесла фатален удар и вече не е необходимо да се мори. — Задръж Валънтайн, ако го искаш. Той обаче няма да те иска дълго. Винаги така се получава. Просто обича да се разсейва от време на време и ако междувременно му се предостави възможност да ме нарани, е още по-доволен.

— Не съм била първата. — Лети стисна очи.

— Не си. Дори не си първата това лято. — София изви престорено ъгълчетата на устата си надолу. — Държа да ти кажа обаче, че за разлика от Валънтайн, аз си мислех, че ти си специална. Знаех, че си по-добра от останалите. Щях да се погрижа да не те подмята, когато му омръзнеш.

Лети вдигна срамежливо очи, за да срещне погледа на София, но веднага съжали за проявения кураж. София се наведе напред, присви очи и остриите ѝ лакти се отпуснаха на коленете.

— Щях да те науча как да станеш звезда — изсъска тя. — Ти обаче не можа да почакаш! Искаше всичко, при това веднага. Взе моята роля, захарче. Затова съм в такова настроение.

— О!

— Да! О, боже, о, господи. О, не! Това ме интересува. Затова лежа по канапетата за кастинг. Затова обикалям партитата. Затова се смее на тъпите смешки на дебелациите с парите. Понеже е нещото, което най-много искам — да участвам във филми и да ме снимат вечно. Ти. Ми. Отне. Ролята. — Разсмя се, но в звука нямаше нищо весело и тя оголи зъби.

Ужасяващата усмивка на София накара Лети да се почувства точно осем сантиметра висока. През няколкото прекрасни дни, в които съществуваше единствено в изпълнения с обожание поглед на Валънтайн и във въображаемото бъдеще, в което той ѝ подаряваше рози всяка вечер и двамата живееха в прекрасно таванско помещение, четяха стихотворения, преди да си легнат, бе забравила, че може да се чувства по този начин. Само дето усещането за собствената ѝ незначителност така и не беше изчезнало. То се таеше, чакаше подходящ момент, за да ѝ напомни, че е никоя.

София се изправи. Движеше се бавно, с натрапчива показност, и се отправи към вратата с елегантна стъпка. Дръпна шлифера си за яката, също като немирно коте. Лети не помръдна от мястото си, беше застинала, наблюдаваше премерените движения на София. На вратата жената спря и огледа момичето от главата до петите. Тогава Лети усети, че сигурно прилича на призрак в бялата роба с преbledняло лице.

— Слушай — продължи по-спокойно София. — Аз съм истинска звезда. Моята светлина никога няма да угасне. Ти внимавай къде стъпваш, сладурано.

След тези думи излезе. Лети трепереше като мишка, която котката е притиснала в ъгъл. Стаята си беше същата. Различно беше единствено прогореното място на розовия велур, но то нямаше значение. Костюмът все още си беше неин. Вече не се гордееше с него, а мисълта да застане пред камера, докато десетки хора се въртят около нея в тъмното, я уплаши, вместо да я развълнува. Беше получила ролята на Мари, когато игра до Валънтайн, мъжа, в когото бе влюбена. Да, но двамата не бяха влюбени. Беше просто лъжа, прекрасна лъжа, която не бе прозряла.

Първоначално ѝ се стори, че си представя смеха. Надникна от гримьорната и разбра, че е истински. София беше сред група жени, с които Лети се бе запознала, докато пробваше костюма. Те бяха гримьорки и гардеробиерки. Държаха се мило, но Лети така и не се постара да запомни имената им. Беше твърде завладяна от новия си живот, за да се замисля над подобни неща. Изпълни ролята уверена, че звездата няма нужда да обръща внимание на персонала. София обаче се усмихваше и разговаряше с тях като със стари приятелки. Тогава жената в безформената черна рокля и стегнат кок вдигна поглед и забеляза Лети. Смехът ѝ стана по-силен и веднага стана ясно на кого се смеят.

Небето беше съвършено светлосиньо. Облаците бяха надвиснали като топки памук, а въздухът миришеше на прясно окосена трева. Астрид шофираше уверено и яркосиният ѝ шал се развяваше на вятъра. Даваше си сметка колко умело шофира и бе наясно, че е сън — в истинския живот разчиташе на шофьор. Не, каза си, не се събуждай. Само че беше твърде късно — осъзна, че сънят е измислица, когато чу плющенето на дъжда. Докато се надигаше обаче от леглото, разбра, че и дъждът не е истински. Някой барабанеше с пръсти по прозореца, достатъчно тихо, за да ѝ се стори като шум от природата. Но не беше. Стръскаща светлина премина над очите ѝ и напълно се разсъни. Насочи внимание към непознатото присъствие пред прозореца. След малко усети, че там е Виктор. Дошъл е да я спаси.

В бялата си нощница, издута около тялото, докато пристъпваше към прозореца, нямаше търпение да дръпне завесата, за да го види ясно. Ето го и него, напълно неподвижен, наблюдаваше я със спокоен, нетрепващ поглед. Щом го погледна, разбра, че ѝ обещава по-добро бягство от съня.

— Ти луд ли си?

Толкова много други неща можеше да изрече, но бе свикнала на гръмки, романтични думи. Обикновено момчетата ги произнасяха за нея. Фактът, че все още можеше да каже нещо остро, ѝ помагаше да не се чувства толкова отчаяна, колкото ѝ се струваше. Притисна буза към рамката на прозореца, за да се охлади.

Той примигна и тя си припомни колко са красиви миглите му.

— Може би.

— Ще те убият. — Астрид поклати глава. — Истинско чудо е, че досега никой не го е направил.

— Чарли не знае. Нямаше да съм тук, ако той знаеше. Поради някаква причина ме преназначи. Вече не съм ти бодигард.

— Знам. — Тя извъртя очи към далечния край на стаята, кимна към вратата и човека, застанал от другата страна. И двамата се

замислиха за него и какво ще им стори, ако ги открие тук насаме. Въпреки това се приближиха още малко един към друг, но тя остави прозореца помежду им. Видя, че светът зад рамото му е тъмен, кадифен. За момент си позволи да повярва, че е възможно да отиде, където поиска. — Как се качи тук?

Той мрачно погледна към ниското и тревата долу.

— Май любовта кара човек да върши тъпотии.

— Чарли ме удари.

Виктор се сви, все едно някой бе ударил него.

— Добре ли си?

Тя поклати глава и продължи тихо, жално:

— Не знам какво се е случило в полицията, но той смята мен за виновна. Разправя, че съм изпяла пред федералните какво се е случило в нощта, когато уби човека на Койл Минк. Разправя, че знаели нещо, което само аз съм чула. А аз не съм казала на никого.

— Каза на Лети и Кордилия. — Изрече имената бързо и те бяха толкова не на място в разговора, че тя отстъпи назад. На Астрид дори не й беше хрумвала възможността Чарли да е прав, че съществува доносник и тази работа може да има нещо общо с нея, а пък идеята Лети и Кордилия да издадат информация й се стори нелепа.

Щом я видя как пребледня, Виктор продължи.

— Онази вечер. В хотела. Тогава им каза. Аз се връщах, след като бях поставил цветята във ваза и...

Насекомите жужаха, но те не заглушаваха неочакваното бръмчене в ушите й.

— Нямах представа, че си чул.

Гласът й стана по-висок. Дали защото Виктор бе скрил нещо от нея? Или може би, защото се държеше странно? Затова той притисна ръка към устата й. Жестът я накара да се възмути. Този ден един мъж вече я беше ударил. Сега, за отмъщение, заби зъби в дланта му. Той продължи да я гледа в очите, все едно не усещаше болката.

— Извинявай — изрече с устни Виктор.

— Защо се извиняваш? — Тя въздъхна тежко и обърна бузата си към него. — Нали аз те ухапах — призна без следа от съжаление.

— Извинявай, че не те защитих и допуснах да видиш нещо толкова противно. Извинявай, че те поставих в опасност. — Той приглади назад кичур тъмна коса, паднал на челото. — Обичам те.

Тя се намръщи и погледна през рамо. Небето на юг беше очертано в мораво — светлина, която сигурно идваше от лодките на контрабандистите. Може би хората на Чарли. След няколко безмълвни секунди тя стигна до заключението, до което бе стигнал и той.

— Добре, обичаш ме — призна тя и тръсна глава с горчивина. — Какво можем да предприемем по въпроса?

— Искам да дойдеш с мен.

— Какво?

— Веднага.

Тялото ѝ се отпусна и тя се отдръпна от прозореца. За момент се поколеба между красивите му думи и стаята отзад — пътя към всичко, което познаваше.

— Не мога да дойда с теб — рече тя и пристъпи напред към прегръдката му. Затвори очи и вдъхна аромата му, кожата и сапуна, с който се беше обръснал, които вече ѝ се струваха приятни и познати. Цял ден бе копняла за този мирис и бе наясно, че той ще съсипе живота ѝ.

— Защото не ме обичаш ли? — За пръв път в спокойното му държание се появи пукнатина.

— Напротив — прошепна тя.

— Тогава трябва да вървим, веднага. Прекалено опасно е да оставаме. Ако Чарли заподозре каквото и да било, ако разбере, че съм бил тук... — Сърцето му започна да бие по-силно. Тя го усети през ризата. Той продължи все така забързано: — Ако дойдеш с мен сега, ще бъдеш в безопасност. Ще те пазя винаги и никога повече няма да те лъжа.

— Да ме лъжеш ли? — Тя се отдръпна и покри прозрачната нощница с ръце. — За какво си ме лъгал?

— Астрид, нима не разбираш? Аз съм този, който каза на федералните. Агент съм на федералното бюро за разследване.

— Какво?!

Заудря го по гърдите. Добре, че той отново покри устата ѝ с ръка, иначе щеше да изкрещи и да събуди цялата къща. Тя се съпротивлява дълго. Едва когато усети, че енергията се е оттекла от краиниците ѝ, спря. Ръката му остана притисната върху устата ѝ, докато тя не го погледна обидено.

— Затова ли дойде да ми кажеш, че ме обичаш?

— Боже, не — поклати глава Виктор. — Това е най-лошото при разследванията. Не успях да се преборя с любовта си към теб. — Сви рамене. — Такова е положението.

— О! — Тя се отдръпна от него и се замисли. — Как да замина с теб? Чарли ще ни намери, а тогава...

— Довери ми се, мога да те защитя. Твърде опасно е да останеш тук, за мен също. Мислех, че ще го задържа по-дълго и така ще имаме възможност да се измъкнем. Оказа се, че греша и... само влоших положението. Моля те, Астрид, нека заминем веднага.

— Не мога да замина, без да се сбогувам с момичетата! Освен това си прав. След като Чарли още не те е убил, значи не знае...

— Кордилия обаче знае. Досетила се е. Въпрос на време е да каже на брат си.

Очите на Астрид помръкнаха.

— Кордилия няма да го направи. — Щом го изрече, разбра, че е истина.

— Сигурна ли си?

Астрид усети колко е нервен Виктор заради опасността, в която се намираха, и започна да се успокоява. Покрай хаоса следобед бе забравила добрите съвети, които бе събрала, картата на многобройните възможности, които бе начертала. Още повече сега беше къде-къде по-интересно, след като научи, че тайният ѝ любим има значка.

— Ще дойда с теб, Виктор, но все още е рано. Имам малко пари. Майката на татко ми ги даде, когато се омъжих. А онази жена, мадам Филомина, в „Сейнт Риджис“, ме посъветва къде да ги вложа, на стоковия пазар, за да увеличи сумата. Твърди, че щели да се утроят за три месеца.

— Парите нямат значение, просто...

— За мен имат, мили! Нямах представа как обичам красивите неща, а не искам да мисля колко ще ти е напрегнато, ако се опитваш да ме издържаш със заплатата на полицай.

Виктор си пое въздух и от звука ѝ се стори, че въздухът се напълни с ледени висулки.

— Не съм сигурен. Ако той разбере какво си ми казала, нещата, които сме направили... — Замълча и тя разбра, че той няма да понесе съдбата ѝ, ако Чарли разбере, че е целувала друг мъж.

— Не се тревожи. — Тя го погледна и ноктите ѝ драснаха рамото му. — Мога да контролирам Чарли. Сега е ядосан, но никога не продължава дълго. Въртя го на малкия си пръст, а когато се налага, съм първокласна лъжкиня.

За пръв път тази вечер Виктор откъсна поглед от нея. Кичури тъмна коса паднаха над очите му и той изруга, твърде тихо, та тя да не чуе точно думите, но достатъчно високо, за да разбере, че той е ядосан и предложението ѝ никак не му се нрави.

— Не е разумно.

— Повярвай ми.

Последва нова тиха ругатня.

— Трябва да изчезвам.

— Да, трябва.

С показалец проследи линията на брадичката ѝ.

— Честит рожден ден.

— О, да! Прав си! Вече е след полунощ... — изкиска се тихо, защото не можеше да повярва, че е забравила рождения си ден. — Вече съм пораснала.

— Да.

— Да! — Пусна го и отстъпи назад. Щом спря да го докосва, страхът се върна. В нея нахлу празнота и ѝ се прииска да бе настояла да остане още един ден. Прииска ѝ се да е с него, на което и да е друго място, но не и тук и да може да се сгуши на гърдите му. — Виктор?

— Да?

— Ще бъдеш ли тук утре?

Той свъси вежди със съжаление и устните му се разтвориха. Ръцете му погалиха врата и лицето ѝ, пръстите му се заровиха в русите кичури и устните му се доближиха до нейните. Не я целуна, но тя имаше чувството, че усеща ласката. Астрид извъртя очи нагоре, срещна погледа му отблизо и покри устните му със своите. Жарката целувка се оказа заразна, плъзна към пръстите на краката ѝ като горски пожар.

— Какво има? — попита Кордилия и откряна вратата на апартамент „Кала“.

Келър стоеше в коридора на третия етаж, повдигнал се на пръсти, сякаш за да види как Лети и Астрид се обличат.

— Един мъж иска да говори с теб.

Кордилия прочисти гърло. Келър се отпусна на пети и срещна погледа ѝ.

— Нали знаеш, Чарли нареди да не пускаме гости в къщата.

— Затова дойдох да те викна. Той е на портата.

— Защо не го попита за какво става въпрос? — продължи нетърпеливо тя.

Келър отвърна на погледа ѝ и по долната част на лицето му плъзна бавна усмивка.

— Щях — отвърна охранителят. — Онзи обаче е ужасно настоятелен. Както и да е, проверих го, не е въоръжен.

Застаналата зад нея Мили се опитваше да помогне на Астрид и Лети. Нито една от двете не беше в настроение. Астрид все правеше забележки на прислужницата за неща, които не беше направила. Лети пък току-що изпусна първо четка за коса, сетне грим, накрая кана с вода. Долу бялата тента бе довършена вчера следобед, въпреки негодуванието на Джоунс и нейното. Мъже в бели папийонки обикаляха с коктейли. Момичета, които се бяха отчаяли, че някога ще присъстват на прословутите партита в Догуд, пропискваха и настояваха кавалерите им да ги придружат на дансинга. Всеки път, когато някой писък долиташе до третия етаж, Кордилия притискаше пръсти към челото си, точно между веждите, за миг затваряше очи и ѝ се искаше гостите да изчезнат, за да си почине малко и да стане навреме за състезанието на Макс. Той се държа странно, когато следобеда му занесе сандвичи на летището, и тя копнееше за утрешния ден, когато щеше да е свидетел как побеждава Еди Ларами.

— Добре — заяви тя и си каза, че гневът към Келър няма да промени нищо.

— Къде отиваш? — провикна се Астрид и се извърна от тоалетката. Тънките ѝ извити вежди се свъсиха тревожно.

— Връщам се веднага. Пусни музика! Отиваме на партито, независимо дали ни и е приятно, или не.

Първите звуци на Кейт Смит, която пееше „Може би, кой знае“ се понесоха от спалнята на Кордилия, докато тя слизаше по стълбите. Извън стаята роклята ѝ изглеждаше неприлично бяла. Беше копринена, права над бюста, само с две тънки черни презрамки. Подгъвът стигаше до средата на прасеца. Беше си я купила в началото на сезона, преди да се случат толкова много неща, преди лятото да обсипе кожата ѝ с лунички. Келър крачеше пред нея, но в края на стълбището се отдръпна от тежката входна врата и застана нащрек на няколко крачки зад нея. Отвън дебнеха още двама.

Мъжът на предната веранда бе зареял поглед надалече. Осветената бяла тента изглеждаше синьо-зелена под облаците, но те не бяха много. Приятната вечер ги изтласкваше настрани. До утре небето щеше да е чисто. Както и в първата ѝ вечер в Догуд, гостите бяха помолени да паркират покрай пътя. Въпреки това хората на Чарли не успяваха да съберат партито под тентата.

Съгледа поне една двойка да се натиска до една от липите покрай покритата с чакъл алея, която охраната на брат ѝ или не бе забелязала, или предпочиташе да не им обръща внимание.

— Здравейте — поздрави Кордилия, когато стана ясно, че мъжът няма да се обърне.

— О! — възкликна той и се завъртя на пръсти, за да подаде ръка. — Вие ли сте госпожица Грей?

— Да. — Тя заслиза по стълбите и се притесни, че роклята ѝ придава вид като на момиче, каквато бе доскоро. След това си каза, че се надява косата ѝ, сплетена на плитка, навита на главата, да не е прекалено женствена или пък детинска.

— За мен е удоволствие да се запознаем — увери я непознатият с умни, полупритворени очи, преди да кимне, сякаш бе стигнал до заключението, че тя наистина е тази, за която се представя. — Господин Хауърд Огилви, изпълнител на авиационен фонд „Макс Дарби“.

— Да? — Кордилия приглади с ръка бюстието на роклята и изпъна гръб. — Какво мога да направя за вас?

— Изпраща ме господин Дарби. В момента се опитва да си почива, както сигурно знаете, но настоя да ви донеса това писмо. — Бръкна във вътрешния джоб на сакото и извади лист с начертани на него редове. — Държи да ви кажа, че за него ще означава много, ако утре сте на финала.

— Разбира се, ще бъда на финала — отвърна Кордилия, взе писмото и се запита защо трябваше да го казва. Добави: — Благодаря.

— Лека нощ — кимна господин Огилви неочаквано и докато Кордилия вдигне поглед, той вече слизаше по стълбите.

— Чакайте! — Все още стиснала писмото, забърза към него.

Той чу стъпките ѝ, спря и се обърна, отпусна ръка на извитата каменна балюстрада и я погледна в очакване.

— Да?

— Просто исках да разбера... — Очите му бяха така пронизващи, че тя сведе поглед и прехвърли писмото от едната ръка в другата. — Вие за кого работите?

— За господин Дарби, разбира се... и за човека, който финансира амбициите му да лети.

— Това имах предвид. Кой е този човек?

Господин Огилви се усмихна небрежно, все едно подобни въпроси го забавляват. Прочисти гърло.

— Възрастният господин Хейл подписва чековете, но съм разговарял единствено с Томас Хейл.

Звукът на името, макар изречено по този непринуден, елегантен начин, бе достатъчен да я извади от равновесие. Тя се протегна, за да се подпре на нещо, но не уцели балюстрадата. За щастие, адвокатът на Том се оказа достатъчно бърз и стисна ръката ѝ, преди тя да падне.

— Благодаря, господин Огилви — отвърна Кордилия и мигна, за да върне погледа си на фокус. — Извинете ме. Просто се изненадах.

— И аз бях изненадан.

— Макс знае ли?

— Не.

Когато пред погледа ѝ се проясни отново, пусна ръката му и отстъпи няколко крачки назад.

— Благодаря ви, трябва да...

— Кордилия, нарежданията на Томас бяха много точни, когато започна цялата тази работа. Не бива да казвам за финансирането на никого, освен на теб, и то единствено ако попиташ. Това ми се стори малко вероятно, затова и не се замислих. Тази вечер разговарях с него и когато му съобщих за възложената ми поръчка, той повтори инструкциите си.

Тя кимна и почувства такава тежест, че се поколеба дали вратът ѝ ще я издържи.

— Освен това добави, че ако попитате, трябва да ви предам, че предложението му още е в сила. В момента е в Нова Скотия, но аз знам как да се свържа с него.

Огилви взе писмото от ръката на Кордилия и със златна писалка, която извади от вътрешния джоб, написа телефонен номер.

— В офиса ми. Там винаги има човек, денонощно. Те ще ме намерят, ако е спешно. Разбрахме ли се?

— Да.

— Пази се, мила — рече той и си тръгна.

Въздишка, потискана дни наред, се изтръгна от устните на Кордилия и тя остана загледана в мястото, където господин Огилви беше изчезнал в сумрака. След няколко секунди забеляза огънчето на цигара да проблясва в мрака и да приближава. Пушачът не се движеше много бързо и след минути тревожно очакване Кордилия позна Били Марш, облечена в мъжка бяла риза, натъпкана в свободен жълт панталон.

— Здравей, кукличке! — провикна се тя.

— Колко само се радвам да те видя! — Кордилия пхна писмото в деколтето си и се усмихна. — При нас още цари пълна каша.

— Кашите са моя специалност — отвърна Били, качи се по стълбите към Кордилия, прегърна я през раменете и я поведе обратно към къщата.

— О, Били, добре, че си ти — измърмори Астрид. — По средата на страшна криза сме!

— Здравсти, Лети — поздрави Били, когато влезе в апартамент „Кала“ и пристъпи към тоалетката, където Астрид се мръщеше на отражението си през последните петнайсет минути. Отпусна ръце на

раменете на доведената си сестра, наведе се и я целуна по бузата. — Пълна или трагична? Трябва да определяте много точно естеството на кризата, ако искате да ви помогна.

— Пълна и ужасна! — нацупи се Астрид към отражението ѝ и тъмнокосото момиче се отдръпна, за да запали цигара. После нагласи диамантената тиара върху русите си къдрици. — Все ми се искаше да си сложа тиарата на баба Донъл за дебюта и когато се разбра, че такъв няма да имам, реших да си я сложа, когато стана на осемнайсет. Сега съм на осемнайсет и се питам дали не съм прекалено стара за аксесоар, подходящ за принцеса...

— Не ми казвай, че си се отказала да бъдеш принцеса — отвърна Били, отдръпна се към леглото и се настани на ръба. Кордилия, застанала зад нея, постави пепелник между тях. — Тогава няма да имам нито една причина да съществувам в този гаден, грубиянски свят.

— Не ставай саркастична! — Астрид стана и диплите на дългата яркосиня рокля се завихриха около тялото ѝ, когато стъпи на килима. — Я ми дай една.

— Това не е в стила на Астрид — отвърна Били, въпреки това протегна пакета цигари и щом Астрид стисна една между пръстите си, я запали.

Младата жена се закашля, отпусна ръка на напудреното си деколте и изпусна бял облак дим в стаята. Едва сега си спомни защо мразеше пушенето. Цигарите дразнеха гърлото ѝ и имаха ужасен вкус. Тя обаче бе разтърсена от необмисления завой в живота си и се чувстваше по-спокойна, като намираше занимание на ръцете си. Още повече това ѝ се струваше грубо, дори малко грозно. Виктор беше някъде долу и се преструваше на предан войник на Чарли, а не беше вярно. На нея пък ѝ предстоеше да се покаже сред хора, които почти не познава, и се налага да се преструва на глупаво, глезено момиче, както те очакват.

— Какво гледаш? — Били застана до Лети, която наблюдаваше сцената долу.

— Много хора, които вярват на онова, което гледат на големия екран.

— Не, на тях просто им доставя удоволствие да виждат красиви лица, миличка, също като теб. — Били я прегърна и погледна другите две момичета. — Ама и трите сте едни начумерени! Да отидем да си

вземем по един студен коктейл и да се повеселим, преди на някоя да ѝ хрумне блестящата идея да скочи.

Сякаш по поръчка, Мили излезе от широката гардеробна, понесла поднос с джулеп.

— Браво. — Били пое подноса и раздаде питиетата. С чаша в ръка момичетата застанаха в кръг. Били вдигна своята и вдигна тост: — За трите красавици, които никога няма да забравя. Сега чин чин и да се насладим на вечерта, защото никога не се знае колко дълго ще ни бъде хубаво.

Астрид не спря да си повтаря тоста, докато слизаше по махагоновото стълбище с най-добрите си приятелки, а на челото ѝ блестяха диаманти. Били, разбира се, беше права — тя винаги е права. Защо да се нервира, след като нямаше още задълго да е госпожа Чарли Грей. Очевидно беше, че е най-добре да прекара оставащото време, като се забавлява. Много скоро пак щеше да види лицето на Виктор. Щеше да му намигне, за да му покаже кой наистина владее сърцето ѝ. По-рано следобед, докато цареше хаос, успя да се измъкне и да вложи всичките пари, които баба Донъл ѝ даде, във фирма „Мариета Фонограф“. Сега просто трябваше да изчака, преди да се раздели с пулсиращата между слепоочията ѝ болка.

Това бе щастлива мисъл и тя се постара да се съсредоточи, за да се усмихне и да се види с гостите.

Лети слезе на партито след рожденичката. Астрид бе извадила букет кали от вазата, преди да слезе. Сега с огромно удоволствие ги раздаваше на гостите. Предпоследната кала бе за Бо Ридли, който обичаше впечатляващите прояви, затова се отпусна на коляно и целуна ръка на домакинята. Последната кала беше за Чарли. Астрид спря за момент в центъра на тентата тъкмо когато пианистът и барабанистът подхванаха бавен ритъм. Всички изръкопляскаха и Лети, колкото и да ѝ беше тъжно, вдигна ръце и също запляска.

Астрид замахна с едната ръка и насочи цветето напред като меч, преди да пристъпи като фехтовчик към Чарли. Престори се, че го пробощда в сърцето. Чарли, в светлорозов костюм и риза в тъмнорозово, обграден от хората си, кръстоса ръце върху сърцето и се олюля напред, все едно калата наистина го е пробола. Оркестърът вече

свиреше звучно танго. Нито Астрид, нито Чарли умееха да го танцуват, но се спуснаха напред, хванати за ръце, а сетне се обърнаха и поеха в обратната посока. На мястото, откъдето бяха започнали, той я спусна ниско и тя трябваше да притисне с ръка тиарата, като междуременно намигна, макар и не към конкретен човек.

Двойките отново се върнаха на дансинга една по една. Шепнеха си, че господин и госпожа Грей са съвършена двойка. Лети, застанала отстрани, на тревата, въздъхна, когато видя момче и момиче, които наистина бяха създадени заедно да правят шоу. Кордилия и Били бяха някъде сред тълпата и тя остана сама, оглеждаше множеството, накичени с пера и мъниста и ярки дрехи, все хора, които със сигурност бяха забравили името ѝ, както и факта, че наскоро е била наречена многообещаваща.

Не се изненада, че първият човек, на когото се спря погледът ѝ, беше Пийчи Уитбърн. Щеше да се разсмее на иронията, ако сърцето ѝ не бе наранено. Едрите рамене на госпожицата, типични за Ню Ингленд, бяха открити от правата ѝ тъмносиня рокля. Бяха я наобиколили момичета и оглеждаха лявата ѝ ръка. Лети усети как я проряза болка, защото се досети какво става. Пръстенът блестеше противно, напомняше ѝ какво би могла да има, ако бе потърсила, където трябва. Колко приятно се чувстваше с Грейди, помисли си с тъга. Колко жалко, че никога няма да усети това чувство отново.

Втреци се, когато извърна поглед наляво. Трябваше да се сети кого ще види. Грейди беше застанал на няколко крачки от Пийчи и приятелките ѝ. Натъпкал ръце в джобовете, се поклащаше на пети. Кисела усмивка пробягна по лицето му, когато погледите им се срещнаха. Погледна към Пийчи и щом прецени, че е достатъчно заета, се промъкна през тълпата към края на тентата.

— Госпожице Ларкспър — протегна ѝ ръка той. — Направо от филмово студио „Монтроуз“, предполагам.

— Нещо такова — отвърна Лети.

Гласът ѝ прозвуча меко, но не защото се почувства неловко. В последвалото мълчание чу най-различни звуци: високо дрънчене, тих шепот, писъкът на тропетите, хрущенето на чакъла, докато нови хора прииждаха откъм пътя.

— Ще танкуваш ли с мен?

Лети се поколеба не защото не ѝ се танцуваше, а понеже предполагаше, че след като Валънтайн я е използвал, а София я е засрамила, никой няма да пожелае да танцува с нея.

— Заминавам и това е последната ти възможност в близко бъдеще.

— Разбира се. — Лети се опита да се усмихне, когато Грейди я поведе към дансинга. Носеха се плавно, като стари приятели под звуците на музиката. — И Пийчи ли заминава с теб?

— Да. — Грейди сведе поглед и бузите му поруменияха. — Така се получи... За годеща говоря.

Лети кимна. Ясно бе видяла пръстена и естествено, разбра значението му, но когато го чу да изрича истината на глас, направо се срина.

— Къде заминавате?

— За Холивуд. Едно студио там купи мой разказ за филмиране и ми предложиха работа. Пийчи разбра и направо пощръкля. Сестра ми каза, че е най-добре да ѝ предложи да се оженим. И така... — Грейди замълча, сякаш се изненада, че се намира в средата на чужда история, и срещна погледа на Лети. — Тя каза „да“.

— Честито!

— Благодаря.

Известно време мълчаха. Лети се движеше близо до Грейди, докато танцуваха, и усещаше лекия аромат на одеколон, който той си бе сложил преди часове, и помадата, която разделяше косата му на два хълма. Тази седмица вече бе изпитала болката и унижението от преследването на чужда половинка и нямаше никакво намерение да пробва отново. Но пък, когато беше с Грейди, ѝ бе някак познато и приятно. Сега се чувстваше безкрайно смазана и реши да му се наслади докрай.

— Истинската причина да замина е, че повече не издържам в Ню Йорк.

Тих смях се изплъзна от устните на Лети. Канеше се да му признае, че се чувства по съвсем същия начин, когато забележа напрегнатото му лице.

— Имам предвид, че не мога да търпя непрекъснато да се натъквам на теб. Ти си навсякъде и става все по-зле, откакто си новата

звезда до господин О'Дел. Затова реших... ами най-добре е да започна начисто някъде другаде.

— О!

— Пийчи е мило момиче и семейството ми я одобрява — продължи той. — Наясно съм обаче, че никога повече няма да изпитам чувствата, които изпитах към теб. Затова поне да зарадвам хората и да се постарая да стана най-добрият писател или най-малкото, доколкото ми позволяват силите. Реших да е на място, където зимата никога не идва. Радвам се, че се видяхме, преди да замина и... имах възможността да ти кажа лично. За мен няма да има друга като теб.

— Аз... — Лети спря да танцува първа, а след нея и Грейди. Сигурно изглеждаха странно сред танцуващите тела, но тя не можеше да мисли по въпроса. Чувствата в нея бушуваха и бяха толкова завладяващи, че не беше сигурна дали ще успее да продума. Затова остана на място още няколко секунди, срещна погледа на Грейди и видя тъгата, загнездила се в нея през последните дни.

Преди да успее да призове думите, някъде на юг се разнесе гръм. Всички в тентата ахнаха и се обърнаха към звука. Последваха писъци и едва тогава разбра, че изобщо не е било гръм. Пристъпи озадачена в посоката, от която идваха изстрелите. Първият автомобил, стрелнал се нагоре по хълма, дори не мина по посипаната с чакъл алея. Лети остана загледана, като хипнотизирана, в блесналите фарове. Сърцето ѝ блъскаше, а тя реши, че е прекрасно, заедно с Грейди са заедно и той вече ѝ призна онова, което искаше. Обърна се и видя черното сако на Келър. Той се втурна към нея, грабна я и я отнесе в къщата.

Вторият автомобил профуча през портите на Догуд, когато Астрид все още бе прегърнала съпруга си през врата. Фаровете го заслепиха и той пусна ръцете ѝ и я вдигна през кръста. Тя бе готова да извика от болка, но мъжът ѝ така бе притиснал дробовете ѝ, та не успя да издаде никакъв звук. Със свободната си ръка Чарли извади пистолет от скрития кобур и го размаха във въздуха, изстреля куршум към арката над тях. Гостите чуха изстрела в непосредствена близост и нервният им шепот се превърна в оглушителен рев. Двойки, спрели да танцуват, неспокойни се оглеждаха да разберат какво правят останалите. После се разпиляха, хукнаха във всички посоки. Барабанистът изпусна инструмента си, от който се чу хрущене, когато се удари в дансинга.

Астрид бе настрани, ръцете я държаха под странен ъгъл и тя се оглеждаше диво за Виктор, но така и не успя да го види. Мина ѝ през ум, че е обзета от паника и затова не може да познае никого, нито да разбере какво всъщност се случва. Успя обаче да забележи Кордилия, докато Антъни я отвеждаше към къщата. Били пък преобърна маса — отрупана с лед, цитрусови плодове, листа от мента и висока пирамида от кристални чаши — и тласкаше група момичета, отворили широко уста от страх, с лица, набраздени от сълзи, зад нея.

Пристигна и трети автомобил и блокира нова страна от тентата. Онези, които все още не бяха налягали на дансинга, обзети от ужас, и момчетата в бели сака, които никога не се бяха сблъскали с нещо по-страшно от преценяващия поглед на оберкелнера, прегърнаха момичетата си, за да ги защитят.

Бяха стигнали от другата страна на къщата и Астрид усети, че тиарата на баба ѝ е паднала. Изкрещя на Чарли да я пусне. Дори да я бе чул, той не отговори. В онзи момент тиарата, изглежда, представяше целия ѝ живот дотогава.

— Чарли! — извика тя, докато той я носеше по стълбите на верандата. Беше я праметнал на рамо. Тя зарита с крака, за да привлече

вниманието му. — Чарли?!

— Какво, по дяволите, се случи? — Беше гласът на Чарли. Разбра го, защото усети как тялото му се надига и отпуска при всяка изречена дума, но така и не успя да познае гласа.

Подминаха редица от хората на Чарли, застанали с вдигнати картечници, готови да влязат в балната зала, където полилеят хвърляше отблясъци по голия, полиран под.

— Три коли — обади се Джоунс. — Джоуи излизаше от портиерната да им каже да паркират отстрани, но те го застреляха и просто подкараха напред. Момчетата на позиция върху оградата — стреляха и по тях, някои сигурно са ранени, но не знам колко. Наблюдавах всичко от покрива. След първия автомобил и другите нахлуха в имението.

Чарли изруга.

— Кой са тези типове?

— Трябва да са хората на Минк.

— Чарли! — изписка Астрид и заби пръсти в кожата му.

— Какво? — попита гневно той и я пусна на пода.

Очите му бяха огромни, диви и за кратко тя се уплаши повече от начина, по който гърдите му се надигаха, отколкото от хаоса навън. Тя отстъпи от него. През френските прозорци нахлу порив вятър, поде синята пола на роклята, която одева и се струваше изключително изтънчена, а сега вече бе просто нелепа. Мъжете на верандата бяха готови и чакаха нападението.

— Какво? — попита отново Чарли.

— Къде е Виктор?

— Какво?! — Очите на Чарли се превърнаха в зловещи цепки. Той стисна китката ѝ и изви болезнено ръката ѝ. — Какво значение има?

Тя предположи, че е извадила късмет, заедно с това че той не настоя с въпросите, но от начина, по който изви ръката ѝ, се уплаши да не я изтръгне от рамото. Отново закрепя заповеди. Изпрати Келър и Антъни да вземат Кордилия и Лети, да ги качат на покрива и после да се залостят вратите. След това повлече жена си през балната зала, по коридора, към остъклената веранда, където високите стъклени стени очертаваха остатъците от съсипаното ѝ парти.

Тентата беше провиснала в средата. Куршумът на Чарли сигурно бе пречупил някоя от подпорите. Може и хората на Койл Минк да го бяха направили. Три автомобила ограждаха тентата, все още с включени фарове, и оставяха бледи конуси от светлина в мрака. Вратите на автомобилите бяха отворени. Мъжете, влезли в Догуд с тях, започнаха да слизат. Одеве Астрид се уплаши, но сега вече беше далече от подобна мисъл. Стомахът ѝ се сви, лицето ѝ пребледня, но не се страхуваше, че се е случило нещо, защото знаеше, че лошото предстои.

Чарли я теглеше през стаята, покрай протритите канапета и цветя в саксии, към прозореца.

— Чарли, не трябва ли да...

— Млъквай! — изръмжа той.

Тогавя забеляза тортата. Беше на маса между тентата и стената на къщата, където хората от кетъринга я бяха поставили, докато дойде време да запалят свещите и да запечат. Разбра какво представлява тортата и трепна. Глазурата беше в жълто, розово и металик. Беше украсена така, че да прилича на нея, облечена в сребърна рокля и златна корона. Истинска торта, ала Астрид. Докато тя мислеше, един от сервитьорите се хвърли през пердето, което скриваше вътрешната част на тентата, тялото му се стовари върху масата и тортата се прекатури.

— О! — изхлипа Астрид, като видя червените кадифени парченца по поляната отпред.

Не ѝ остана време да скърби за захарната си версия, защото завесата бе разкъсана и мъже в тъмни костюми и шапки, стиснали автомати, все едно държаха ножове или вилици, се отпавиха към къщата, обърнали лица към високата стъклена стена, която се издигаше пред тях.

— Чарли, какво, за бога, правите там?! — провикна се Джоунс от вратата към коридора.

— Хайде, Чарли — прошепна Астрид.

Чарли я държеше здраво и изглежда, му се искаше да продължи да наблюдава натрапниците с лице, разкривено от гняв. Пистолетът беше все още в другата му ръка, но той не го вдигна. Очевидно не се интересуваше от безполезни жестове като този. Остана така, докато първият мъж стреля.

Тогава, най-неочаквано, тя усети тежестта на тялото му и двамата се отплеснаха на една страна. Подът под нея се надигна и я удари отстрани, а персийският килим издраска кожата ѝ. Чарли я бе скрил наполовина, докато я теглеше настрани от стъклената стена зад тапициран фотьойл, без да е наясно дали ще ги защити. Успя да притисне главата ѝ надолу, за да види как стъклената стена се разпада при първия залп и стъклата се посипват навсякъде. Тя стисна очи, но усети късчетата и остра болка на голия прасец.

След като стъклото се пръсна, автоматичният огън престана за кратко. Астрид усети бесните удари на сърцето на Чарли до гърба си. Тишината не беше пълна. Проехтя смях в наситения с барутни изпарения въздух.

— Чарли! — провикна се някой с омраза и присмех. — Излез, хайде, излез, където и да си! Койл Минк иска да те поздрави.

Очите на Астрид, ококорени от страх, се стрелнаха към Чарли, но той ѝ се стори неестествено спокоен. Беше се вторачил в нея, а ъгълчето на устата му потреперваше в тъжна усмивка, предназначена единствено за неговата жена.

— Любима! — прошепна той. Объркана, тя поклати глава и бавно проумя, че той не е имал план за бягство, когато я доведе тук. Джоунс вече не беше на вратата. — Докато смъртта ни раздели, нали?

— Къде са Астрид и Чарли?

Антъни, блокирал пътя в коридора на третия етаж, я погледна право в очите.

— Не може да влизаш вътре — рече той.

— Те са в капан!

Погледна я гневно и не отговори.

Кордилия изръмжа недоволно и се въртна в обратната посока. Неколцина от хората на Чарли се бяха качили на покрива и май възнамеряваха така да се спасят, ако армията на Койл Минк наистина обсади къщата. Все още беше с бялата рокля, но незнайно как, бе изгубила обувките си. На прага на балкона бе застанал Келър, а до него Лети, която той успя да грабне още в първите минути на ужас и объркване. Тя бе обгърнала тялото си с ръце и трепереше, докато надничаше иззад ъгъла към сцената на тревата. Кордилия вървеше към нея, когато чу стрелбата долу. Разбра, че не може да се крие тук и да чака Антъни да ѝ казва кое е правилно и кое не.

Без да поглежда Антъни, тя тръгна към леглото и се отпусна на колене. Бръкна под кувертюрата, измъкна кутията, скрита отдолу, и заопипва, докато не попадна на пистолета на баща си. Изправи се и скри оръжието в гънките на роклята. Излезе, преди някой да попита какво прави и защо. Друг от хората на Чарли бе застанал на последното стъпало на стълбите. Пушката му беше подпряна на парапета, с дуло, насочено надолу, но тя не му обърна никакво внимание и забърза безшумно. Движеше се внимателно, притиснала гръб в стената. Стрелбата долу престана, но последвалата тишина бе наситена с опасност. Продължи да се плъзга по стълбите. Вече усещаше тежестта на пистолета в ръката си. Припомни си, че не е моментът да се страхува да стреля. Спусна единия си бос крак пред другия на площадката на втория етаж и по гърба ѝ премина тръпка. Някой постави ръка на рамото ѝ, а тя едва успя да си наложи да не изпищи.

— Знаеш ли как да стреляш? — Беше Виктор.

Челото му беше смръщено от тревога. Последваха няколко мъчителни секунди, в които ѝ се прииска да го попита кой е наистина, но се сети за изражението му, когато поглеждаше Астрид, и разбра, че в момента най-важното е да я защити.

— Да — прошепна тя.

Двамата се придържаха към стената, докато продължаваха надолу към мястото, откъдето за последно чуха стрелбата. Добраха се до първия етаж и Виктор ѝ даде знак да се снишат. Приведени, продължиха да се движат напред към полуотворената врата за остъклената веранда. Тя стисна пистолета с две ръце и с палец дръпна предпазителя. Виктор кимна едва забележимо, за да ѝ покаже, че се справя добре.

На вратата тя забеляза дупките от куршуми, съсипали мебелите и тапетите на стаята, където за пръв път беше видяла баща си. Саксиите бяха преобърнати, от тапицерията се издигаше дим. Миризмата на изгоряла тъкан се смесваше с мириса на влажна пръст. Забеляза колко по-ясно е оттук нощното небе и мигом осъзна, че стъклата ги няма. Бяха разбити от куршуми и парченцата се бяха пръснали по пода. Нямаше движение и Кордилия усети как я завладява спокойствие. То продължи обаче съвсем кратко. Тъмна, безформена сянка, на половината между входа и стъклата, започна да се отърсва и тя разбра, че това са Астрид и брат ѝ, свити на купчина. Виктор също ги видя, но преди да успее да ѝ каже какво да правят, Чарли скочи.

— Койл Минк искал да ми каже здрасти ли?! — Беше с гръб към тях и крещеше на човек долу на тревата. — А той къде е?

Този път Кордилия не изчака Виктор. Промъкна се напред, без да издаде и звук, защото беше убедена, че той ще я последва.

— А, ясно! — продължи Чарли, гласът му бе променен от гнева и иронията. — Прочутият Койл Минк не смее да се покаже. Накарал е вас, смешниците, да му свършите мръсната работа.

До момента Кордилия нямаше представа какво да прави. Сега обаче всичко ѝ се изясни. Започна да се моли. Пое си дълбоко дъх и помоли да стане чудо. Съвсем малко чудо. Мъжете с автоматите и картечниците навън нямаше да изчезнат, беше ѝ ясно, както ѝ беше ясно, че и Чарли няма да се осъзнае. Затова не се молеше за тези неща.

Единственото чудо бе Астрид да вдигне поглед от мястото на килима, на което лежеше. След миг тя наистина надигна глава.

— Ела тук — изрече само с устни Кордилия и я подкани с жест, като загреба въздуха с ръка.

Очите на Астрид бяха пълни със сълзи. По лицето ѝ беше размазан черен грим. Брадичката ѝ потрепери, когато видя Кордилия, но се извърна към Чарли и после пак към приятелката си. Глава ли поклати, или просто трепереше? На Кордилия не ѝ остана време да разбере. Помаха ѝ настоятелно и изрече само с устни: „Ела тук“.

Тихо и предпазливо Астрид запълзя по пода. Кървеше, но не обилно. Изглежда, парченца стъкло я бяха одраскали, защото не се виждаше голяма рана като от куршум. Щом тя се раздвижи, Кордилия усети Виктор до себе си. Беше се изпотил от страх за любимата си и тя разбра колко много ѝ се иска да им се реваншира, без Чарли да разбере какво е направила.

— Ела с нас, Чарли — провикна се един от проснатите в тревата мъже. Гласът му беше гаден, носов, без всякакъв страх. Кордилия не виждаше останалите, но знаеше, че са там. Чуваше ги как дишат през устата и как се наместват. — След като толкова много ти се иска да се запознаеш с господин Минк, заповядай. Тогава няма да умреш пред твоето момиче.

Щом чу думите твоето момиче, Астрид застина. За огромно облекчение на Кордилия, Чарли не се обърна, а Астрид бавно продължи да пълзи по пода.

— Амии? Сериозно ли? — озъби се Чарли.

Докато Астрид пълзеше, Кордилия и Виктор се спогледаха. Тревогата все още беше изписана по лицата им, но тя разбра как и той мисли, че Астрид ще успее да се добере до тях. Дватама ще се измъкнат на безопасно място и може би щяха да имат късмет и да избягат живи и здрави.

Мъжете долу не отговориха на Чарли, поне не с думи. Той ги наблюдаваше. Със сигурност и те не го изпускаха от поглед, втренчени и с пръсти на спусъците, напрегнати, готови да ги натиснат. Всички искаха тази работа да приключи. И тогава най-неочаквано напрежението бе разкъсано от сирени, които приближаваха към имението. Чарли се извъртя в тяхната посока и за миг забрави хората на Койл Минк. Сърцето на Кордилия подскочи, сигурно и на Астрид.

Тя се изправи, когато сирените отекнаха. Изглежда, Чарли забеляза синята ѝ рокля с крайчеца на окото си, защото рязко се завъртя и се хвърли след нея. Беше твърде късно Виктор и Кордилия да се скрият. Двамата отскочиха и се втурнаха през вратата.

— Стой, не мърдай! — Виктор не надигна глас, но заповедта прозвуча властно.

С крайчеца на окото си Кордилия забеляза как е вдигнал оръжието си към Чарли. Всички застинаха. Астрид бе застанала като видение между двамата. Отвън отново се понесоха викове. Тя чу звуци от боричкане, мъжки гласове нареждаха нещо, на тревата спираха автомобили, хлопаха се врати, чу се звук от включен двигател. Все едно в съседната стая свиреше радио — така долавяше напрегнатото дишане на брат си, съпругата му и любовника ѝ.

— Ела тук, Астрид! — нареди Виктор. Тя послушно изпълни, закуцука напред и се хвърли в прегръдката на Кордилия, отпусна русата си глава на рамото на приятелката си. — Свали оръжието, Чарли!

— Какво означава това? — излая Чарли и продължи да стиска пистолета.

Беше го насочил към Виктор, както и Виктор бе насочил своя към него. Контрабандистът не прояви интерес да го остави.

— Свали го, Чарли!

Чарли направи две крачки към вратата и останалите трима се дръпнаха. Астрид бе отпуснала цялата си тежест върху Кордилия, която разтревожена погледна Виктор. Очите му бяха потъмнели, когато срещнаха нейните. Тя разбра какво ѝ казва: Чарли не им мисли злото и я молеше за разрешение да направи нещо по въпроса. Тя стисна очи, опита да преглътне мъката си и притисна Астрид до себе си. Пистолетът гръмна изненадващо шумно и тя дори не чу собствения си вик, а Астрид се преви в прегръдката ѝ.

— Ох! — изпъшка Чарли, все едно се беше порязал на хартия.

Отвори очи и я заля необяснимо облекчение. На брат ѝ му течеше кръв, но от ръката. Пистолетът му беше на пода.

— Изведи я отгук! — Този път Виктор не я погледна. Все така насочваше пистолета си към контрабандиста. — Това е между нас с Чарли. Върви! Качи я горе.

Сирените вече звучаха съвсем наблизо, до самата къща. Кордилия беше готова да избухне, защото някой си позволяваше да я командва в собствения ѝ дом, но беше наясно, че това вече не е нейната къща, а момчето с окървавената ръка не е наистина брат ѝ.

— Добре — отвърна послушно, прехвърли ръката на Астрид през рамото си и я поведе нагоре.

Каквото и да са си казали Чарли и Виктор след това, то беше заглушено от какофонията сирени и бученото на двигатели, писъците, виковете и крясъците „това е нападение“, които някой повтаряше през мегафон. Мъжът, който пазеше в горната част на стълбите, ги подмина тичешком, на рамото му висеше пушка. Чу и стъпките на хората на покрива. Най-сетне бяха разбрали колко глупава позиция са заели. Кордилия обаче не се тревожеше за тях. Тя качи Астрид в апартамент „Кала“, пъкна пистолета на баща си под кревата и застана до Лети, за да огледа от балкона всичко съсипано.

Автомобилите, с които бяха дошли хората на Койл Минк, вече ги нямаше. На тяхно място бяха паркирани десет, може би повече, полицейски патрулки в черно и бяло. Тентата бе провиснала жално, пъстроцветни табели се търкаляха по поляната отпред, наред с плата, коктейли, обувки, шапки. Междувременно полицаите качваха пияни гости в полицейски ван, а останалите униформени обграждаха къщата.

— Добре ли сте? — прошепна Лети и обви с ръце кръста на Кордилия, за да я притисне до себе си.

И двете обаче знаеха, че „добре“ не е точната дума в момента. Дръпнаха се от прозореца и се наведоха над седналата в края на леглото Астрид, отпуснала рамене, покрила лицето си с ръце. Накараха я да легне и започнаха да вадят късчета стъкло от ръцете и краката ѝ.

На първия етаж в Догуд кипеше трескава дейност, която доста по-късно се пренесе в апартамент „Кала“. Междувременно Астрид беше почти почистена и момичетата седяха едно до друго, все още в официални рокли, преплели пръстите на ръцете си. Чуха ботуши да тропоят по стълбите — бяха много. Вратата се отвори с трясък. Трите потръпнаха тревожно, когато видяха мъжа най-отпред. Беше с черна шапка с периферия и дъвчеше единия край на клечка кибрит, а шкембето му бе опънало до пръсване бялата риза.

— Коя от вас, момиченца, е Кордилия Грей?

— Аз — проточи врат Кордилия.

— Джеймс Кърби, Фе Бе Ре — представи се отсечено той, преди да продължи. — Къде са складовете?

— Кое?!

— Складовете за алкохол, сладурче. Къде държите алкохола?

Кордилия преглътна с усилие. Ушите ѝ пищяха. През годините, в които си представяше как ще се запознае с баща си, известния контрабандист, сценарият не включваше подобен човек със сбръчкано лице, безчувствено като значката, която размахваше.

— Не знам — отвърна тя, щом успя да проговори.

— Арестувайте я! — изрева той и обърна гръб. — Хвърлете я при брат ѝ.

— Не можете да я арестувате — обади се застаналият зад него Виктор. Дрехите му бяха по-смачкани отпреди, а на джоба на ризата му проблясваше значка.

— Я повтори?! — Човекът забодя нос в лицето на Виктор. — Аз съм шефът и заповядвам да я арестувате...

— Те са просто момичета, нямат нищо общо — отвърна Виктор, без да отстъпи. — Достатъчно се уплашиха. Ще открием складовете и без нея.

— Ако си беше свършил работата, щяхме да знаем къде са складовете! — Шефът заби пръст в гърдите на Виктор, но той не помръдна от мястото си, докато по-възрастният не се отдръпна. Огледа стаята и въздъхна. Очите му бяха малки, не спираха да се стрелкат ту в една, ту в друга посока. Бяха му необходими няколко секунди, за да премисли решението си. — Добре. Твоя отговорност са. Изкарай ги оттук.

— Слушам, господине.

Мъжът излезе с тежки стъпки от стаята, но спря в коридора.

— Агент Лово, искам те в офиса си утре рано сутринта! — изрева той.

— Слушам, господине.

— След като ми дадеш отчет, си уволнен!

— Слушам, господине.

Мъжете с агент Кърби изтрополиха по коридора в обратната посока и започнаха да отварят останалите стаи. Виктор отпусна глава

за миг, черните кичури коса скриха очите му, но когато вдигна брадичка, изражението му бе на пълно спокойствие.

— Хайде — подкани той момичетата. — Цяла нощ ще ровят и търсят. Вземете бързо каквото ви е необходимо и да се махаме оттук.

— Наистина ли те уволниха? — попита Астрид, когато стана от леглото и пристъпи към него.

Обръщението „агент Лово“ се загнезди в главата на Кордилия и мисълта, че ги е лъгал месеци наред, я накара да настръхне. Не беше убил обаче Чарли. Щом брат ѝ е арестуван, значи все още е жив, за което му беше благодарна.

— Няма значение — отвърна Виктор. Отдръпна ръката на Астрид от лицето си и я задържа. — Утре ще се погрижим за всичко. Сега трябва да вървим.

Момичетата натовариха нещата си в синия седан на Чарли. Последва момент на неловкост, когато Астрид застана до седалката, несигурна какво ще си помислят другите, ако седне до Виктор. Кордилия обаче я побутна.

— Той е добър — прошепна тя. — Всичко е наред.

Астрид наведе глава с благодарност и задържа вратата, за да могат Кордилия и Лети да се настанят отзад. Никой не проговори, докато Виктор включваше двигателя и потегляше по посипания с чакъл път, покрай редиците липи, които преди часове елегантно приветстваха гостите. Портата се оказа отворена. Там бе застанал полицай — хората на Койл Минк се бяха пръснали в нощта и нови хора бяха застанали на пост. Виктор не спря. Намали и вдигна значката, а полицаят му махна да минава.

Излязоха от имота и забелязаха, че покрай пътя все още са паркирани изоставени автомобили. Пръстите на Лети се плъзнаха по кремавата кожена тапицерия и стиснаха ръката на Кордилия. Догуд вече бе зад тях. Догуд, повтори Кордилия на ум и остави името да отекне в мислите ѝ. Беше го търсила толкова дълго, фантастично място на безкрайни развлечения и вечно лято. То гореше с по-ярък пламък, отколкото си бе представяла. Всичко, което искаше от него, беше мъртво или вече го нямаше. Автомобилът ускори по провинциалния път и тя дори не се обърна назад.

Виктор стискаше волана с две ръце, съсредоточил се напред. Астрид беше навела глава и го наблюдаваше с питащи очи. Всичко ще

бъде наред, каза си Кордилия, отпусна се на седалката и склони глава на рамото на Лети.

— Ако не ми беше приятелка — прошепна сънено тя, — не знам дали щях да имам куража да преживея всичко това.

Почукването по вратата я събуди, а бележката на възглавницата я разсъни.

„Не забравяй състезанието! — бе написала Кордилия. — Ти си най-добрата приятелка, за която мога да мечтая, и за мен е важно да си на финала.“ Кордилия обаче я нямаше.

— Добре ли спа? — попита Били и се облегна на рамката на вратата.

— Колко е часът?

Мекото легло в една от многобройните гостни в Марш Хол бе прегърнало Лети така приятно и затова си каза, че би останала тук завинаги. Тогава от кашата, която бе сътворила, нямаше да я боли толкова много. Е, разбира се, не можеше да остане вечно. Това не беше домът ѝ, нито пък Догуд или „Аполониън“, или някое друго от местата, на които бе спала, откакто пристигна в Ню Йорк. Догуд беше обърнат наопаки, Чарли бе отведен окървавен и сега в имението се бяха настанили полицаи. Сети се за „Аполониън“ и се сви. Представи си какво посрещане я очаква, ако посмее да се появи. Трепна при спомена за копнежите, на които се бе отдала в пентхаус апартамента. Прииска ѝ се да се зарови във възглавниците и никога повече да не стане.

— Почти осем — отвърна остро Били и пристъпи към Лети. Беше облякла широк син блейзър и панталон в цвят каки, навит на глезените. Изглежда, не беше спала цяла нощ. — Хайде, приготвяй се! Състезанието на Макс започва на обяд. Кой знае какви задръствания ще има и колко време ще ни отнеме да се доберем до Ийст Енд.

— Какво е това?

— „Монток“, миличка. Там е финалът. — Били седна на ръба на леглото и насочи тъмните си очи към Лети. — Боже, миличка, колко ли си се уплашила.

Беше много повече. Не просто насилието от предишната вечер, ами предателствата и обидите в Манхатън, от които избяга в Уайт

Коув. За момент Лети остана изтръпнала от унижение, защото мечтата, която я бе тласкала напред години наред, ѝ бе отнета. После си припомни Пийчи и как щяха да са с Грейди завинаги. Стана ѝ още по-тъжно. За всичко това щеше да мисли утре.

— Колкото всички. — Лети се усмихна и отметна завивките. — Чакай да облека нещо и тръгваме.

Дъждовната седмица беше отстъпила на ужасна жегата. На излизане от мрачния Марш Хол в стил „Тодор“ Лети видя, че денят е прекрасен и ще бъде топло, когато слънцето се вдигне. Докато чакаха Виктор да докара колата, Астрид потропваше с крак и се оглеждаше за него. Лети се увери в онова, което Кордилия ѝ довери снощи, малко преди да си легнат: той е добър за нея, колкото и ненадейна и изненадваща да е любовта им. Лети и Били бяха застанали близо до нея и се опитваха да не се плашат от отсъствието на Кордилия. Тъгата и объркването заради случилото се с Чарли, изглежда, не ѝ бяха позволили да остане на едно място, поне така предполагаше Лети. Кордилия винаги беше неспокойна, наумеше ли си нещо. Още повече държеше да е на финала преди Макс. Никой обаче нямаше представа как ще отиде там сама.

— Приличаш на пролетно цвете — обърна се Астрид към Лети. Двете бяха облечени почти еднакво: в широки бели рокли, с колани малко под кръста и жилетки в пастелни цветове. Гласът ѝ потрепери леко, когато продължи: — Странно усещане, нали?... След случилото се снощи... Все пак. Всяко момиче трябва да продължава напред и е винаги по-добре да си подходящо облечен за приятни събития.

— Благодаря.

Някъде беше пуснато радио. Звукът долиташе през отворен прозорец наблизко. Предаваха новините от състезанието.

— Господин Дарби отказа да разговаря с репортери тази сутрин — обясняваше мъжки глас. По тона личеше, че според него Макс се прави на велик и недостъпен. — Затова пък господин Ларами с удоволствие се изправи пред микрофоните. Пошегува се с момчетата от спортната рубрика и ги пусна да се качат в самолета му, който бил съвършената птичка за предстоящата работа. Постави под въпрос избора на господин Дарби за аероплан. Намирал го за твърде голям за подобно състезание. Това било знак, че съперникът му, понеже е негър, бил по-прост и глупав и нямало начин да е водещ авиатор...

— Слава богу! — възкликна Астрид, когато Виктор спря синия седан пред къщата и ръмженето на мотора заглуши гласа на говорителя. — Писна ми от тези глупости.

Скоро се убедиха, че Били е била права за трафика. Движеха се бавно зад върволица от автомобили по тесен двулентов път и почти не говореха. От време на време Били изпускаше цигарен дим през отворения заден прозорец.

— Каква е тази навалица? — дразнеше се Астрид.

— От дни наред всички говорят единствено за състезанието между Ларами и Дарби — обясни Били. — Никой няма търпение да разбере кой е победителят. Много пари са заложили на състезанието и мнозина ще побеснеят, ако не се получи, както са предвидили.

— Надявам се, заложил си на когото мисля — обърна се Астрид към Виктор. — Кордилия много обича Макс.

— Ларами е празнодумец. — Виктор проговаряше за пръв път този ден, но го каза искрено и срещна погледа на Лети в огледалото за обратно виждане. — Момчето на госпожица Грей ми харесва.

Най-после се добраха до летище „Монток“ и завариха на тревата огромна тълпа. Хората примижаваха към слънцето, размахваха американски знаменца и похапваха пуканки от кутии на червено и бяло райе. Репортерите също бяха тук с широкополи шапки и навити ръкави. Слязоха от автомобила и Лети забеляза, че летището е съвсем близо до океана. Вятърът довяваше мирис на солена въздух. Били тръгна напред, Виктор я последва, а Астрид стисна ръката на Лети, за да вървят по-бавно, като истински дами.

— Откриваш ли Корд? — попита Лети.

— Не. Сигурно си е намерила съвършеното място, откъдето да го наблюдава, нали? Изнамерим ли го, ще попаднем и на нея.

Наоколо хората се движеха, чуваше се пролайващият глас на радиоводещия, наблизо пукаха царевица. С приближаването им до множеството шумът ставаше все по-оглушителен. Досега им се струваше, че хората са се скупчили, но скоро различаха две половини. Едната ръкопляскаше възторжено, а другата се присмиваше и освиркваше. Мъжете оживено разговаряха, а децата подскачаха от нетърпение.

Лети вдигна очи към небето. Дори във фермата не го бе виждала толкова високо и необятно. Цветът носеше надежда — светлосиньото

на утрото без нито един облак.

— Къде ли е? — извика Били. Беше се обърнала и вървеше заднешком. Шумът ставаше по-силен, но когато другите момичета свиха рамене, тя потърси нов източник на информация. — Това не е ли Пийчи? Някой да отиде и да поговори с нея. Мъжът до нея ми се струва компетентен.

— Това е агент Добин! — възкликна Виктор.

— Виж ти! Кой е той? — изписка Астрид, пусна Лети и се притисна до гърдите на Виктор.

— Един от главните агенти в случая Грей — отвърна Виктор, неспособен да повярва.

Двамата мъже си помахаха с неудобство. Пийчи все още беше в снощната рокля — от шифон, тъмносиня, която се разстилаше около прасците — макар да я бе съчетала с мъжко сако и шапка. Агент Добин я бе прегърнал през кръста, а тя висеше на врата му.

— Много интересно! — Астрид се въртна към Лети. — Хайде, Ларкспър, да чуем какви ще ги дрънкат по въпроса.

Сините очи на Лети се вдигнаха към Астрид.

— Не знам... Пийчи не ме харесва особено.

— Напротив! Какво се казваше в подобни случаи? Да се бориш за любимия на друго момиче, е най-висшата форма на ласкателство. Хайде, ела да съберем малко мръсотийка. — Без да даде на Лети възможност да протестира и да помисли дали наистина има желание да говори с годеницата на Грейди, без значение с кого е в момента, Астрид я стисна за лакътя и я затегли напред по тревата. — Здравсти, Пийчи! — провикна се тя. — Супер си тази сутрин.

Лети се опита да се усмихне, небрежна като летен ден, като вълна, също като Астрид, безгрижно, но така че околните да забележат дългите ѝ фини ръце.

— Здравейте, момичета — отвърна Пийчи.

За изненада на Лети тя се зарадва, когато ги видя, и не се опита да прикрие факта, че е в компанията на господин, който не е годеникът ѝ. Придърпа агент Добин още по-близо до себе си, щом двете момичета приближиха.

— Какво правиш тук? — Лети се насилваше да се усмихва.

— Дошла съм за състезанието, разбира се! — отвърна Пийчи и собственически постави лявата си ръка на гърдите на мъжа. Лети

забеляза, че годежния пръстен го няма, и усмивката ѝ стана по-широка, по-естествена и щастлива. — Това е Клифърд. Не е ли страхотен?

— И още как! — Астрид направи реверанс. — Много ми е приятно, Клиф.

Агент Добин кимна.

— Съжалявам за дома ви, госпожо.

— А, няма нищо. — Астрид замахна с ръка, все едно наистина не беше нещо особено, и продължи: — Питрахме се дали знаете какво става. Какъв е този шум?

— Изглежда, Ларами пробутва мръсни номера, госпожо. Дарби водеше, откакто излетяха. После Ларами се опита да го изтласка от небето... — Той замълча, защото нов рев се понесе този път от другата страна на тълпата, която се развика доволно.

Лети вдигна поглед към хората, които приветстваха Макс. Сториха ѝ се щастливи. Имаше колкото бели, толкова и черни лица, все почитатели, които отдавна обожаваша умението му да лети, а също и нови. Беше очевидно, че мнозина идват от града. Лети остана удивена, че са дошли в този далечен край на острова, за да видят края на състезанието.

— Това е чудесна новина! — възкликна Астрид.

— Ако харесваш Дарби — отвърна с безразличие Пийчи.

— Ти не го ли харесваш? — попита Лети.

Пийчи се обърна настрани, щом чу въпроса, но кавалерът ѝ отговори искрено:

— Не ми допада как говори Ларами — започна бързо агентът, все едно се опитваше да се оправдае. — Противна ми е и постъпката на онова семейство Лоръл. Не ми харесва, че спряха да подкрепят Дарби, защото не е бял. Макс ще спечели и ще докаже на всички колко грешат. — Пийчи го плесна по гърдите и той поклати глава. — Извинявай, започна ли, не мога да спра. Не мислиш ли така?

Лети кимна. Макс бе невероятно смел, след като пренебрегваше всички ужасни приказки, с които го заливаха, не обръщаше внимание на предателството на хората, които му бяха благодетели, и правеше точно това, за което бе роден. Типично в стила на Кордилия да се замеси в най-драматичната и интересна история.

— Да, но нямаше да мога да се изразя толкова елегантно.

— Благодаря ти, Клиф — обади се Астрид. — Сега ще се върнем при нашия федерален агент.

— Чао! — изпя Пийчи, а агент Добин извърна поглед настрани.

— Много странно — прошепна Лети, докато с Астрид се отдалечаваха, хванати за ръце.

— Кое?

— Снощи беше с годежния пръстен на Грейди Лодж! Той й бил предложил, поне така ми каза, а тя била приела...

Астрид зацъка с език.

— Никак не съм изненадана.

— В какъв смисъл?

— Последния път, когато двамата се разделиха, бе заради някакъв французин. Повярвай ми, миличка, аз съм страхотна флиртаджийка и веднага разпознавам себеподобните. Тази кукличка няма да се промени...

Върнаха се при Били и Виктор. Лети така и не успя да попита Астрид какво точно се опитва да й каже. Умуваше дали наистина е луда, след като е имала възможност да се омъжи за Грейди, а го е изпуснала. Чуваха какво става от репортажа по най-близкото радио в тълпата. Ларами изпуснал контрол, докато се опитвал да изтласка Макс от небето. Успял да овладее машината, преди да се разбие, но сега бил далече зад него.

Така и не се доближи повече до челното място.

Стояха сред множеството и слушаха как тълпата става все по-шумна, когато съобщиха, че Макс приближава летището. Били се наведе и зашепна на Лети:

— Струва ми се, че го прави за всички нас.

След още една минута чува рева на самолетен двигател. Сребърният му корпус блестеше на слънцето, докато приближаваше, и всички наоколо се развикаха възторжено. Поддръжниците на Еди Ларами може и да ги освиркваха, но бяха заглушени от хората, които скандираха името на Макс. Тълпата се обърна към снишаващия се самолет. Лети остана без дъх, когато огромната машина профуча над тях. За момент мярна пилотската кабина: сериозното лице на Макс, а до него, усмихната широко, с червено червило, беше приятелката, с която се качиха на нощния влак от Охайо. Лети вдигна ръка да ги

приветства, но в следващия момент разбра, че самолетът няма да кацне.

Десетки ахнаха, полетяха балони. Последва мълчание дори от поддръжниците на Ларами, когато тълпата се обърна, за да види как самолетът се насочва над Щанд Марина Лодж и поема към морето. Лети направи няколко крачки след тях и изпита всички познати чувства, докато приятелката ѝ отлиташе към неизвестното.

— Той заминава — отбеляза Били. — Ще лети чак до Европа. Чух някакъв тип да разправя днес по радиото. Всички му се изсмяха, но май е бил прав. Затова му е трябвал този голям самолет. Господи!

Когато малкият червен самолет на Еди Ларами прелетя над финиша, малцина бяха останали да го дочакат. Тревата бе осеяна с празни кофички от пуканки, листовки и знаменца. Приветствалите Дарби бяха доволни, че техният избраник е пресякъл пръв финиша. След като героя го нямаше, за да празнуват, се почувстваха объркани и започнаха да се разотиват. Както повечето хора, дошли да гледат състезанието Ларами — Дарби, Лети, Били, Астрид и Виктор се върнаха при автомобила си, за да избегнат задръстването обратно към града.

По пътя Лети гледаше през прозореца и си помисли, че знае какво се е случило. Кордилия толкова отдавна ѝ беше приятелка, двете бяха преживели много. Имаше случаи, когато бяха като едно цяло; обида към едното момиче беше обида и към двете. В миг проумя какво е правила Кордилия сутринта, все едно наблюдаваше собствените си преживявания. Видя как приятелката ѝ не е могла да заспи, увереността, с която е тръгнала на зазоряване към летището. Чу как е казала на Макс, че мястото ѝ е до него и това е единственото, което може да направи. Предишната мечта ѝ бе отнета. Сега тя пристъпваше към новата, без да се обръща назад.

Всички в автомобила мълчаха, докато излизаха от Ийст Енд. Лети беше потънала в мислите си, макар да не бе сигурна дали тежестта, която я притискаше, е тъга за приятелката ѝ, или възторг, задето Кордилия се бе устремила към ведро, дръзко бъдеще...

Дните, които последваха странния завършек на състезанието Дарби — Ларами (местата на имената вече бяха разменени), се оказаха

самотни за Лети. Все пак беше окриляна от факта, че ги прекарва на познато място, а името, което вестникарчетата на гара Пенсилвания крещяха, отдавна ѝ бе близко. Всички бяха единодушни, че Кордилия е била с Макс, когато той не кацна на „Монток“, за да се отпрати на дръзкия полет през Атлантика. Обзета от суеверен страх, Лети избра същата кръгла масичка с мраморен плот, където преди няколко месеца пиеше студен чай и се питаше дали баща ѝ би я прибрал да живее в къщата, след като веднъж е избягала. Вече не се чувстваше като бегълка. Астрид и Били я увериха, че може да остане в Марш Хол колкото поиска, но всички бяха малко нервни, откакто Кордилия замина и нямаха представа каква е съдбата ѝ. Затова просто обясни, че има важна работа в града. Последния път, когато седя на това място и мислеше за бъдещето, потракването на всеки чифт обувки ѝ се струваше, че излъчва надменност, че са леки и скъпи, сякаш модерно облечените хора притежават ключ към живота, за който тя единствено можеше да мечтае. Вече нямаше такова впечатление, но пак внимателно ги наблюдаваше. Очите ѝ блестяха с надежда да зърне определено лице сред пътниците, които се стичаха под стъкления покрив. Можеше да отиде при Полет или при някое от момичетата в „Трезор“, но ѝ се стори, че късметът сам ще я намери, ако се върне на мястото, където с Кордилия видяха града за пръв път. Да, страхуваше се, че ако не внимава на гара Пен, ще го изпусне.

Беше наясно, че там, където отива, ще ѝ е нужен всеки петак, затова не си купи вестник, но и не се наложи. Вестникарчето високо съобщаваше последните новини, а и на масите наоколо обсъждаха събитията. Пасажери на „Орора“, луксозния лайнер, тръгнал от Хавър във Франция за пристанището на Ню Йорк, свидетелстваха как са забелязали над тях да прелита самолет, който много приличал на машината на Макс. По радиото се чува възгласи, когато човекът завърши разказа си, и за момент движението в салона замря. Макс Дарби отново беше забележително дързък герой. Поддалите се на предразсъдъците сега мълчаха. Той е американец като останалите, навярно дори повече от тях, и е поел по непознат път, за да докаже силата и амбицията на сънародниците си. Това бе поуката от разказите по радиото. Присъстваше и романтичен привкус, защото подозираха, че на борда е имало момиче.

Лети се зарадва на новините и се усмихваше на всички минаващи.

Следобед поогладня и макар от време на време да се усмихваше на някой непознат, вече знаеше, че е изкуствено и по лицето ѝ няма радост. Увереността, с която бе започнал денят ѝ, постепенно се стопи, когато очертанията на вратите от ковано желязо хвърлиха дълги сенки по мрамора. Викаха пътниците за влака в осемнайсет и десет за Западния бряг май за хиляден път. Реши, че просто е едно глупаво момиче, гледало прекалено много филми и повярвало в какви ли не небивалици. Беше изпила чая си и ѝ оставаше единствено къркорецията стомах.

— Всички да се качват за Чикаго, Денвър, Оукланд, Лос Анджелис... — обявяваха по високоговорителите.

— Искате ли още един чай, госпожице? — Момчето пак забърса масата. Лети вдигна поглед към него и разбра, че той не очаква тя да поръча. Беше я питал два пъти, затова поклати глава и понечи да стане, като вдигна чантата с багажа на рамо.

В същия момент съгледа забързания Грейди.

Сърцето ѝ сякаш се превърна в камбана, която заби.

Той се движеше изключително бързо и тя остана на мястото си, все още разтърсена от мига, в който го видя. Сламената му шапка бе кривната на една страна, памучното сако бе праметнато на едната ръка, а в другата носеше куфар. Беше сам и Лети изпита облекчение, защото нямаше представа дали ще успее да помръдне. Страхуваше се да не я подмине. Ще се качи на влака и ще изчезне, преди тя да намери сили. Нямаше значение, защото в същия момент той се обърна и я погледна.

Ъгълчетата на устата му потръпнаха. Двамата се усмигнаха и останаха неподвижни, толкова щастливи, та не смееха да мръднат. Може би пристъпиха едновременно, но в същия момент по високоговорителя прозвуча познатият глас:

— Последно повикване за Калифорния, последно повикване за Калифорния. Всички пътници да се качват на влака за Чикаго, Денвър, Оукланд, Лос Анджелис. Седми коловоз. Седми коловоз за Западния бряг, последно повикване, последно повикване...

— Хайде! — извика Грейди и я подкани с жест.

И двамата затичаха, събраха се по средата на пътя за седми коловоз и не спряха, докато слизаха по стълбите към влака.

— Тя може ли да си купи билет във влака? — провикна се той към първия кондуктор, когото срещнаха. Служителят просто ги погледна, махна с ръка и им каза да побързат.

Послушаха го и се качиха. Вагонът беше пълен със семейства и дами с обсипани с цветя шапки, бизнесмени, които вече се бяха настанили и разтворили вестниците си. Отначало не намериха празни места. И двамата бяха много задъхани и не успяха да проговорят, преди влакът да потегли.

— Дано не си...

— Пийчи, тя...

— Аз...

— О...

— Виж...

— Няма значение — грейна Грейди. — Няма никакво значение. Важното е, че ти си...

— Всички пътници да седнат! — излая кондукторът от края на вагона.

Те не търсиха места, не и веднага. Над тях се намираха небостъргачи и тротоари, деликатесни магазини и незаконни заведения, сенките на нощните клубове на Ню Йорк, полегнали на асфалта, упорити, нетрепващи, отказващи да се поместят. Лети и Грейди бяха поруменели от вълнение, защото бяха заедно в началото на дълго пътуване. Не откъсваха очи един от друг, потръпваха от радост заради късмета си. Страхуваха се, че ако мигнат, щастливият им край ще изчезне.

— Заемете местата си... — продължаваше кондукторът.

Така и не довърши. Те и без това нямаше да го чуят.

Целият вагон изръкопляска, когато мъж със сламена шапка прегърна дребна девойка с къса коса и я наведе назад, за да я целуне дълго, докато влакът пътуваше на запад.

ЕПИЛОГ

При самото споменаване на онези дни момичетата от моето поколение настръхват. Споменът как седяхме около радиото и чакахме последните събития е още жив. Тогава, разбира се, нямаше кой знае колко събития и много неща трябваше да се измислят. И най-добрите разказвачи се вдъхновяваха да разправят епични истории. Вестниците бяха пълни с какви ли не предположения. Нямаше как да влезеш в сладоледен салон или в обувчарски магазин, за да ти лъснат обувките, без да чуеш разговор за Макс Дарби. Къде му бил умът, когато е тръгнал да лети над океана и е оставил Еди Ларами да му диша прахта, ако може така да се каже. Или как Кордилия Грей се е озовала в самолета с него.

Слушах от покрива на семейната къща. Там въздухът беше почист, почти хладен, и виждах надалече: огромните къщи, накацали по хълмовете, фермите в ниското, яхтите в океана. Някъде там, на блатист участък от крайбрежието, има разнебитен кей, не съм сигурна кой точно. Навремето на него Кордилия се е срещнала с Том Хейл в сумрака, облечена в червена рокля. Тя ми липсва повече, отколкото си представях. Започвах да съскам всеки път, когато някой споменеше името ѝ по радиото. Опитвах да си припомня някои от историите, които ми разказваше, когато очите ѝ все още издаваха почудата от новото. Онази рокля сигурно ѝ се е струвала истинска мечта. Ветрецьт на покрива не беше силен, подбираше пухкавите облаци, но не успяваше да ги помръдне. В дните след състезанието времето беше прекрасно и загорях от седенето на покрива, макар и под чадър.

Лети замина за Лос Анджелис. С Грейди ми позвъниха от Чикаго, задъхани посред нощ, за да ми съобщят какви са плановете им. Полицията не разполагаше с достатъчно доказателства, за да задържи Чарли, и по всичко личеше, че ще трябва да го освободят. Виктор каза на Астрид, че е най-разумно двамата да напуснат страната. Върджиния заяви, че идеята била страхотна. Според нея най-добрият начин да спасят репутацията на Астрид, е тя да прекара есента и зимата в

Париж. Даде им малко пари, понеже Виктор беше уволнен от Бюрото. Обеща, когато вниманието на всички се насочи другаде, да уреди бърз развод. Двата отплаваха за Европа същия следобед. Затова бях сама, докато тенорите на говорителите по радиото се сменяха. Изминаха няколко дни, а от самолета на Макс нямаше и следа. И тогава се чу, че край бреговете на Ирландия са открити странни метални късове.

Нямаше с кого да поговоря, а и не съм свикнала да разкривам чувствата си, затова взех един от спортните автомобили на татко и излязох да шофирам по черните и затънтени пътища на Уайт Коув.

Така попаднах на него.

Минавах покрай Догуд, не че имах намерение да спра, само да видя какво тя намираще в имението. Той бе застанал пред портата в износен панталон и черно сако, което му беше твърде голямо, но там, откъдето идваше господинът, сигурно е било елегантно.

— Не сте оттук, нали? — провикнах се над боботенето на двигателя.

Мъжът продължи да наблюдава къщата. Косата му беше твърде дълга, но не чак толкова, та да покрие ушите, и бе необикновено висок. Завладя ме необичайно желание да го защитя. До него стоеше Яйчо, хрътката на Лети. Лицето му можеше да мине за красиво, помислих си, ако подобни черти дойдеха на мода.

— Не — отвърна след малко той.

— Искате ли да поговорим? — предложих.

— Не — повтори той, въпреки че след кратко мълчание се качи до мен и се шляпна по крака, за да подсказе на Яйчо да го последва. — Бихте ли ме закарали? Отдавна никой, освен вас не е минавал тук.

— Разбира се — отвърнах и включих на скорост. — Къде отивате?

— Пет пари не давам.

Разсмях се тихо.

— Казвам се Били Марш.

— Джон Фийлд.

— Бяхте ли на партито? Онази нощ, когато...

Той поклати глава.

— Търся Кордилия Грей, но разбирам, че съм закъснял с един ден.

— А-ха. — Погледнах го и забелязах как се прегърби, когато произнесе името ѝ. — Познавате ли я?

Постави ръка пред устата си, преди да каже следващите думи, и тогава забелязах халката на ръката му.

— Тя ми е съпруга.

— Нима?! — възкликнах студено.

— Не съм я виждал от началото на лятото. Преди седмица обаче срещнах името ѝ в статия за Макс Дарби... — Забелязах как покри лице с дългите си пръсти и се почувствах виновна, задето съм показала изненадата си.

— Вие сте от Охайо, нали? — продължих и се постарях да говоря мило.

Господинът кимна и макар да не бях сигурна, ми се стори, че се разплака.

— Слушайте, тя беше моя приятелка. Остави въщи куфар с вещи. Все още сърце не ми дава да ги изхвърля, но след като сте тук... Вероятно сред тях ще откриете нещо, което искате да запазите.

Той така и не намери сили да отговори, но не помоли да го откарам другаде, затова се отправих към Марш Хол. Поръчах на икономата да ни донесе чай. За мое облекчение съпругът на Кордилия с нищо не показва, че ще се разплаче отново. Любопитно заглежда всичко в къщата, която със сигурност беше по-внушителна от постройките там, откъдето идваше.

— Е — предложих аз, след като стана очевидно, че няма да има разговор, — да прегледаме ли вещите на Кордилия?

Той кимна.

Куфарът беше от стара кожа и мъжът ѝ, изглежда, го позна, когато го извадих.

— На майка ѝ е — промълви господин Фийлд тихо и прокара пръсти по медната дръжка.

— Кордилия не я е познавала, нали? — попитах.

— Не.

Отворих го. Вътре не бяха прибрани неща, каквито очаквах. Вещите ми се сториха момичешки, почти наивни. Шита на ръка бяла памучна рокля, която Джон вдигна и притисна до бузата си. Изрезки от вестници, които очертаваха годините, в които бе следила делата на баща си отдалече. Опърпана тетрадка, в която бе записвала стара

туристическа информация за Ню Йорк Сити, както и надраскани бележки, докато е слушала Кара Гитлинг в радиопиесите. Любовно писмо, подписано от ДГ, кибрити от нощни клубове, популярни миналото лято, семпла златна венчална халка.

Вътре, разбира се, беше и пистолетът. Джон остави роклята и вдигна оръжието, обърна го със страх. Навярно оръжието не отговаряше на представата му за Кордилия. Моето внимание пък беше насочено към сгънат вестник, на който бе записан телефонен номер Хънтър-4201. Разгърнах вестника и усетих облекчение, че Джон не го видя пръв. Това щеше да го съсипе, понеже обясняваше защо Кордилия постъпи така. Отдалечих се към прозореца и зачетох какво Макс ѝ е написал в нощта преди състезанието.

„Кордилия, започваше той с почерка на ученик от отделенията, никога досега не съм писал подобно писмо и едва ли ще се справя блестящо. Ти винаги разбираш какво искам да ти кажа, затова се надявам и сега да разбереш. Първото, което искам да ти кажа, е, че съм безкрайно щастлив, задето най-сетне обичам момиче. Досега не се интересувах особено от момичета и чувствата към теб ме изненадаха, а това утрои знанията ми за света. И си може би най-умното същество, което съм виждал, момиче, което мога само да си представя, че желая. След това те опознах и разбрах как действаш. Аз винаги ще рискувам, за да се измъкна и да се извия над всичко. Това искам от живота. Докато ти — ти вече си изгубила твърде много хора и не искам да знам, че си закоравяла заради мен или някой друг. Най-добре забрави за мен и се научи да обичаш друг, здраво стъпил на земята. Дотогава мисли за мен във въздуха, където ще мисля за теб.

С обич, Макс.“

По листа личаха следи от сълзи. Представих си как се е чувствала Кордилия, докато е чела редовете. Сигурно е изпитвала същото като мен, след като вече знаех, че повече няма да я видя: разкъсана. Но в зейналата пропаст за пръв път усетих какво е скрито в

сърцето ми. То бе по-голямо, отколкото предполагах. Стоях до прозореца и стисках писмото, за да не го види Джон Фийлд, и съзрях приятелката си навсякъде — и в белотата, и в синевата.

Дълго разглеждахме вещите ѝ. Падна здрач и разми очертанятията. Поканих Джон да остане на вечеря и той прие, а след като се нахранихме, икономът откара двамата с Яйчо на гарата. Обещахме да си пишем през следващите месеци, но така и не го сторихме. Казах му да вземе куфара и вещите ѝ. Сигурно ги е отнесъл чак в Охайо и може би ги е погребал.

Когато времето се промени, легендата за Макс Дарби и Кордилия Грей вече се разказваше от всички. Никой, разбира се, не знаеше какво е станало с тях, дали не живеят на някой остров, или в Париж, или просто са решили да не се връщат на земята. Учениците в цялата страна обсъждаха неговата смелост, нейната силна любов и бяха единодушни, че кратката му среща с дъщерята на контрабандиста го е вдъхновила да погази правилата и да се устреми над облаците.

През есента беше премиерата на „Добрият лейтенант“. Няма нужда да ви обяснявам каква сензация се оказа Лети. Ако може да се вярва на историите, така и не са ѝ платили за работата във филма на господин Бранч. След като лентата обаче излезе, тя можеше да си избира за кое студио да снима. Естествено, всички бяха наясно, че ерата на филмите с говор настъпва. Двамата със съпруга ѝ правеха филм след филм, той като писател, по-късно и режисьор, а тя бе звездата. Партньорството на Ларкспър и Лодж е едно от най-известните в Холивуд дори и сега. Там, в земята на вечното слънце, те останаха защитени от многото нещастия, които сполетяха нас, на изток.

Месеци наред получавах писма от Астрид с клеймо от Париж, в които твърдеше, че щом парите, вложени във фирма „Мариета Фонограф“ се утроят, ще се върне и ще се установи тук. Федералните най-сетне откриха складовете на Чарли и двамата с Джоунс бяха изпратени в Синг Синг. Виктор и Астрид спокойно можеха да се върнат. Тогава обаче настъпи големият срыв, в края на октомври, и тя дълго не ми писа. Повече не спомена „Мариета Фонограф“. Татко може би щеше да им помогне, но изгуби всичко. Върджиния го напусна заради жокей. На мен ми се наложи да работя през последната година в колежа, но бях доволна, че успях да се дипломирам.

След няколко години мой приятел, художник, ми спомена, че срещнал Астрид и Виктор на един пазар в Париж. Били хванати за ръце, купували продукти за вечеря, били женени и много влюбени. Когато попитах от какво живеят, приятелят ми сви рамене и измърмори, че Виктор преджобвал туристите, а Астрид перяла. После добави, че никога не бил виждал толкова щастливи хора. Тази част с прането не мога да си я представя, но едва ли някой би си измислил точно това, та съм склонна да го приема за истина.

Веднъж реших да позвъня на Хънтър-4201. Приятен господин, Огилви, ми обясни, че наистина е имал нещо общо с Макс Дарби, но съвсем за кратко. Бил изпълнител на авиационен фонд „Макс Дарби“. Отначало отказа да разкрие кой стои зад фонда, но когато му споменах за писмото, той въздъхна и реши, че вече едва ли е от значение. Разказа ми за инвестицията на Том Хейл. С Том се видяхме едва след края на сухия режим. Последните години прекарал на яхтата си. Внасял алкохол от Нова Скотия. Сега живеел в къщата на баща си и не се виждал почти с никого, но един ден съвсем случайно се срещнахме на улицата. По това време Манхатън беше напълно различен — вместо нощни клубове, хората се редяха пред кухни за супа, момичетата не можеха да си позволят чорапи и с молив за очи рисуваха ръбове отзад на краката си.

Отворих дума за Кордилия и изражението му ми разкри много. Разбрах, че все още я обича.

— Моля те, не споменавай отново това име — рече той, след това ми пожела всичко най-добро и си тръгна.

Дори тогава, в разгара на Голямата депресия, той беше с чудесен нов костюм. Беше узаконил вноса на алкохол и семейство Хейл бяха станали по-богати от когато и да било.

Както и да е, не изричам често нито нейното име, нито на другите. Единствено когато светът ми се стори твърде празен и беден, се връщам в мислите си към изисканите дрехи, с които се обличахме през онова лято. Припомням си мечтите ни преди настъпването на есента. Виждате ли? Казах ви как ще бъде. Тези момичета с блеснали очи, които преминават през града като нощни пеперуди, бързо изгарят на ярката светлина. Всички избягаха от Ню Йорк, всяка по свой начин — едната се прочу другата се омъжи, а третата е мъртва.

Аз обаче не мисля така. Сетя ли се за Кордилия, затварям очи и съм с нея отвъд сушата, заобиколена от огромния син океан. Какъв вулкан от чувства е изпитала! Да полети във висините, далече от ограниченията, да полети към бъдещето с мъж, не по-малко решителен от нея. Още си я представям в бялата копринена вечерна рокля и така ще остане в спомените ми. Завинаги с високо вдигната глава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.